

КОРАЛ СМИТ

**МАДИЧЕСКОГО
ОГНЕПАЛА**

*Приказчи
романы*

КОРАЛ СМИТ

МАГИЧЕСКОТО ОГЛЕДАЛО

Превод: Николай Долчинков

chitanka.info

*„Огледалце, огледалце,
я кажи кой е мъжът,
който ще ме обича истински!“*

Джулия Адисън е съвременна жена, която не вярва в приказки. И все пак тя се оказва в Шотландия, пленена от седем леърда и техния главатар Дарах Макструан. Завладяна от силата и очарованието му, Джулития се надява да събуди любовта му.

ГЛАВА ПЪРВА

Всичко се случи толкова бързо.

Първо се чу звук, като при изваждане на тата от бутилка шампанско.

После глухото тупване на безжизнено тяло. Върху плочките издрънчаха съдове.

Бягащи стъпки. Кола, която изчезва с голяма скорост в уличката.

През малкото прозорче на вратата на хладилното помещение в ресторант „При Мартин“ Джулия Адисън видя всичко това. Тя чу и стъпките на убийците при бягството им, когато излезе ужасена от скривалището си и влезе в кухнята. На пода лежаха мъртви двама от заместниците на гангстерските шефове.

Оттогава постоянно ѝ беше студено.

Навличаше се с по няколко пуловера, обуваше дебели вълнени чорапи и нахлупваше меката шапка, която бе купила в един от магазините в Кинлох Ранох, но нищо не помагаше. В колата си имаше дори чифт кожени ръкавици. Въпреки всичко това, докато шофираше към планинските части на Шотландия, тя не можеше да се отърве от студа.

— Нищо чудно, Адисън — каза сама на себе си. — Ти си свидетелката, която побягна на студа.

Тя стисна по-силно волана на взетия под наем „Морис Майнър“. Небето се издигаше синьо и ясно над върховете на дърветата в далечината, но вятърът беше студен. Парното в автомобила не беше достатъчно силно, за да я предпази от планинския пролетен студ, и той я пронизваше до кости.

Въпреки всичко облекчението, че беше навън, я караше да забрави за неудобството. Бе прекарала последните две седмици в малката си, но уютна стая в хотел „Блекуотър ин“. Джулия бе прочела всички книги и списания, които беше успяла да докопа, бе изслушала всички излъчвани по радио Би Би Си емисии за градинарство и музикални предавания, които можеше да изтърпи и беше написала

купища писма — писма, които никога нямаше да изпрати — до всички приятели и познати, които бе имала през живота си, включително и до учителя си по изобразително изкуство в гимназията. В салона на първия етаж имаше телевизор, но дори страстта й към киното не беше способна да я изкуши да слезе долу при останалите гости на хотела.

Отегчението я бе нападнало с пълна сила последната вечер, когато тя внезапно бе открила, че прави хартиени самолетчета от реклами в списанията и слуша някакво скучно интервю с експерт по хигиенните навици на древните монголи. Тогава бе решила, че на следващата сутрин ще излезе да се поразходи, независимо от рисковете.

И го беше направила. Джулия си казваше, че трябва да изпитва въодушевление.

— Въодушеви се, Адисън — измърмори на себе си. — Едно, две — въодушеви се! О, господи! — изстена тя. — Напълно съм откачила. Вече си говоря сама, отговарям си сама и сама си давам заповеди.

Тя изправи гръб в седалката. Това, че изпитваше съжаление към самата себе си, я караше да се чувства глупава и я ядосваше. Възнамеряваше да се поразходи, да разгледа красивата планинска част на Шотландия, за която толкова много бе чувала и чела по време на престоя си в „Блекуотър ин“. Щеше да се наслаждава на пустия, тесен път и най-накрая щеше да се чувства в безопасност. Гангстерите в Ню Йорк не си падаха по шотландски полички и овце. Поне тя така мислеше. Всичко, което Джулия знаеше за хора като Монти Джилет и приятелчетата му, беше научила от филмите и статиите във вестниците. Джеймс Кагни и Марлон Брандо определено не се вписваха в пейзажа около нея.

Тя си наложи да се отпусне и да започне да се наслаждава на гледката. Пътят се изкачваше, криволичеяки, и от двете му страни се виждаха тополи, дъбове и брези с напътили клонки. Тук-там, на някое слънчево място, проблясваше рододендрон.

Джулия свали стъклото на прозореца си — никога нямаше да свикне да използва лявата си ръка за такива неща — и пое дълбоко хладния, влажен въздух, без да обръща внимание на студа. Започна да я обзема спокойствие — същото онова чувство, което беше изпитала при пристигането си тук преди две седмици, преди да се беше усамотила в стаята си. Околността беше дива, скалиста и влажна, и

пейзажът често бе мрачен, но наоколо гъмжеше от живот — силни, закоравели същества, които не само оцеляваха, но и процъфтяваха при тези сурови условия. Това ѝ харесваше.

Тя дори не знаеше защо беше избрала това място за свое убежище, след като Мартин ѝ бе избутала набързо от ресторант, бе натикала няколко от най-необходимите ѝ вещи в една чанта и буквально я беше завлякла в първия самолет за Европа. Джулия бе толкова шокирана от преживяването си, че не бе имала сили да протестира. След като бе пътувала по обиколни пътища из цяла Европа, за да прикрие следите си, тя просто бе взела първия самолет, който излиташе от Дюселдорф.

Джулия се бе оказала в Инвернес, където бе взела кола под наем и се бе отправила на юг, докато не бе стигнала в Кинлох Ранох. Внезапно ѝ бе хрумнало да спре там. Тя бе преживяла доста неща през живота си ѝ въпреки че не можеше да се нарече закоравяла, това място бе докоснало нещо в душата ѝ както никое друго място, което бе посещавала досега. Коничният връх на Шиехалин, старите и новите гори, самото езеро Лох Ранох просто ѝ се бяха сторили достатъчно безопасни и достатъчно непознати.

На устните ѝ започна да се оформя усмивка. Може би в края на краишата нещата щяха да се подредят добре.

И тогава тя го забеляза.

Усмивката ѝ се изпари, а заедно с нея и всички надежди за спокойствие.

Едно-единствено проблясване в огледалото за обратно виждане, като отблясък от метал. Това беше достатъчно да я накара да изправи гръб в седалката и да започне да мести тревожно очи от огледалото към пътя пред себе си.

Дали просто не ѝ се бе сторило? Стара метална таблица или инструмент, захвърлен между дърветата? Счупено огледало или светлоотражателна ивица?

Джулия преглътна с усилие. Когато премина следващия завой, тя отново го забеляза. Нямаше грешка — между дърветата проблесна предната решетка на автомобил.

— Успокой се, Адисън — каза си тя и стисна здраво волана. — Вероятно е някой турист като теб.

Въпреки това тя натисна педала на газта и погледна в огледалото. Дали и другата кола бе увеличила скоростта си? Стисна зъби. Дърветата ѝ пречеха да вижда.

Намали скоростта, като често поглеждаше в огледалото, и забеляза, че другата кола я настига. По гърба ѝ мина студена тръпка. Другата кола остана скрита зад завоя, след което отново се мърна между дърветата.

Следяха я.

— О, господи!

Тя вдигна отново стъклото, въпреки че прекрасно знаеше, че то с нищо не можеше да я защити от хората, които я следяха. Бандити като шефът на мафията Монти Джилет можеха да стигнат до нея, дори ако се скриеше в заключен банков трезор. Въпреки това вдигнатото стъкло ѝ даде кратко усещане за безопасност и това беше достатъчно да почувства нови сили.

Замисли се трескаво, опитвайки се да реши какво да направи. Джулия нямаше представа къде щеше да я отведе пътят и се съмняваше, че щеше да успее да се измъкне от преследвача си. Можеше да обърне назад, но това само щеше да отведе преследвача ѝ до Кинлох, а там тя щеше да бъде в капан.

Започна да оглежда пътя пред себе си за никаква отбивка, къща или село. Не биха посмели да я убият пред цяла тълпа туристи с фотоапарати, нали? Или пък в дневната на някой шотландски фермер? Дали пък не искаха да направят всичко да изглежда като нещастен случай?

Тя беше толкова нервна, че не го забеляза до последната секунда. Малка пролука между дърветата. Джулия зави рязко и вкара колата в пролуката. Жалкото подобие на път беше най-вече от скали и дълбоки коловози в пръстта. А там, където нямаше скали, те бяха заменени от кал, която хвърчеше нагоре под гумите на колата и покриваше предното стъкло. Джулия пусна чистачките и погледна отново в огледалото за обратно виждане.

Беше сама! Тя се усмихна, но миг по-късно се сети, че не знаеше накъде беше тръгнала.

Насочи вниманието си към управлението на автомобила по пътя, който бързо започваше да се стеснява. Ниските клони на дърветата се удряха в стъклата, а на някои места коловозите бяха толкова дълбоки,

че тя започна да се плаши, че може да заседне. Въпреки това продължаваше напред. Искаше да се отдалечи колкото можеше повече от преследвача си.

Погледна отново в огледалото и сърцето ѝ подскочи. Между калните петна и листата успя да забележи колата, която я наближаваше бързо. Нямаше начин това да е турист. Този човек определено я преследваше.

Пътят пред нея изчезна в някакви канари и храсти.

Тя беше в капан. О, господи!

— Няма изход! — Тя натисна рязко спирачките и предницата на колата се заби в храстите.

Джулия отвори вратата, измъкна се навън и се втурна нагоре по склона, като се навеждаше, за да избегне клоните. Тя чу другата кола да спира, след което до слуха ѝ достигна мъжки глас. Затича се побързо, като мислено се поздрави за това, че бе обула здравите си туристически обувки. Не знаеше накъде тичаше и дали там щеше да бъде в безопасност.

Джулия чу изтрещяване и нещо изсвистя във въздуха. Изпища, когато куршумът се заби в стеблото на един млад дъб, но не спря да бяга.

Сега вече беше ядосана. Джулия бе успяла да се измъкне на бандитите и да стигне толкова далеч, че нямаше намерение да ги улеснява с нищо. Животът си беше неин и тя имаше намерение да живее колкото се можеше по-дълго.

Пред нея се появи равна полянка, из която бяха пръснати няколко високи канари. Ако успееше да стигне зад тях, може би щеше да се изпълзне от преследвача си. Тя се приведе и се втурна напред през полянката.

И тогава Джулия полетя.

Внезапно въздухът около нея сякаш се промени. Тялото ѝ усети прилив на енергия и крайниците ѝ започнаха да вибрират. Дърветата и масивните сиви камъни се откроиха ясно, сякаш беше си сложила очила, които правеха всичко да изглежда много контрастно. Висок, монотонен звук, подобен на звука, който издава навлажнен пръст, прокаран по ръба на стъклена чаша, изпълни ушите ѝ. Във въздуха се усещаше ароматът на екзотични цветя, въпреки че тя не забелязваше никакви цветове.

И всичко това трая само един кратък миг.

След това усети как пропада надолу към склона от другата страна на полянката.

Тя падна върху земята и извика, след което започна да се търкаля през глава надолу. По пътя ѝ имаше малки скали, но тялото ѝ се движеше с такава скорост, че едва докосваше земята. Най-сетне падна в покритото с мъх подножие на хълма и спря. Чувстваше се, сякаш беше играла на крикет с Алиса в Страната на чудесата.

Еуфорията, която я бе обзела, се изпари. Тя вдигна очи. Небето и върховете на дърветата се завъртяха пред погледа ѝ. В полезрението ѝ попадна някакво лице, което я гледаше намръщено.

Джулия се придърпа назад на ръце, опитвайки да се изправи на крака. Гърбът ѝ се опря в някакво дърво. Поне така ѝ се стори, преди да погледне назад и около себе си и да види гора от силни, космати крака. Джулития погледна нагоре и забеляза друго намръщено лице, обрамчено от дълга, червена коса; след това се появи още едно и още едно. Тя осъзна, че беше заобиколена от някакви диви мъже с мръсни лица, облечени в странни груби дрехи; всички бяха въоръжени с огромни, блестящи мечове и ножове.

Нещо ѝ подсказваше, че тези хора не бяха от Ню Йорк.

— Е, Найал, жена ли е или не? — каза един от тях.

— Да. Виж тези хълмове пред нея. Жена е. Или пък е най-красивото момче, което някога се е опитвало да открадне две наши кокошки, скрити под ризата му.

Мъжете възкликаха хорово и Джулития видя, че те се загледаха в нея с интерес и тревога едновременно. Тя скръсти ръце на гърдите си и се втренчи гневно в тях.

— Кои сте вие, момчета? — попита, като се стараеше да говори по-уверено.

Мечовете в ръцете им изглеждаха, сякаш можеха да отсекат дебело дърво само с един-два удара.

— Кои сме ние? — попита онзи, който се наричаше Найал.

— Сякаш не знаеш — вметна втори.

— Да, все едно да питаш коя е собствената ти майка — каза трети.

Найал го сръга с лакът в ребрата.

— Не говори за ничия майка, Рос.

Рос се изчерви.

— Съжалявам, Найал. Изпуснах се.

— Е, момиче, стани бавно и предпазливо — каза Найал. — Дуган, ти я вържи. Томи, провери дали няма оръжие или магьоснически инструменти.

Джулия плесна ръцете, които започнаха да опипват дрехите ѝ.

— Назад, каубой! — изръмжа тя. — Аз не съм обществена собственост.

Онзи, който се казваше Томи и изглеждаше, сякаш беше най-младият от групата, отскочи назад с вдигнати ръце.

— Каубой? — попита той с треперещ глас. — Що за дяволска дума е това?

Тя го погледна гневно.

— Това означава, че няма да позволя да ме опипваш. Дръпни се. Имам черен колан трета степен по айкидо. — Това беше лъжа, но тя се надяваше, че ще ги стресне поне за малко.

— Найал! — подскочи Томи. — Тя е, не може да е друга. Чу ли я?

— А-ха — изръмжа Найал. — Още една причина да се уверим, че не може да използва черния си колан върху нас. Свърши си работата и побързай.

Томи я претърси набързо, като пребърка джобовете ѝ и свали чантичката от колана на кръста ѝ. Дуган, който имаше телосложението на камион, завърза китките ѝ отпред с някакви кожени ремъци и натика парче плат в устата ѝ. Джулия се опита да ги срита, но въпреки огромния си ръст те се движеха толкова пъргаво и имаха рефлексите на котка, че без усилие успяха да избегнат атаките ѝ.

Когато я вързаха, те ѝ взеха всичко, освен дрехите на гърба ѝ. Двамата я отведоха до мъжа, който се казваше Найал и който, изглежда, беше водачът на тази група шотландски пладнешки разбойници.

— Загазила си, момиче. Не е трябвало да навлизаш сама в земите на Макструан. Уверявам те, че дори магия няма да те спаси от гнева на главата ми.

Джулия го изгледа втренчено. Този човек определено беше откачен. Тя усети как я обзема страх. Това не беше същото, като да си има работа с Монти Джилет и неговите бандити, колкото и брутални

да бяха методите им. Тези хора говореха за магии, навлизане в чужда собственост и размахваха мечове. И ако се съдеше по миризмата им, мръсния им вид и студената решителност в погледите им, те очевидно вярваха в тези свои фантазии.

Найал я хвани за лакътя и я поведе надолу по скалистата пътека. Останалите мъже тръгнаха в колона след тях, а едрият Дуган мина пред Найал и Джулия, и поведе групата.

Джулия потръпна, докато се питаше къде я водеха. Кой беше главатарят, когото бяха споменали, и какви бяха тези Макструан? Какво се бе случило с мъжа, който я преследваше? Дали го бяха убили? А може би той се беше отказал и си бе тръгнал, убеден, че тези бандити, които сякаш бяха излезли от роман на сър Уолтър Скот, ще свършат неговата работа вместо него?

Започна да я обзема паника, но успя да я преодолее. Трябваше да запази способността си да мисли рационално. Щеше да намери начин да се измъкне. Дотогава трябваше да научи колкото можеше повече за похитителите си.

Огледа внимателно мъжа, който вървеше до нея. Беше висок и широкоплещест като дъб и беше обут в шотландска поличка, която приличаше повече на дълго одеяло, увито около него и пристегнато с колан около кръста. Лицето му беше гладко избръснато, въпреки че косата му беше мръсна и рошава и изглеждаше, сякаш той бе прекарал целия си живот навън, изложен на вятъра и природните стихии. Какво можеше да накара един мъж на неговата възраст да се засели в гората и да започне да се увива в одеяла? Откакто бе пристигнала в Шотландия, тя бе видяла няколко мъже с полички, но нито един от тях не се бе държал както мъжете, сред които Джулия се намираше сега. Може би те бяха членове на някакъв клуб или организация, която съживяваше старите шотландски традиции и начин на живот.

Реши, че точно това беше най-логичното обяснение. Те бяха запалени по историята на страната си хора, които малко прекаляваха. Погледна към грубата тъкана риза на Найал, по която се виждаха кални петна. Е, може би прекаляваха малко повечко. Но това обяснение поне беше нещо, което Джулия разбираше. Може би залавянето й беше просто една шега, част от игрите, крито те играеха по време на сбирките си.

Тя почувства лека надежда. Тези мъже може и да бяха откачени, но досега не ѝ бяха сторили нищо лошо. Може би когато се срещнеше с предводителя им и му обяснеше, че хората му са сбъркали, щяха да я пуснат.

Джулия не си позволи да мисли за останалите възможности.

Те се катереха по скалистите хълмове като планински кози. Джгулия не изоставаше от тях, но беше прекарала твърде много седмици затворена в самолети, влакове и хотелски стаи, без да тренира. Тя се беше задъхала от усилията, които полагаше да върви в крачка с мъжете, и въздъхна облекчено, когато те спряха да пият вода от един буен поток.

— Ще сваля превръзката от устата ти, за да можеш да пиеш и ти — каза ѝ Найал. — Но ако извикаш приятелите си, където и да са те, ще ме принудиш да те убия. Ясно ли е, момиче?

Тя прегълтна и кимна. Погледът му показваше, че той няма да се поколебае да изпълни заканата си и наистина щеше да я убие. Но Джгулия беше адски жадна. Тя се надяваше, че той не си правеше никаква груба шега с нея.

Найал извади парчето плат от устата ѝ, без да сваля очи от лицето ѝ. Тя облиза устни и протегна ръце напред.

— Не мога да пия с вързани ръце.

— Ще ти се наложи, защото нямам намерение да те отвързвам. — Той даде знак на Томи. Младежът гребна с шепи вода от потока и я поднесе на Джгулия. Тя потръпна при вида на мръсните му нокти и грубите му ръце, но беше твърде жадна, за да откаже.

— Благодаря — измърмори тя.

— Няма за какво — отвърна Томи, отдръпна бързо ръце и ги избърса в гърдите си.

Найал пъхна отново парчето плат в устата ѝ. След това извади друга превръзка от малката си торба.

— От сега нататък ще трябва да вървиш с вързани очи. Може би вече знаеш пътя към селото, но Дарах ще ме одере жив, ако ти покажа пътя.

Тя го изгледа гневно и поклати глава; когато забеляза решителното му изражение, Джгулия го погледна с най-умолителния си поглед.

— Няма смисъл, момиче. Ти поръча музиката и вече е време да платиш на гайдаря.

Грубият плат покри очите ѝ и тя усети как я обзема страх. Оставаха ѝ само слухът и обонянието, но миризмата на стария парцал пречеше на последното. За капак на всичко те я завъртяха няколко пъти, сякаш я подготвяха за игра на жмичка. Въпреки всичко това Джулия реши, че ще остане нашрек, ще се вслушва за звуци от вода или птици, или за тишината, която щеше да обгърне групата, когато влезеха в гората.

Струваше ѝ се, че бяха изминали часове, преди краката ѝ отново да стъпят на равна земя. Подуши дим от огън, миризма на животински изпражнения и хладния миризъм на трева. Някъде наблизо лаеха кучета и се разхождаха кокошки. С облекчение си помисли, че се намираше на цивилизирано място. Нямаше да бъде изоставена да умре в гората.

— Насам. Внимавай, има праг — каза Найл и стисна по-силно лакътя ѝ.

Тя стъпи върху каменен под и чу стъпките на мъжете около себе си. Големи, груби ръце я подтиквали напред. Джулияолови мириси на прах и плесен, застояла миризма на готовено, дим. Тя си помисли с надежда, че се намираше в къща. Място, където хората готовеха и спяха. Нещо, което тя разбираше, нещо, което беше еднакво и за нея, и за мъжете, които я водеха.

— Ето я, Дарах — каза Найл, когато най-сетне спряха в някаква зала, в която гласът му отекваше силно. — Точно както мислеме. Хванахме я, докато ни шпионираше.

Някъде пред нея се чу дълбока въздышка. Джулия се напрегна да чуе още нещо. Тя усети как превръзката пада от очите ѝ, премигна и се втренчи в мъжа пред себе си.

„Господи — помисли си тя, — отвлечена съм от Конан Варварина.“

ГЛАВА ВТОРА

Дарах Макструан прокара ръка по очите си и изруга под мустак. По дяволите, изобщо не му се искаше да се занимава с това.

Той погледна към жената, която стоеше пред него, овързана и със запушена уста, облечена в мъжки панталони и дълга туника. Беше изпратил хората си за прясно месо, а те му бяха довели вещицата Морстън. Или поне така мислеха.

Но никой никога не бе виждал злата жена, която бе причинила толкова много страдания на хората му. За нея се носеха само слухове, въпреки че делата ѝ бяха факт. Дали жената пред него беше същата, за която я мислеха?

Тази тук определено беше смела. По обутите ѝ в меките панталони крака и вълнената туника, която подчертаваше формите на тялото ѝ, си личеше, че това не беше някаква скромна женичка. А очите ѝ, ясните ѝ светлокрафияви очи му показваха недвусмислено, че тя не се плашеше от хората му или от техните мечове. Нито пък от него, предводителят на клана Макструан. Може би наистина беше вещица.

Но можеше ли една вещица да бъде заловена толкова лесно? Нямаше ли тя да използва незабавно магията си, за да навреди на хората му и да се спаси? По думите на Найл тя не се беше съпротивлявала, ако се изключеха една плесница и няколко остри думи.

Ако не беше вещицата на клана Морстън, то коя беше тогава, по дяволите?

Той се размърда тревожно в стола си. Шапката ѝ бе паднала на пода и гъстата ѝ черна коса се спускаше свободно по раменете. Не бе виждал толкова красиви и меки къдрици никога през живота си. А кожата ѝ, недокосната от възрастта, болести или нещастия, беше удивително бяла. Тялото ѝ, дори облечено в тези странни дрехи, обещаваше невероятни наслади. Наслади, каквито той си бе забранил отдавна.

Но в нея имаше още нещо, което той не можеше да определи точно. Дали не я беше срещал преди? Дали не я бе виждал през младежките си години, които беше прекарал в двора в Единбург? Тя му напомняше за някого, а същевременно му беше също толкова непозната, колкото щеше да бъде и ако имаше зелена коса и три крака. Това Дарах знаеше със сигурност и то го притесняваше. Внезапно на него вече не му се искаше да наложи наказанието, което хората му очакваха от него.

Но мъжете чакаха той да се произнесе и го гледаха в очите. Той беше техният главатар и знаеше какви бяха задълженията му.

Найал прочисти гърлото си.

— Дарах.

— Да.

— Ще ти бъде интересно да видиш какво имаше тя в панталоните и в чантата си. Покажи му, Томи.

Томи пристъпи напред и остави предметите на масата пред Дарах.

— Отвари, Дарах. И талисман. Малки са, но съм сигурен, че са могъщи като самия дявол.

Дарах се намръщи, докато гледаше към масата. Той опира предметите. На всичките имаше някакви странни букви. Бонбоните бяха увити в най-финия кристал, който той беше виждал през живота си. Малката стъкленица беше пълна с червени и бели бонбони, меки и блъскави. Томи беше прав — това трябва да беше някаква отвара. Може би отрова? А може би всичко това служеше за някакви други магически цели? Една четка, някакъв ключ, малко сребърно огледало и още няколко предмета, чието предназначение не му беше известно.

Той погледна замислено жената.

— Махни ѝ превръзката от устата. Да чуем какво има да ни каже.

Когато парчето плат беше свалено, тя застана гордо пред Дарах. Той забеляза широки, меки, розово-червени устни, между които проблясваха белоснежни зъби. За бога, семейство Морстън бяха дали живот на една от най-красивите жени в целия християнски свят. Той усети топлина да облива тялото му, когато езикът ѝ облиза пресъхналите устни.

Дарах се отърси от усещането. Не беше малко момче, което можеше да бъде подведен от прищевките на една жена. Тази жена

представляваше сериозна заплаха за дома и семейството му, независимо дали беше вещица, или просто шпионка на Морстън.

— Какво имаш да ми кажеш, жено? — попита я той.

— Питам те къде съм? И кой си ти? И с какво право отвличате една обикновена туристка и я завличате в тази пустош? Това ли е вашата представа за...

— Тишина! — Дарах вдигна ръка. — За бога, жено, винаги ли говориш толкова много?

Тя се изчерви и очите ѝ проблеснаха гневно.

— Виж какво, мистър, ти вече си загазил достатъчно с това, че ме домъкна тук — каза тя и посочи с пръст към гърдите му. — Не си усложнявай положението, като ме обиждаш.

Мъжете около нея подскочиха от удивление и отстъпиха крачка назад. Дарах остана втренчен в дръзката жена. Да говори с такава смелост на главатар на клан, на мъж, два пъти по-едър от нея и въоръжен, беше признак или на голяма храброст, или на лудост. Той се запита кое от двете се отнасяше за нея.

— Госпожо Морстън, вие сте...

— Не се казвам така.

— О? И как се казваш?

— Адисън. Джулия Адисън. А ти ще си имаш големи неприятности с американското консулство.

— О, така ли? — Той се замисли над думите ѝ. Повечето от тях бяха напълно безсмислени, а акцентът ѝ беше по-стрренен дори от акцента на французите. Тя може би не беше глупава, но дали пък не беше луда?

Дарах се вгледа отново в нея. Възможно ли беше една луда жена да има толкова ясни и интелигентни очи? Може би тя просто се правеше на луда. По дяволите! Точно сега това беше последното нещо, което му трябваше. И без това кланът Морстън вече му създаваше достатъчно проблеми.

— Която и да си — каза той най-накрая, — трябва да знаеш, че наказанието за навлизането без разрешение в земите на Макструан е смърт.

Тя пребледня. Значи притежаваше достатъчно разум, за да се страхува от собствената си смърт.

— Смърт? — заекна тя. — Глоба и затвор няма ли да бъдат достатъчни? Пък и аз не бях навлязла в земите ви без разрешение. Просто бягах от един мъж, който искаше да ме убие...

— Да те убие? — Той се намръщи. — Изглежда, че привличаш неприятностите, госпожо. Нямаш ли си съпруг, който да те държи в безопасност в дома си?

— Не съм госпожа, а госпожица — отвърна нетърпеливо тя. — Що се отнася до неприятностите, не можеш да ме уплашиш. В Англия няма закон, който да позволява смъртно наказание за навлизане в чужда земя.

— Ние не сме в Англия — възрази той.

— Е, тогава в Шотландия. Великобритания. Това е едно и също.

Мъжете се втренчиха в нея с удивление. Тя им отвърна с учуден поглед.

— Момиче, ти не си съвсем с ума си — каза Дарах. — Дори не знаеш къде се намираш. — Той стана от стола си. — Засега ще те пощадя. Не мога да убия същество, което не знае какво върши.

— Значи си тръгвам...

— О, не. Може и да прояви милост, но не съм глупак. Ти оставаш тук, докато не научим повече за теб и откъде си. Ако си ни измамила, лошо ти се пише.

Тя се втренчи в него с поглед, в който се смесваха гняв и страх.

— И кой ти е дал властта да ме държиш затворена тук?

Той се приближи до нея.

— Аз съм Макструан.

— И какво от това? Аз пък съм Адисън — отвърна тя.

— Ти ли си главатарката на твоя клан?

— Не, аз съм просто една обикновена американска гражданка, но това означава, че законите на твоя клан не се отнасят до мен.

Дарах сви рамене.

— Може би, но въпреки това ще останеш тук, докато някой не дойде да те откупи.

— Да ме откупи? Значи това е отвличане. — Тя се изсмя. — Е, забрави за това, вожде Макструан, защото семейството ми няма пари и никой няма да даде и един цент за мен.

— В такъв случай оставаш тук. — Той даде знак на Дуган и Найал. — Отведете я в килията. Погрижете се да ѝ дават храна и вода.

Не искам да казва, че Макструан са се държали зле с нея.

— Добре, Дарах — отвърна Найал.

Двамата я хванаха за ръцете и я поведоха навън.

— Не можете да направите това! По дяволите! Пуснете ме! — Тя се извъртя с лице към Дарах; лицето ѝ беше зачервено от гняв. — Ти току-що направи грешка, която ще се отрази много зле на кариерата ти, мистър — заяви му троснато Джулдия. — Когато моите адвокати и американското правителство свършат с теб, ти ще живееш в кашон и ще се ровиш из кошчетата за боклук до края на живота си!

Той просто кимна на двамата мъже, които я водеха. След това се обърна с гръб, докато Найал и Дуган я извеждаха навън въпреки възраженията ѝ.

Аласдеър, по-малкият брат на Дарах, заговори пръв.

— Мислиш ли, че е луда, Дарах?

— Нали я чу, човече — намеси се Рос. — Откачена. Това е най-точната дума.

Дарах кимна.

— Така изглежда. Но все още не съм напълно сигурен. Тя може да е малоумна скитница или лукава шпионка. Времето ще покаже това. — Той отново седна на стола си. — Лиам, донеси ми хартия и мастило. Когато Найал се върне, искам да занесе съобщение на граф Атол.

— Мислиш ли, че тя е вещицата? — попита Рос и кимна към стълбите. — Всички знаят, че вещицата е онази, която стои зад Морстън.

Дарах сви рамене.

— Както казах, времето ще покаже. Точно сега имам по-важна работа и тя е в това да спася земите ни.

Джулдия седна на нара в ъгъла на килията и се втренчи в стените. Стаята беше дълга пет крачки, широка шест и на стената имаше само едно тясно прозорче на около три метра над пода. Една дебела свещ гореше в свещник близо до вратата и хвърляше слаба светлина в мрачната, влажна стая. Стените бяха голи, подът също, а вратата се заключваше отвън.

Как се беше забъркала в такава история? Първо глупавото гангстерско убийство и бягството ѝ от Съединените щати. След това

безкрайно пътешествие през няколко европейски страни, за да се отърве от преследвачите си. Сега пък беше отвлечена от някакви диваци и заключена в килия, която изглеждаше като във фильм на Монти Пайтън — и то за навлизане в чужда земя без разрешение! Сякаш бе имала време да види табелите с надпис „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“, докато беше тичала, за да избяга от человека, който бе стрелял по нея!

Джулия стана и започна да крачи из килията, като разтъркваше китките си на местата, където я бяха стягали въжетата. Поне сега можеше да върви, да вижда и да говори; и това беше нещо. А и не се бяха държали лошо с нея.

Но въпреки всичко тя си оставаше затворничка! Господи, колко отвратително беше това! Вече бе прекарала достатъчно време затворена в хотела в Кинлох. Джгулия не обичаше да седи на едно място, без да прави нищо. И ето че отново беше затворена против волята си. Тя имаше нужда от движение и действие, трябваше да е някъде по пътя и да прави нещо. Но да стои затворена, беше равносилно на мъчение за нея.

Онзи тип Дарах бе споменал нещо за милост. Ха! Ако представата му за милосърдие се изразяваше в това да я заключи в някаква тъмна, влажна тъмница, Джгулия не смееше да си помисли каква беше представата му за наказание. За кого се мислеше той, по дяволите? Когато се махнеше от това място, тя нямаше да забрави името и лицето му.

Докато крачеше из стаята, тя си представи вида му. Когато го беше видяла за първи път, тя го беше оприличила на Конан Варварина. И той наистина приличаше на него — висок, с массивни мускули, увит в едно от онези големи раирани одеяла, пъхнал дългите си, мощни крака в кожени ботуши. Косата му не беше червена като на повечето от останалите мъже, а тъмнокафява и се спускаше върху раменете му. Плътни черни вежди увенчаваха ясносините му очи. Широки устни се мръщеха под силния му, прав нос, докато той стоеше с ръце на кръста. Истинско въплъщение на тъпанар с власт.

Но какъв само беше гласът му. Дълбокият, плътен глас напомняше на Джгулия за най-хубавия, отлежал шоколадов ликъор, а шотландският му акцент добавяше екзотичен вкус към сместа. Думите му я бяха ядосали, но гласът му я бе запленил. А той умееше да се

изразява добре, въпреки че говорът му беше малко старомоден. Може би не беше пълен тъпанар все пак. Но защо живееше в планините на Шотландия като някакво диво животно? Каква ли беше жена му? Ако, разбира се, беше женен...

Тя се спря. Не му беше сега времето да мисли върху семейното положение на похитителя си. Беше загазила и сама трябваше да се измъкне от тази бъркотия. Господ й беше свидетел, че откакто беше напуснала Ню Йорк, за да се спаси от гнева на Монти Джилет и биячите му, никой не ѝ беше помогнал с нищо. А и тя не познаваше никого, който да ѝ се притече на помощ, дори ако успееше да я намери в Макструанвил, Бругадун или където по дяволите се беше озовала.

Тя облиза устните си, които все още бяха сухи от превръзката и дългото ходене. Джулия се огледа и си спомни, че ѝ бяха взели чантичката. Не можеше да използва дори освежителя си за дъх, нито пък можеше да вземе един аспирин, ако ѝ се наложеше. Ама че работа! Как щеше да... да...?

Тя огледа диво стаята, след което погледът ѝ се спря на леглото. „Слава богу“ — въздъхна тя, когато забеляза, че до нара имаше ношно гърне. Беше примитивно, но все пак го имаше. Джулия се зачуди как щеше да се мие или дори да сресва косата си, тъй като мъжете ѝ бяха взели всичко. Дори малкото сребърно огледало, което ѝ беше подарък от майка ѝ, беше у тях. Искаше ѝ се то да беше у нея сега. Нещо толкова познато щеше да ѝ подейства успокояващо в това непознато, странно място.

Джулия си пое дълбоко дъх и издиша бавно. Нямаше мърдане от това място и в това нямаше никакво съмнение. Но тя не можеше да се предаде. Нямаше да бъде затворничка дълго време. Щеше да се бори до последния си дъх.

Тя започна да обикаля стаята покрай стените, като опипваше камъните и търсеше нещо, което можеше да използва като инструмент. Във филмите беше виждала как героите бягат от затвора с помощта на кламер или парче пружина от леглото. Просто трябваше да се огледа много внимателно. За нещастие, подът на килията беше покрит само с прах, а матракът беше поставен върху кожени ремъци.

Джулия седна на нара. Нямаше значение. Въпреки всичко нямаше да се предаде. Щеше да си отваря очите и да изчака подходящ момент да се измъкне оттук.

И ако Конан Макструан или някой друг се опиташе да ѝ попречи, тя щеше да отнесе със себе си и част от него.

Едана разбърка водата в легена с малък жезъл от планински кристал. Водата, която ѝ бе донесена от снеговете, покриващи най-високите върхове, се развълнува пред погледа ѝ.

— Какво прави днес моят любим? — измърмори тя на водата.

Едана изсипа в течността някакъв ситен прашец. Малките гранули потънаха и се разтвориха във водата и тя придоби цвят на лавандула. Жената разбърка отново течността, като говореше напевно и вдигна ръце, за да призове небесата.

Най-сетне във водата започна да се оформя някакво изображение.

Един висок мъж стоеше на върха на някакъв хълм и вятырът разяваше дългата му коса. На кръста му висеше огромен меч, а в краката му се виждаше едра хрътка с дълга козина.

— Отново ли си сам, любов моя? — прошепна Едана и отметна назад косата си, за да вижда по-добре. — Не за дълго, скъпи. Скоро ти ще познаеш истинската си любов и никога вече няма да бъдеш сам. Не е ли така, Слуга?

Водата се развълнува отново и изкриви изображението на мъжа. От дълбините на съда се чу провлачен глас.

— Така е, господарке.

Едана се отдръпна назад и се усмихна доволно. Тя приглади роклята по стройното си тяло и разтърси дългата си коса. Вятырът подхвани медночервените ѝ къдици и ги развя. Едана се разсмя весело.

Светът беше неин. Почти.

Тя изля водата върху тревата на поляната. Течността попи в земята и изчезна. Едана взе легена под мишница и бавно тръгна през поляната към замъка, който се извисява над нея, като си тананикаше някаква игрива мелодия.

— И какво е това място?

— Килията — отвърна пазачът ѝ, мъжът, които се казваше Рос.

Джулия въздъхна. Беше чувала разкази за шотландската пестеливост, но не бе знаела, че тя се отнася и до разговорите на шотландците. Реши, че девизът на клана най-вероятно е „Мълчанието е злато“. Идолът на тези мъже сигурно беше Гари Купър. Онзи невъзможен грубиян, главатарят им, не й беше помогнал с нищо. Въсъщност, тя дори не го беше виждала, откакто бе наредил на хората си да я затворят вчера сутринта.

Джулия отхапа от кашестото нещо в купата, която държеше, и едва не се задави. Как беше възможно някой да яде този боклук? Ако ѝ бяха дали леденостудена саждърма с гарнитура от сварена гумена подметка сигурно щеше да ѝ бъде по-вкусно. Дори само миризмата на храната беше достатъчна да накара изтънчения ѝ вкус на професионална готвачка да се разбунтува. Но тя беше прекарала поголямата част от последното денонощие затворена в студената си килия и тялото ѝ вече започваше да протестира срещу липсата на храна. Тя се опита отново да заговори мъжа, който ѝ беше донесъл това жалко подобие на закуска и който стоеше изпънат като струна и я наблюдаваше внимателно.

— Знам, че е килия — каза тя. — Питах те къде се намираме. Какво е това място? Кой е Дарах Макструан?

— Макструан. Предводителят на нашия клан.

— Това нещо като кмет ли е?

— Не. Клан означава деца, роднини. За нас значението е точно такова. Ние всички сме роднини. — Тя долови нотка на гордост в думите му.

— Всички сте братя?

— Не. Братовчеди, чиковци, братя, повечето от нас са леърди. Всичко това. Но главатарят е роднина на всички ни. Всички сме се заклели във вярност на главатаря на клана.

— А това място какво е?

Той сви рамене.

— Нашият клахан. Селото ни. Мястото, на което живеем.

— А тази къща?

— Къщата на Дарах. Той е леърд, нали разбираш. Барон. Разбира се, ние всички също сме леърди. Но той е най-главният между нас и е прям потомък на първия Макструан.

Джулия си спомни масивното тяло на главатаря. Той определено не ѝ приличаше на барон. Със своите широки рамене и облекло на воин, той ѝ приличаше повече на някакъв преоблечен актьор във фильм за средновековието. Тя обаче не смяташе, че осмината мъже правеха проучване за фильм. Пък и наоколо никъде не се виждаха слънчеви очила, нито бутилки минерална вода.

— Винаги ли ходите облечени така?

Той се намръщи.

— Не знам какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа, облечени така. В този... клахан. — Тя посочи към вълненото му одеяло. — Винаги ли се обличате така?

Той изглеждаше замислен.

— Да. Че какво друго да обличаме? Виждал съм панталони като твоите, но те ограничават движенията и се влачат в калта.

— Значи прекарвате дните си из гората, като ходите на лов, а? — Докато говореше, тя хвърли един бърз поглед на сиво-жълтата каша в лъжицата си. Джгулия се надяваше, че никой не си беше похабил куршума, за да набави продуктите за това ястие. Тя се опита храбро да преглътне бързо храната, но успя само частично.

— Не, не всеки ден — отвърна Рос. — Понякога ходим на лов, друг път се бием, а понякога се грижим за дома си. Днес обаче не е такъв ден.

Тя въздъхна и за стотен път си помисли, че всичко това беше твърде странно. Все трябва да имаше някакво разумно обяснение за тези хора и начина им на живот. Тя опита един друг номер.

— Там, откъдето идвам, никой не може да бъде затворен в килия в къщата на друг човек. Това е противозаконно.

Рос кимна.

— Тук само главатарят може да направи такова нещо.

— Кажи ми нещо за този ваш главатар. Той женен ли е?

Рос ѝ хвърли оствър поглед.

— Защо питаш?

Джулия сви рамене.

— Просто съм любопитна. Не видях жени наоколо. Не че имах възможност да поразгледам кой знае колко.

— Задаваш твърде много въпроси. Това не е твоя работа.

— Предполагам, че наистина не е моя работа, но понякога една жена има нужда от компанията на друга жена.

— Ако имаш нужда от нещо, можем да ти го осигурим.

— О, това е добре. В такъв случай бих искала да ми дадете телефон, гореща баня, чисти дрехи, омлет с гъби, чаша пресен портокалов сок, кафе и адвокат. И моля да ми ги донесете в същия ред, в който ги избройх.

— Разбира се, момиче. Когато успея да долетя до луната. Макструан не се вълнува особено от такива като теб.

Тя реши, че ако той споменеше Макструан още веднъж, щеше да захлупи купата с боклука на главата му. Този тип Дарах, да не би да беше някакъв бог или нещо подобно? На нея й приличаше повече на някакъв egoистичен маниак, който беше доживотен президент на най-малката държавица в света.

Но Джулия беше твърде гладна, за да се лиши от единствената храна, с която разполагаше, само заради ината си. Трябаше да поддържа силите си, ако искаше да избяга оттук. Тя потръпна, докато вдигаше за пореден път лъжицата към устата си. Джулия се намръщи и гълтна съдържанието на лъжицата.

Да, кланът Макструан определено беше една странна компания от маниаци; тази мисъл й мина през главата, докато наблюдаваше пазача си. Възможно ли беше наоколо да няма никакви жени? Или пък този тип Дарах настояваше те да стоят заключени някъде?

Тя зяпна. Ами ако...

Джулия погледна пазача си. Беше чула да го наричат Рос. Той не беше толкова едър колкото Дарах, но имаше мускулесто тяло, изглеждаше корав и носеше едновременно меч и кама. Той изглеждаше като истински мъж, но, от друга страна, външният вид често беше измамен...

„Господи — помисли си внезапно тя. — Дали пък не съм попаднала в най-страниното съборище на гейове?“

При тази мисъл тя едва се сдържа да не се изсмее. „Успокой се, Адисън.“ Нямаше да бъде много разумно точно сега да се смее сама като ненормална. Пък и гейовете не бяха мъже, които биха отвлекли една жена дори по време на почивката си и да я замъкнат през гората до лагера си. Поне никой от гейовете, които тя познаваше, не би направил това. Колко ли изключения съществуваха? Не,

предположението, че тези хора се опитваха да разиграват живота на предците си, ѝ се струваше най-правдоподобно. Тя огледа отново пазача си и реши, че тези мъже трябва да бяха най себеотдайните историци, които някога се бяха раждали.

— Свърши ли с кашата? — попита я Рос.

— Каша, а? Да, доста сполучливо наименование за това нещо. —

Тя прегълтна с усилие последната лъжица и му подаде купата.

Рос тръгна към вратата. Джулия се изправи, за да го наблюдава.

Мъжът се извъртя внезапно и ножът му изскочи светкавично от ножницата. Тя подскочи и вдигна ръце.

— Сядай на нара — изръмжа пазачът. — И повече не прави такива движения. Дарах каза, че няма да търпи глупости.

Джулия седна на нара, като държеше ръцете си вдигнати.

— Не се опитвах да...

— Няма значение. Сядай.

Тя го изгледа гневно, но блестящото острие в ръката му я убеди, че той наистина щеше да я нарани, ако помръднеше. Джулия остана да го гледа със страх и гняв как отключва вратата и излиза от килията. Резето от външната страна се спусна с трясък и тя отново остана сама.

Наистина трябваше да се махне от това място.

ГЛАВА ТРЕТА

Дарах вървеше бързо по брега на потока от клахана към малкото езеро, което се намираше в клисурата малко по-нагоре. Лиам, Аласдър и Найал вървяха заедно с него.

— Мислиш ли, че са били Морстън? — попита Лиам.

Той беше с цели три ръце по-нисък от Дарах и не толкова едър. Бухалското му лице изглеждаше разтревожено.

— Че кой друг може да е бил? — отвърна Аласдър, вдигна един камък и го захвърли във въздуха.

— Но защо им е трябвало да избиват добитъка? — попита Найал.

— Кражбата е едно нещо. Всеки може да продаде крадено животно. Или да го изяде. Но да го убие и да го остави да гние, това си е чисто разхищение.

— Или чиста злоба — каза Дарах.

Четиримата мъже завиха наляво към езерото и изкачиха едно възвишение. В тясната клисура под тях те забелязаха едрите, неподвижни тела, които лежаха в тревата. Дарах започна да ги брои.

— Общо пет. И едно теле. — Той изруга тихо. — Крейгън Морстън е най-големият страхливец, който някога се е раждал на този свят. Той няма смелост да се изправи лице в лице срещу мен, но не се плаши от някоя дебела, стара юница. — Той се обърна към хората си.

— Лиам, искам да се върнеш и да вземеш една каруца. Доведи още двама души. Ще имаме нужда от помощ, за да ги замъкнем до селото.

— Той въздъхна. — Може би ще успеем да спасим нещо въпреки мръсния номер, който ни изигра Морстън.

Лиам тръгна веднага, като тичаше с лекота по скалистия терен. Останалите трима гледаха надолу към клисурата.

— Мислиш ли, че месото им може да се яде? — попита Найал.

— Не знам. Ще узнаем повече, когато слезем там. Едва ли е минало много време, откакто са били убити, така че вероятно месото им все още е годно за ядене.

Настьпи кратка пауза.

— Нямах предвид точно това — обади се след малко Найал.
Дарах го погледна въпросително.

Братовчед му се изчерви леко и прочисти гърлото си, преди да заговори отново.

— Вещицата, Дарах — каза мрачно той. — Откъде да знаем, че тя не е отровила месото? Или че не му е направила никаква зла магия?

Дарах се намръщи.

— Такова нещо не се е случвало досега — каза бавно той. — И това не ми прилича на работа на вещица.

— А и вещицата е при нас — добави Аласдеър. — Не може едновременно да е била там и в нашата килия.

— Да, но само от вчера — възрази Найал. — Не можем да сме сигурни, че не е направила магията си, преди да я заловим. Нито пък, че не може да я направи и от килията.

Дарах погледна мрачно към хълмовете.

— Как ми се иска тази жена да си беше останала в замъка Морстън.

Те бяха слезли на дъното на клисурата, където животните лежаха пръснати из тревата като някакви тъмни, космати хълмове. Мъжете започнаха да обикалят мълчаливо мъртвите животни.

Дарах приклекна и посочи към един от труповете.

— Вижте това. Няма никаква магия. Това е работа на нож на простосмъртен. — Той разгледа следващия труп. — И този тук също.

— Дарах се изправи. — Започват да се вкочанясят — каза той, като побутна един от труповете с върха на ботуша си. — Но не виждам причина да не ядем от месото им. Или пък да не им одерем кожите. — Той сложи ръце на кръста си и погледна нагоре към хълма. — Докато чакаме, да се огледаме наоколо. Може би ще успеем да научим нещо от оставените следи.

Те тръгнаха в три различни посоки, като всеки от тях търсеше нещо, което можеше да им подскаже откъде бяха дошли убийците или къде бяха отишли. Дарах тръгна на север и нагоре по склона на клисурата към прохода.

Той познаваше тези хълмове и долини като длантата на ръката си. Дарах бе прекарал детството си в тичане по всяка миля от скалистите земи на владенията на Макструан, заедно с баща си и останалите мъже

от клана. Той познаваше всяка долчинка, всеки хребет, всяка скрита горичка и всяко езерце, и сърцето му биеше с ритъма на земята.

Но днес тази дива, непокътната земя му се струваше мрачна. Старият му враг Крейгън Морстън, главатарят на съседния клан, бе изпратил своите подлоги тук да проливат кръвта и да унищожават животните, за които Дарах и хората му се бяха грижили толкова много. Добитъкът беше най-сигурният източник на средства за клана и всяко добиче беше безценно. Кражбата на крави беше стара традиция в планините на Шотландия и кланът Макструан също бе участвал в такива набези. Всички знаеха, че всичко, което се скиташе на свобода и се хранеше с онова, което му даваше природата, принадлежеше на онзи, който го вземеше. Човек винаги можеше да си върне откраднатото, като го открадне от крадеца.

Но избиването на добитък просто за удоволствие — това беше нещо различно. То представляваше израз на толкова чисто, нагло презрение, че на Дарах му се искаше да измъкне меча си и да изкорми всеки Морстън, който живееше в Шотландия.

Но той знаеше, че да направи подобно нещо щеше да бъде връх на глупостта. Той беше предводител на клана си и трябваше да мисли и действа практично. Морстън можеха лесно да надвият малкия клан Макструан за съвсем кратко време. Те притежаваха повече земя, повече пари, повече имоти и имаха по-голямо влияние, отколкото Макструан бяха имали през цялата си история. И въпреки това Морстън искаха повече. Затова и техният клан воюваше с Макструан по всеки възможен подмолен начин и всяка година крадяха повече от земите им.

Дарах стигна до началото на прохода и се обрна да погледне към клисурата. Той се питаше какво ли беше намислил Крейгън този път. Защо беше всичко това?

Дарах си спомни за младата жена, която му бяха довели вчера сутринта. Тя ли беше вещицата, за която се твърдеше, че помагала на Крейгън Морстън във всичките му дела?

Поклати глава. Не беше суеверен човек. Знаеше, че повечето неща можеха да бъдат научени или разбрани от всеки, който използваше ума и очите си. Но през последните три години се бяха случили твърде много инциденти, които не можеха да бъдат обяснени по никакъв начин. И ако учените и свещениците, които бе срещал в

града, вярваха във вещици, то кой беше той, че да не вярва? Пък и Дарах познаваше от личен опит злото на Морстън. Напълно възможно беше съседният клан да се занимава и с магии.

Започна да обикаля местността, като търсеше някакви следи, но не откри нищо. Дарах се зачуди дали другарите му бяха открили нещо. Всичко в тази работа го караше да изпитва тревога. Искаше да чуе, че те бяха намерили следи от стъпки и смачканата трева, капки от кравешка кръв на някой камък. Не му се искаше да търси други обяснения.

Образът на лудата, красива Джулия Адисън изплува отново в съзнанието му. Глупак ли беше, щом мислеше, че тя е по-луда, отколкото зла?

Той пропъди тази мисъл. Сега имаше да мисли за по-важни неща. Тя беше заключена в килията си и това уреждаше проблема.

Дарах тръгна обратно към падината, като с усилие се опитваше да не мисли за странни меки панталони, пълни червени устни и интелигентни кафяви очи.

— Е, Рос, значи си говорил с нея, а?

В средата на къщата на Макструан гореше силен огън, чийто дим излизаше през една дупка на покрива. Златистата светлина на огъня се отразяваше върху лицата на мъжете, които се бяха събрали за вечеря, и хвърляше танцуващи сенки по стените. Тази вечер мъжете имаха много теми за разговор и вещицата беше най-интересната от тях.

Като най-стар член на клана, беше съвсем естествено Брус да се радва на известно уважение. С годините обаче старият леърд си бе изграждал по-висок, по-величествен образ. След дълго мислене, подсилено с откъслеци от стари легенди и малко от фолклора на клана, той бе решил, че е не само Макструан, но и прям потомък на Робърт Брус. С течение на годините бе започнал да си вярва толкова, че се беше вживял напълно в ролята си — заемаше кралски пози, предлагаше прокламации и почти никога не отговаряше, ако не се обърнеха към него с „Ваше Величество“. Той беше Брус. И понеже всички го обичаха, а и той беше съвсем с ума си, останалите в клана го оставяха да живее със своите фантазии и се отнасяха към него с уважение.

Рос кимна на Брус.

— Да, говорих с нея, когато ѝ занесох кашата тази сутрин. Тя е любопитна колкото две котки. Задаваше въпрос след въпрос.

— Нали не си ѝ отговорил? — попита с отвращение Лиам.

— Да. Повечето ѝ въпроси бяха съвсем елементарни.

Найал поклати глава.

— Лиам е прав. Не само че не трябва да отговаряш на въпроси, а дори не трябва и да говориш с вещица.

— Нямаме доказателство, че тя е вещица — отвърна Рос.

— Доказателство! — Томи, най-младият от всички, огледа насиbralите се мъже. — Всички чухме дивите ѝ думи. Видяхме странните ѝ дрехи. И всички видяхме неземните предмети, които тя носеше в чантата си.

Дуган кимна.

— Дарах я заключи — избоботи той. — Смята, че е вещица.

Рос се изчерви.

— Не. Според мен все още не е убеден в това. Той така каза. Може да е просто малоумна скитница.

Аласдеър, който се бе настанил на перваза на прозореца и гледаше навън към луната, се намеси в разговора.

— Говориш, сякаш си малко омагьосан, Рос — каза той през рамо.

Рос се изчерви още по-силно.

— Да не казваш, че не вярваш на собствения си брат, Аласдеър?

Аласдеър скочи от перваза.

— Аз имам собствено мнение и решавам сам за себе си — отвърна спокойно той. — Дарах знае това. Просто отбелязах едно свое наблюдение.

Брус прочисти гърлото си. Мъжете мъкнаха и зачакаха да чуят какво ще им каже.

— Вещица или не — каза старецът и вдигна пръст, — според мен тя е най-хубавото момиче, което съм срецдал. Не бих се отказал да имам една такава като нея в леглото си да ме топли през студените нощи.

Мъжете се разсмяха високо. Брус ги огледа с широка усмивка.

— Значи признавате, че сте мислили за тази жена, и то не само за това, че може да накара млякото на кравите да пресъхне.

— Ние сме просто хора — каза Найал.

— Да — добави РОС. — Пък и от доста време не...

— Тихо — прекъсна го Гордън и поклати плешивата си глава. — Не го казвай!

Рос изглеждаше сконфузен.

— Извинявай. Но момичето наистина е хубаво. И не изглеждаше твърде опасна. Освен...

Найл се наведе напред с присвити очи.

— Освен какво?

— Най-накрая — каза Рос. — Тя направи движение, сякаш щеше да избяга, докато излизам през вратата. — Той огледа мъжете. — Аз, разбира се, я укротих с ножа си.

Всички закимаха одобрително. Известно време те останаха загледани мълчаливо в огъня. Неколцина отбелязаха, че стаята беше по-топла, отколкото можеше да я направи огънят. Аласдеър се върна на мястото си на перваза.

Най-сетне Гордън наруши тишината.

— Какво мислиш за изкланите животни, Найл?

Запитаният сви рамене.

— Прилича ми на работа на Морстън.

— Крадливи копелета — изсумтя Лиам.

Гордън погледна към тавана.

— Само един крадец може да познае друг крадец — каза той.

Лиам се наду като разгонен петел. Той сръга Дуган в ребрата.

— „Най-големият недостатък на мъжа е неговата упоритост“ е казал Софокъл. Кажи му, че някои хора знаят кое е тяхно и кое чуждо.

Дуган отдавна бе свикнал с враждата между Лиам и Гордън и се обърна към Гордън.

— Той казва, че някои хора знаят кое е тяхно и кое чуждо.

Гордън се изчерви.

— Напълно вярно! И аз си знам недостатъците! Кажи му това!

Дуган се извъртя към Лиам с отегчено изражение на лицето.

— Казва, че си знаел недостатъците — повтори той.

— А ти му кажи...

— Тишина! — Брус удари с чашата си за ейл по масата. — Да ви слуша човек, е все едно да се остави да бъде изкълван до смърт от проклетите ви пилета! Всичко това се случи преди толкова много години и на нас отдавна ни е омръзнато да ви гледаме как се хващате

за гушите. — Той махна величествено с ръка. — Найал, продължавай за кравите. Искам да чуя повече.

Найал описа пътуването до клисурата и състоянието на добитъка.

— Върнахме ги тук, но щях да се чувствам много по-спокоен, ако можехме да изключим участието на вещицата в цялата работа.

— И как можем да направим това? — попита Гордън.

Найал сви рамене.

— Дарах казва, че имало начини да се провери дали е вещица или не.

— Наистина има начини — каза Аласдеър.

Останалите се обърнаха към по-малкия брат на главатаря. Освен че боравеше умело с меча, той беше образован и бе пътувал много. Когато заговореше за неща извън владенията на клана, мъжете винаги се вслушваха в думите му.

— Има начини — повтори той и отново скочи от перваза. — Но заради душата си не бих посмял да ги приложа лично.

— Защо не? — попита Томи.

Очите на Аласдеър потъмняха.

— Нека да кажем просто, че е най-добре да оставим свещениците, които са запознати с тези неща, да прилагат тези начини.

Брус се вгледа внимателно в лицето на младежа и след малко кимна.

— Може би е най-добре това да бъде оставено в божиите ръце.

Гордън огледа гневно мъжете.

— Това означава ли, че няма да получим справедливост? Забрави ли какво направиха Морстън със собственото ти семейство, Найал? — Той се обърна към Аласдеър. — Не помниш ли какво се случи със сестра ми? А с баща ти?

Аласдеър го гледаше безизразно.

— Не съм забравил.

— Нито пък аз — добави Найал. — Никога няма да забравя нощта, в която Дарах доведе твоята безжизнена Исобел у дома от крепостта на Морстън. — Той стисна мощните си юмруци в ската си. — Баща ми загина заедно със стария главатар. Видях телата им с очите си. Видях болестите, които нападнаха хората ни, и избитите ни животни. — Той се втренчи с раздразнение в огъня. — Защо да не

може справедливостта да възтържествува над тази жена? Морстън показвали ли са някога милост към нас?

— Никога — отговори Аласдеър. — И раздаването на правосъдие ще бъде хубаво нещо. Но ние не знаем дали момичето стои зад всички злини, които ни сполетяха. Аз не бих й направил нищо, преди да съм сигурен, че тя е жената, която търсим.

Гордън се изплю.

— Тогава нека това да лежи на моята душа! Нямам какво да губя, ако вещицата умре. Какво казахте, Ваше Величество, да оставим бог да реши дали е вещица? Аз казвам да оставим бог да даде о прощение. Не можем да си позволим да оставим Морстън и другите като тях да ни вземат всичко, което имаме. Нека свещениците да дойдат и да проверят тази жена. Нека те да решат! Ако се окаже, че е вещицата, тогава ще сме нанесли на стария Крейгън удар, който ще му държи влага до края на живота му. Ако тя не е вещица, или свещениците ще й дадат о прощение, или Господ ще свърши тяхната работа на небето!

— Амин — избоботи Дуган.

— Да — измърмориха двама от останалите.

Аласдеър огледа на съbralите се мъже и кимна.

— Така да бъде тогава — каза тихо той.

Мъжете се умълчаха отново и се загледаха в огъня, докато отпиваха от чашите си.

Най-сетне Томи наруши мълчанието.

— Чудя се какво ли е намислил Дарах?

Останалите закимаха.

Когато чу шума от вдигането на резето, Джулия скочи на крака. Тежката дъбова врата се отвори и Дарах Макструан влезе в килията с изваден меч.

Тя въздъхна и седна отново на нара. „Отново Конан“ — помисли си тя. Той наистина ли вярваше, че тя можеше да бъде някаква заплаха за него и огромното му острие? Един бърз оглед на високото му мускулесто тяло й показва, че той нямаше нужда от меч, за да се справи с нея само за няколко секунди.

Той затвори вратата, но не пусна резето. Джулия не можа да се въздържи да не си помисли за бягство. Тя реши, че по-скоро снежна

топка нямаше да се стопи в пустинята Мохаве, отколкото тя да успее да избяга сега. Трябваше да намери друг начин да се измъкне.

Дарах огледа килията.

— Имаш ли всичко необходимо? — попита той.

— Не.

Той я погледна в очакване тя да поясни. Джулия вдигна ръка.

— Първо — каза тя, като сгъваше по един пръст, докато изброяваше, — имам нужда от тоалетна и баня. Второ, имам нужда от храна, която не е правена по рецепта от „Сто и един начина да направим библиотекарско лепило“. Трето, имам нужда от адвокат или от среща с американския посланик или генерален консул — независимо кой от двамата. Четвърто, имам нужда от чисти дрехи; нося тези вече цели два дни. И, пето, искам да знам къде, по дяволите, се намирам и защо си мислиш, че можеш да ме държиш тук против волята ми!

Той изслуша безизразно тирадата ѝ. След това повдигна вежди, сякаш я питаше дали беше свършила. Джулия махна с ръка, за да му покаже, че може да говори.

— Първо, можеш да се изкъпеш. Ще се погрижа сутринта да ти донесат вана. Ще видя какво мога да направя и за дрехите ти. Ако не ти харесва нашето облекло, можеш да ходиш гола. Ще ядеш каквото ядат всички. — Той започна да свива пръстите си, както бе направила тя преди малко, и Джулия едва се сдържа да не го срита. — Четвърто, по-скоро бих пуснал в къщата си вълк, отколкото адвокат. Що се отнася до останалите, които спомена, нямам представа за какво говореше, нито пък имам време да се опитвам да разбера. Ако искаш да говориш с Крейгън, не се съмнявам, че той ще те намери скоро след като престане да избива добитъка ми.

Джулия поклати глава.

— Не познавам никакъв Крейгън.

Широките му рамене се повдигнаха и отново се спуснаха, при което мускулите под ризата му се раздвишиха като вълните в океана.

— Както искаш. Що се отнася до петото ти желание, аз съм Дарах Макструан, главатар на клана Макструан. Това е моят дом, моята земя и моето семейство. Ти си непозната за нас и беше заловена да навлизаш в земите ни без разрешение. Земите и хората ми са били нападани твърде много пъти, за да позволявам всеки, който си поиска,

да се разхожда наоколо, когато пожелае. Ще останеш тук по моя заповед, докато твоето семейство не дойде да те откупи, или докато не установим коя си.

— Не можеш ли да изпратиш някого до Кинлох Ранох? Бях отседнала в една странноприемница там и собственикът ме познава.

Той се втренчи в нея.

— Ти си отсядала в Кинлох?

— Да! — Тя скочи от нара. — Ако ми беше дал възможност да говоря, можех да ти го кажа още вчера. Трябва само да им се обадиш по телефона.

Той се намръщи.

— В коя странноприемница?

— „Блекуотър“. — Джулия наблюдаваше изражението му, но не забеляза никаква промяна. Тя направи предпазливо една крачка към него. — Няма ли да се обадиш там? Потърси госпожа Кери, тя ме познава. Питай я дали една американка на име Джулия Адисън е отсядала там. Попитай я дали не може да изпрати някого да ме вземе. Колата ми заседна в гората.

— „Блекуотър“, така ли?

— Да.

— В село Кинлох няма странноприемница с такова име.

— О, я стига! — Тя сложи ръце на хълбоците си. — Сега ти се опитваш да ме метнеш. Знам в кой хотел бях отседнала. Багажът ми все още е в стаята ми там. Просто се обади, става ли? — Тя го погледна в очите с надеждата да открие намек за съчувствие в хладните им сини дълбини.

— Не мога да си позволя да изпратя някой от хората си чак до Кинлох с такава глупава задача. Ако някой знае, че те няма, ще дойде да те потърси.

— Може би не са сигурни, че съм изчезнала, а и съм убедена, че никой не подозира, че съм затворничка в някаква мрачна дупка, пълна с фенове на принца Чарли Веселия. А и не е необходимо да изпращаш някого да ходи до Кинлох. Просто трябва да се обадиш.

— Да се обадя? — Той сви рамене. — Да. Ти наистина не си съвсем с ума си, момиче.

— На ума ми му няма нищо. Защо постоянно повтаряш това?

— Ако си мислиш, че някой може да вика толкова силно, че да го чуят чак в Кинлох, значи си луда.

— Не съм казвала да... о, не! — Тя усети как надеждите ѝ се изпаряват. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че тук няма телефони?

— Никога не е имало нещо такова.

— А мобифон? — Той поклати глава. — Тогава може би радиостанция? Факс? — Главата му продължи да се клати бавно. — Какво правите при спешни случаи? — попита с удивление Джулия. — Ами ако някой се разболее или нарани?

— За какви глупости говориш? Ние сами се грижим за себе си.

— И мислиш, че аз съм откачена? — Джулия закрачи напред-назад из килията. — Сигурно получавате поща. Какво ще кажеш да изпратя едно писмо?

— Можеш ли да пишеш?

Джулия се втренчи гневно в него.

— Това беше гадно. Може и да съм американка, но това не означава, че съм неграмотна. Да, мога да пиша.

Той се замисли.

— Добре тогава. Можеш да изпратиш писмо до селото. Един от хората ми може би ще успее да отиде там другата седмица.

— Другата седмица?

— Да. А сега, ако си доволна...

— Не съм доволна! — Тя застана пред него.

Дарах се извисяваше над нея и чертите на лицето му бяха напълно безизразни, докато срещаше погледа ѝ. За свое раздразнение, Джулия откри, че погледът ѝ се пълзга от очите към носа му, след това към линиите от двете страни на устата му. Същата уста, от която излизаше онзи пълтен, дълбок глас...

„По дяволите, Адисън, за какво си мислиш?“ Това не е мъж, а варварин! Може би дори водач на цяла секта варвари. Тя трябваше да направи всичко по силите си да се измъкне от това място, а не да обръща внимание на варварската му привлекателност. Трябваше да се върне в света на нормалните хора, които носеха нормални дрехи. Не че там я очакваше някой, но Джулия знаеше, че този Дарах Макструан просто не беше неин тип.

— Не мога да чакам цяла седмица — започна тихо тя и отстъпи назад.

— Това е всичко, което мога да направя за теб. Тъкмо щях да ти кажа, че утре можеш да излезеш навън. Ще бъдеш с вързани ръце и двама от моите хора ще те пазят, но поне ще можеш да излезеш за малко от килията.

Джулия въздъхна.

— Не си прави твърде много труд.

— Няма — каза той, без да обръща внимание на сарказма в гласа ѝ. Дарах тръгна към вратата. — Утре сутрин ще накарам някой да ти донесе ваната.

Тя кимна. Той поне имаше някакво чувство за приличие.

— Благодаря.

Дарах се обърна и я погледна, сякаш се опитваше да разбере дали тя беше откровена с него. След това отново ѝ обърна гръб.

— Няма за какво — каза той, докато излизаше от килията.

Дарах вдигна резето и го остави да падне на мястото си. Той се заслуша, но не чу нищо откъм килията. Дарах излезе от тесния коридор и тръгна към голямата зала.

Залата беше празна и тиха. Хората му бяха напуснали дома му веднага след вечерята. Сега вероятно се бяха събрали край огъня на Брус, разменяха си лъжи и пиеха. Странно беше, че мисълта, че беше сам в дома си с красивата си пленничка го караше да изпитва тревога. Не че той се боеше от нея. Тя му приличаше повече на малоумна, отколкото на магьосница. А една обикновена смъртна жена не представляваше никаква заплаха за него.

Въпреки това той трябваше да признае, че тя бе прекарала едва два дни в дома му, а през по-голямата част от времето той се беше опитвал да я избягва. Дарах си бе казвал, че има работа и задължения, които не му позволяват да си губи напразно времето. Хората му можеха и сами да се грижат за една жена. Морстън или роднините ѝ скоро щяха да дойдат да я потърсят и едва тогава той щеше да реши какво да прави с нея. Дотогава нямаше за какво да се вижда с нея.

Но тази вечер, след като всички бяха напуснали дома му, той започна да крачи из залата. Цялото му внимание сякаш беше насочено

към мрачната килия в подземието. Усещането за присъствието й в дома му го беше принудило да отиде да я види тази вечер, само за да се отърве от мисълта за нея.

Бе успял да постигне това само отчасти. Беше се видял с нея и се бе убедил, че тя наистина беше обикновена жена, при това вероятно луда. Беше чул странния ѝ акцент и още по-странныте ѝ думи. Беше изслушал глупостите ѝ за странноприемница „Блекуотър“ и за това, че човек можел да вика чак до село Кинлох.

Но освен всичко това Дарах бе видял отново нейното красиво малко лице с неговата твърда, но деликатна брадичка, повдигната, за да може тя да го гледа в очите. Тя все още носеше панталоните си и той едва бе успял да попречи на ръцете си да се плъзнат към тънкия кръст, който толкова примамливо преминаваше в меки и стройни бедра. Устните ѝ, дори когато произнасяха глупости като „радио“ и „факс“ бяха най-красивите, които беше виждал през живота си. Докато ги гледаше, той почти усещаше сладостта им. Както си бе помислил, когато я бе видял за първи път, тя приличаше на жена, която бе създадена, за да бъде любена.

Затова той си бе наложил да устои на хубостта ѝ. Той беше мъж, главатар на клана си, а тя беше негова затворничка, независимо дали беше луда, вещица, шпионка или изгубила се пътничка. Да я докосне, можеше да се окаже не само опасно; това щеше да бъде израз на най-примитивно поведение от страна на тъмничар към затворничка. Той нямаше да се възползва от тази жена.

Въпреки това, докато изкачваше стълбите към спалнята си, той си мислеше, че щеше да бъде добре някой да дойдеше да я потърси по-скоро. Дарах не беше сигурен колко дълго щеше да устои честта му пред красивата, малоумна Джулия Адисън.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато на следващата сутрин Джулия излезе навън, времето беше мъгливо и над хълмовете бяха надвиснали сиви облаци, толкова ниско над земята, че ѝ се струваше, че ако протегне ръка, ще успее да ги докосне. Свежият, влажен въздух ѝ се стори прекрасен след застоялия въздух в килията.

Времето обаче не беше от първостепенна важност за нея в този момент. Дарах и онзи, който се наздаваше Аласдеър, бяха дошли да я изведат от килията ѝ, след като се беше окъпала. Джулия се чувстваше малко неудобно в странната широка рокля, долна риза и подобни на мокасини обувки, които те ѝ бяха дали, но поне беше чиста, след като се беше изкъпала в голямата дървена вана, която мъжете бяха вкарали в килията и напълнили с няколко кофи гореща вода. РОС ѝ бе казал, че роклята е била собственост на майката на Дарах и Аласдеър. Сега Джулия знаеше, че едрият шотландец имаше майка и не се беше пръкнал от скала.

Докато приглеждаше мекия, износен вълнен плат, от който беше изтъкана роклята, тя си помисли колко е странно, че за първи път, откакто се намираше в Шотландия, ѝ беше топло.

Но дори топлината и чистотата бледнееха пред гледката, която се откри пред нея, когато видя за пръв път селото. Ако досега Джулия си беше мислила, че къщата на Дарах е старомодна и дори примитивна, това нейно впечатление остана на заден план, когато забеляза селото, което беше построено в полукръг върху тревистото пространство пред входната врата на Дарах. Пилета и патици се пръскаха настрани, когато ги забележеха, а из тревата се мотаеха две овце. Едно огромно куче изскочи от гората с увиснал в кучешка усмивка език. Животното се хвърли върху Дарах, който го посрещна с груба обич.

— Долу, Голямо Куче, мързеливец такъв — каза той, докато чешеше главата на песа. — Върви да уловиш няколко заека. Поне веднъж направи нещо полезно. — Кучето облиза лицето му с език,

отдалечи се, седна с щръкнали уши и започна да наблюдава малката група с жив интерес.

Джулия се запита защо ли изглеждаше, сякаш животното обожава Дарах. Всички тук, изглежда, се държаха с него със страхопочитание. С каква власт разполагаше този човек, че успяваше да получи такава безрезервна преданост? Дали мъжете щяха да бъдат също толкова предани на всеки друг, който би заявил, че е пряк потомък на онзи, когото наричаха първия Макструан?

Когато стигнаха до средата на поляната, Джуллия огледа онова, което сега осъзнаваше, че представлява цялото село. Къщите в полукръга бяха много ниски и построени от грубо дялан камък; наричаха се черни къщи. Тя си спомни, че бе прочела този термин в туристическия справочник в стаята си в хотела. Покривите бяха от дебели пластове слама, затиснати с тежки каменни плохи, а на няколкото прозореца, които успя да забележи, имаше здрави дървени кепенци. Тя беше готова да се закълне, че забеляза как една крава гледа през прозореца на една от тези къщи. „Господи — помисли си тя, — тези да не би да спят с добитъка си? Или просто си държат крави вместо домашни любимци?“

Докато Джуллия и двамата мъже продължаваха разходката си, от мъглата започнаха да изникват фигури. Седмината мъже, които я бяха довели в селото, се събраха бавно на края на поляната и се загледаха в нея с неприкрито любопитство. Но когато Джуллия се приближи до тях, неколцина се отдръпнаха назад, а един-двама се прекръстиха, мърморейки нещо под носа си, когато погледите им срещнаха нейния.

— Какво им става? — попита тя Дарах.

Той я погледна.

— Не знаеш ли? Сигурно си свикнала с такова отношение.

— Имала съм някои проблеми през живота си. Била съм пренебрегвана. Била съм оставяна извън списъка за купони. Но никой никога не се е държал с мен, сякаш съм някаква заразна болест. — Внезапно тя се стресна. — Това ли е? Те смятат, че съм болна?

Аласдеър поклати глава.

— Не. Те смятат, че си вещица.

Джулия застинна на мястото си.

— Какво каза? Искаш да кажеш, че всичките онези глупости, които ми наговорихте, когато ме доведохте тук... че сте говорили

сериозно? — Тя mestеше поглед от единия към другия си спътник.

— Да не си мислеше, че си успяла да ни заблудиш? — попита Дарах.

— Не. Нямам намерение да заблуждавам никого. Но не съм нито вещица, нито уикан, нито друид, нито дори циганка гадателка. Аз съм шеф!

— Ти ми каза, че си америка.

— Американка. Да, аз съм американка и работя като шеф. Или поне това работех, докато... О, по дяволите, всичко това е твърде сложно, за да ви го обяснявам сега. Казвам само, че не съм вещица и изобщо не се интересувам от рубинени пантофки или от това да вървя по Пътя с жълтите павета. Бихте ли предали това на Гилдията на Захаросаните плодчета, моля? — Тя посочи с ръка към мъжете, които стаяха пред тях.

Дарах погледна към Аласдеър над главата на Джулия. След това погледна останалите мъже.

— Тя казва, че е шеф, а не вещица.

— Предводител, така ли, Дарах? — попита възрастният мъж, който носеше тежък бастун.

Дарах сви рамене.

— Питай нея.

Джулия му хвърли изпълнен с раздразнение поглед.

— Не предводител, а шеф — обърна се тя към мъжете. — Главен готвач. Аз готвя.

— А-ха. — Хорът от мъжки гласове сигурно щеше да я накара да се разсмее, ако не беше толкова разтревожена от начина, по който те я гледаха и опипваха затъкнатите в поясите им ножове.

Джулия погледна Дарах.

— Те не ми вярват, нали?

— Едва ли някой се съмнява, че можеш да готвиш.

— Но все пак всички те мислят, че съм вещица.

— Определено — кимна Аласдеър. — Ти все още не си им дала доказателство, че не си такава.

— А дала ли съм доказателство, че съм вещица?

С всяка измината секунда Джулия започваше да става все по-нервна. Ножове, странни къщи, странни дрехи, странен говор, а сега и вещици. Това трябва да беше нещо повече от лагер, в който се

разиграваха безобидни игрички. Може би все пак беше попаднала сред никаква секта.

Всички, изглежда, се замислиха за малко над въпроса ѝ. След това погледнаха Дарах.

— Досега не си ни сторила нищо лошо — каза той, — но си твърде странна, за да бъдеш невинна.

— И какво означава това? Че всеки, който се различава от вас, автоматично е виновен? Кой е умрял, за да те направи началник? — Тя усети, че бузите ѝ пламват, и вирна брадичката си, за да предизвика Дарах да говори без предразсъдъци.

Погледът на шотландеца потъмня.

— Баща ми умря, за да ме направи главатар.

Джулия се изчерви.

— Съжалявам — каза тя. — Това определено беше нелюбезно от моя страна, но мразя простотията във всичките ѝ форми. Никога ли не сте чували, че човек е невинен, докато не бъде доказано, че е виновен?

Този път те определено се опулиха срещу нея. Това беше най-точната дума — опулиха се. Пример, достоен за някой учебник.

— Невинен, докато не бъде доказано, че е виновен? — Мъжът, когото наричаха Лиам, все още стоеше и я зяпаше с широко отворени очи. — Що за глупост е това? Ако не мислиш, че някой е виновен, то той няма да е загазил изобщо. Той трябва да докаже своята невинност, ако може.

— Ти обръщаш всичко наопаки! — Джулия не можеше да се възпре да не спори с него. — Ако всички са виновни, преди дори да си чул какво имат да кажат, все едно че си ги осъдил, преди изобщо да се появят в съда!

— Но ако някой е невинен, преди да бъде заведен в съда, то ще бъде съден невинен човек. Къде е смисълът в това? — Лиам огледа останалите и те закимаха одобрително. — „За онзи, който живее според закона, всяко място е безопасно“ е казал отец Епиктей.

— Не ми пука дори да го е казал Херман Дребосъка; вие, момчета, определено имате средновековни възгледи! — възклика тя. — Предполагам, смятате, че съм виновна в това, че съм вещица и ще трябва да ви докажа, че... — Гласът ѝ загълхна, преди да довърши изречението си. — О, не. Не е възможно да говорите сериозно.

Лицата край нея я гледаха съвсем сериозно.

Джулия погледна към Дарах.

— Няма да посмееш... не можеш... — заекна тя и се вкопчи в ръкава му. — Не можеш да направиш това. Това е смехотворно. Противозаконно е.

Той отмести поглед.

— Аз съм законът.

Мъжът, който се казваше Найал, прочисти гърлото си.

— Ние си поговорихме, Дарах. Не можем да спим спокойно, докато тя е сред нас. Трябва да разберем дали е вещица или не.

— Не съм! Изобщо не вярвам в звънчета, магически книги и свещи! Дори нямам кристали, тамян и други такива боклуци в апартамента си. — Джгулия огледа отчаяно мъжете. — Аз съм просто една обикновена жена. Не съм искала да идвам тук, но ме преследваха едни биячи от Ню Йорк, които искаха да ме убият.

— Кой каза, че я преследвал? — обърна се тихо Брус към Томи.

— Пиячи от Йорк — отвърна момчето.

— Странно — каза старецът.

Томи само сви рамене.

— Не, вие нищо не разбирате. — Джгулия се опита да им обясни отново. — Не пиячи... О, всичко това започва да става твърде странно.

— Единодушни ли сте в това? — обърна се Дарах към останалите, без да обръща внимание на вълнението на Джгулия.

— Да — отговори твърдо Гордън. — Искаме тя да бъде проверена.

Дарах огледа хората си.

— И всички сте съгласни с това?

Не всички кимнаха, но никой не каза, че не е съгласен. Сърцето на Джгулия замръя. Беше готова на всичко, само да може да се събуди от този кошмар. Тя обаче вече беше опитала да направи това с оципване и резултатът беше само една синина на кожата ѝ.

— Щом всички сте съгласни, така да бъде. — Дарах погледна затворничката си. Тя си помисли, че забеляза съжаление в погледа му, и се опита да овладее страховете си. — Ще бъдеш обвинена и ще отговориш на въпросите.

— Но как мога да се защитя от такова смешно обвинение? Гледала съм „Разпъването“ и познавам добре историята. — Тя сложи вързаните си ръце върху ръката му. — Всеки може да заяви, че някой е

вещица, и няма нищо, което обвиненият може да каже или да направи, за да се защити, тъй като всичко това са просто много страхове, неграмотност и предразсъдъци.

Дарах я погледна отново.

— Аз не съм неграмотен — каза спокойно той. — Нито пък съм страхливец. Но ако ти наистина си вещица и хората ми пострадат, защото не те подложа на проверката, тогава аз ще бъда един проклет глупак и твой неволен съучастник.

Джулия махна ръцете си и погледна Аласдеър. Стори ѝ се, че за миг в погледа му се мярна съчувствие, но той само поклати глава. Джулия огледа лицата на останалите мъже. На някои от тях беше изписан страх, на други — любопитство, а на трети — недоверие, но нито един от мъжете не показваше с нищо, че беше готов да я защити. Думата на Дарах наистина беше закон тук.

— Как... — Гласът отново ѝ изневери. Тя прочисти гърлото си и гневът и възмущението ѝ помогнаха да възстанови самообладанието си. — Как предлагате да ме изпитате?

— Ще изпратим да повикат свещеника от село Кинлох — отвърна Дарах. — Той ще проведе разпита.

— Само разпит? — Джулия изпита огромно облекчение. Тя си беше представяла някакъв езически ритуал с клечки под пръстите, огън и... много по-лоши неща.

— Ако се окаже, че само това е необходимо, да.

— А ако се окаже, че не е достатъчно? — Облекчението бе заменено от страх.

Дарах се поколеба, но миг по-късно я погледна в очите.

— Тогава ще направим каквото е необходимо.

Джулия усети как коленете ѝ се подкосяват. Тя огледа още веднъж мъжете около себе си.

— И всички вие искате това, така ли? — попита тихо тя.

Само един или двама срещунаха погледа ѝ, но и този път никой не оспори решението на главата.

— Върнете ме в килията — каза тя, като едва успяваше да възпрестраха да не я погълне.

— Момиче, трябва да разбереш...

— Разбирам прекрасно, господин Макструан — прекъсна го тя с твърд глас. — Върнете ме в килията.

Седемте леърда останаха загледани след Джулия, Аласдър и Дарах, докато те се отдалечаваха през поляната към къщата на Дарах. Джулия забеляза, че дори кокошките сякаш се отдръпваха, за да ѝ дадат път. Несъмнено на тях им бе казано, че тя можеше да превърне яйцата им в брикети само с едно помръдане на носа си.

Аласдър ги оставил на вратата и се върна при останалите. Дарах му хвърли един поглед, след което хвана ръката на Джулия и я отведе обратно в килията ѝ.

Той свали ремъците, с които бяха вързани китките ѝ. Джулия седна на нара. Шотландецът остана за малко на вратата, сякаш искаше да види какво щеше да направи тя.

— Можеш да излезеш и утре — започна той.

— Не си прави труда — отвърна тя. — Не искам да изплаша онези големи, силни мъже.

— Както искаш.

Той все още стоеше на вратата. Джулия погледна към него и видя на лицето му изражение, което не можеше да определи точно.

— Какво?

— Няма начин, момиче — каза тихо той. — Не мога да си позволя да рискувам с теб.

— Това вече го чух.

— Не трябваше да идваш тук.

— Така ли? — Тя вдигна ръце. — Не виждам как можеше да се избегне това.

Той влезе в килията ѝ я изпълни с присъствието си.

— Трябвало е да си стоиш у дома, където ти е мястото. Но когато навлезеш в територията на врага си, би трябвало да очакваш да си понесеш последствията, когато те заловят.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че не знам как попаднах тук?

— Да не искаш да кажеш, че си загубила разсъдъка си? — Той поклати глава. — Всеки, който може да спори за философия и право с нашия Лиам, не може да бъде малоумен, независимо колко изостанали са възгледите му.

Надеждите ѝ се изпариха за пореден път.

— Трябваше да се досетя.

— За какво?

— Че няма да ми повярваш. — Тя стана от нара и застана от едната му страна. — И аз самата почти не мога да повярвам. Знам само, че бягах от някой, който се опитваше да ме убие. Спънах се, паднах надолу по някакъв хълм и твоите хора ме плениха. Това е всичко, което знам. Дори не знам кои сте вие, момчета — само че сте най-странныте типове, които съм срещала, ако се изключи комуната на калифорнийските хипита. — Тя се усмихна леко. — Предполагам, че всички вие почитате Космическия Геврек, а?

Той се намръщи.

— Ние почитаме бог. Вие на този идол геврек ли се кланяте?

Джулия въздъхна.

— Не. Аз съм обикновена протестантка.

— И срещу какво протестираш?

Сега беше неин ред да се опули.

— Да протестирам? Срещу нищо. О, няколко пъти съм ходила на демонстрации в подкрепа на човешките права и съм писала писма... о, ти нямаше предвид точно това, нали? — Тя задъвка устната си. Ако се съдеше по онова, което беше видяла на поляната, и от познанията си по шотландска история, Джулия трябваше да предположи, че тези хора са католици. Дали пък не бяха презвитерианци? По-добре щеше да бъде да не използва наименованията на различните вероизповедания; и без това вече се намираше на тънък лед. — И аз почитам бог.

Той изглеждаше облекчен.

— Това е добре. — Дарах се приближи към нея.

Тя реагира с цялото си същество на близостта му, на миризмата му и вида му, и това я накара да потръпне леко. Джулия се изненада от начина, по който този мъж ѝ въздействаше, и мислите ѝ се объркаха за миг.

— Трябва да кажеш това на свещеника — каза Дарах.

— Какво да му кажа? — попита озадачено тя.

Шотландецът поклати глава.

— Не се прави на глупава пред мен. Преди малко ти казах, че не вярвам, че си малоумна. А аз не съм глупак. Трябва да кажеш на свещеника, че си вярваща.

— А той ще ми повярва ли?

Дарах замълча.

— Няма да те лъжа, момиче. Не знам.

— Ти постоянно говориш за онези хора, за Морстън. Прилича ми на историята за Хатфийлд и Маккой. Кои са те?

— Може би ти ще ми кажеш.

Джулия удари с длан по нара.

— Вече ти казах! Не познавам никого с такова име, а ако се съди по начина, по който се държите всеки път, когато споменете името им, мисля, че нямам желание да се запознавам с тях. — Тя успя да се успокои с голямо усилие. — Виж, ти ме обвиняваш, че съм вещица. Чух ви да си говорите за вещицата на Морстън и мисля, че ме вземате за нея. Ако ще се защитавам срещу тези обвинения, струва ми се, че имам правото да знам срещу какво съм изправена.

Той се замисли за малко над думите й.

— Добре тогава. Както знаеш, семейство Морстън са наши смъртни врагове. В продължение на векове те само вредят на клана ни. Напоследък успяха да ни откраднат част от земите, да унищожат част от добитъка и реколтата ни, и да отправят заплахи срещу нас. Те, изглежда, знаят къде точно да ни ударят, за да ни заболи най-много. — Устните му се изкривиха в горчива усмивка и Джгулия забеляза някаква искра да проблясва в очите му. — Всички знаят, че Крейгън, главатарят на клана Морстън, държи в дома си някаква вещица. Дали тя му е роднина, или е чужденка, никой не знае. Но всички са единодушни, че тя го съветва за всичко, както и че тя притежава силата да нанася вреди и дори да причинява смърт с магиите си.

Въпреки всичко, което се беше случило с нея, Джгулия изпита съчувствие към Дарах и хората му за онова, което бяха изтърпели. След това обаче тя се овладя. Той говореше за вещица! Това дори не беше нещо реално.

Джулия реши, че все пак ще бъде най-разумно да не му възразява. Ако се държеше добре с него, може би той щеше да й даде повече информация, която да й помогне да избяга оттук.

— И никой никога не я е виждал?

Дарах поклати глава.

— Не. Един или двама души казаха, че са я забелязали — и са оцелели след това — но техните описание се различаваха толкова много, че бяха безполезни. Пък и се носи слух, че вещицата може да променя вида си както пожелае. Може да се превърне във всичко. — Дарах я погледна многозначително. — Дори и в красivo момиче.

При последните му думи тя усети странна тръпка на задоволство да преминава по тялото ѝ. Без видима причина сърцето и бузите ѝ пламнаха при мисълта, че Дарах Макструан, който изглеждаше толкова далечен и хладен, я смяташе за красива. Всъщност Джулия беше удивена, че той изобщо имаше усет за красота.

Но неговата решителност да я подложи на това изпитание не беше отслабнала ни най-малко. Той вярваше, че тя е негов враг. Както и всички останали в селото. Задоволството ѝ отново бе заменено от страх.

— Кога ще дойде свещеникът? — поинтересува се тя, като се опитваше да пропъди картините на унижения и мъчения, които заплашваха да изпълнят съзнанието ѝ.

— Няма да те карам да чакаш дълго — отвърна той и тръгна към вратата. — Още утре ще изпратя човек до Кинлох да го доведе. — Той сложи ръка върху резето и се поколеба. — Ако имаш нужда от още нещо, само ми кажи.

Джулия не можеше да го погледне в очите. Сълзите ѝ заплашваха да потекат всеки миг, а тя нямаше намерение да му позволи да изпита удоволствието да я види разплакана.

— Нищо. Нямам нужда от нищо.

Когато той излезе, Джулия се заслуша и отново чу застрашителното тупване на резето. След това до слуха ѝ долетя тропотът на ботушите му, докато той изкачваше стълбите. Когато се увери, че беше останала сама, тя се хвърли на нара и се разплака.

Аласдеър чакаше Дарах в голямата зала. Той беше напълнил една кана с ейл и бе сложил две чаши на малката маса в единния край на помещението. Дарах се приближи до брат си и напълни едната чаша. Той я изпи бързо и си наля втора.

— Малко е раничко да се напиваш като смок, не мислиш ли?

Дарах изгледа ядосано брат си и Аласдеър сви рамене.

— Просто питам. — Той се отпусна в един стол и отпи от своята чаша.

Дарах изпи втората чаша и си наля трета.

— Значи ще я оставиш на черноризеца, а?

Дарах седеше на мястото си и се мръщеше.

— Да имам голям избор?

— Не, бих казал, че нямаш.

Дарах завъртя чашата в големите си ръце.

— Ако имаш да ми казваш нещо, братле, изплюй камъчето.

Аласдеър поклати глава.

— Не аз. Твърде много държа на живота си. Но не мога да спра да се чудя дали наистина вярваш, че тя е вещицата на Морстън.

Дарах не сваляше очи от чашата си.

— Не знам.

Настъпи дълга тишина, която най-накрая бе нарушена от Аласдеър.

— А какво мислиш за онова, което тя каза на поляната? За това, че човек е невинен, докато вината му не бъде доказана?

— Приличат ми на думи на виновен. Защо?

— Думите ѝ ми се сториха едновременно странни и мъдри.

— Мъдри?

— Да. Трябва да признаям, че е по-лесно да се представи доказателство за вина, отколкото за невинност. Струва ми се, че точно това би трябвало да търси законът.

— На тази земя не се е раждал невинен човек. Безсмислено е да предполагаме, че хората са невинни.

— От гледна точка на религията си прав, но аз ти говоря за закона. Кажи ми, ако се явим в съда, колко лесно ще ни бъде да докажем невинността си в спора ни с Морстън?

— Ние сме невинни! — Очите на Дарах проблеснаха гневно.

— Така е. В това съм напълно съгласен с теб. — Аласдеър се отпусна назад в стола си. — Но аз те питам кое ще бъде по-лесно — да докажем, че те са виновни или да докажем, че ние сме невинни?

Дарах не можеше да повярва на ушите си. Собствената му плът и кръв говореше такива глупости!

— Това е все едно да ме питаш дали ще бъде по-лесно да се изкача, или да се спусна по някой хълм! Какво ти става? Да не би никакво момиченце да те е размекнало?

Аласдеър само се ухили.

— Бих казал, че зависи от хълма. И не вземам страна срещу теб, братко. Просто онова, което тя каза днес, ме заинтригува.

— Да. Тя, изглежда, има такъв ефект върху хората.

— Чудя се кой ли е този Херман Дребоська, за когото говореше тя. Мислиш ли, че може да е някакъв съдия? Или пък пророк?

Дарах сви рамене. Аласдеър допи ейла си, остави чашата на масата и се изправи.

— В такъв случай тръгвам, братко.

— И къде мислиш да ходиш? Тук има работа за вършене.

— Мислех, че ще трябва някой да отиде до Кинлох да повика свещеника.

Дарах изстена.

— Така е. И е по-добре да отидеш ти вместо някой от другите. Последния път, когато изпратих Лиам, той толкова вбеси Фъргюс Дюи с приказките си, че земята е кръгла, че Дюи заплаши да го заведе при отец Мартин, за да бъде отлъчен от църквата. — Той стана от стола си.

— Тръгваш утре на разсъмване. И побързай. Не оставяй немирните си крака да се мотаят из планините на Шотландия. — Дарах погледна към стълбите. — Казах на момичето, че няма да я карам да чака дълго.

ГЛАВА ПЕТА

В последния момент Дарах реши да тръгне с брат си за Кинлох. Той каза на Аласдеър, че искал да обсъди с някои от хората продажбата на добитъка, но истинската причина за желанието му да придружи брат си беше съвсем друга. Трябаше да се махне, за да не се вижда с Джулия.

Събитията от предишния ден го бяха потресли и той не можеше да отрече това. Ако бе знаел какви проблеми ще му създаде тази жена, как щеше да смущава спокойствието му и да вълнува хората му, щеше още в деня на пристигането си да я метне напреко на седлото си и да я захвърли пред вратите на Крейгън. Та той за малко не се беше сбил с брат си. Тя предизвикваше такова любопитство и страх у хората му, че те не можеха да вършат работата си. Сега Дарах бе тръгнал да намери свещеник, който можеше да прецени дали жената е вещица. А тази жена, вещица или не, твърде често нахлюваше в мислите му.

Вчера той трудно бе успял да се отърси от видението на нейните очи, които търсеха в неговите някакъв признак на милост или надежда за прощение. Когато я бе видял облечена в една от роклите на майка му, след като се беше изкъпала, сърцето му бе замряло за миг. На всичкото отгоре панталоните, които бе носила преди това, вече му бяха показвали какво се крие под скромната рокля. Това караше ума му да се отнася — дори и сега — в посоки, които нямаха нищо общо със свещеници, дълг, междуособни борби на клановете, или цената на телешкото месо в Кинлох.

— За брат Джеймс ли мислиш?

Дарах погледна озадачено брат си. Не, той определено не мислеше за посивелия свещеник, който служеше в Кинлох вече тридесет години.

— За проверката — поясни Аласдеър. — Мислиш ли, че брат Джеймс е човекът, който трябва да я извърши?

— О, за това ли. Да. Брат Джейми е много мъдър човек. Той ще знае какво да направи.

— Не мислиш ли, че трябва да поставим някой да пази добитъка? Ако Морстън опитат някой от номерата си, може би ще успеем да ги пропъдим.

Дарах беше благодарен за промяната на темата. Те заговориха за добитък, търговия и дела на клана, което му позволи дълго време да не мисли за Джулия Адисън.

Новините в Кинлох не бяха добри. Брат Джеймс беше повикан в църквата „Свети Джеймс“ в Единбург и бе отпътувал веднага. Един от монасите им каза, че щяха да изминат няколко седмици, преди заместникът му да дойде в селото.

Дарах знаеше, че въпреки това можеше да помоли отец Мартин да направи проверката, но по-младият свещеник винаги му се беше струвал твърде далеч от реалността. Ако пък го помолеше да дойде в селото на клана, за да провери дали жената е вещица, църквата в Кинлох щеше да остане без свещеник поне няколко дни.

Той взе решението си незабавно. Проверката щеше да почака, докато се появеше новият свещеник. Той насочи вниманието си обратно към добитъка, като нарочно избягваше да мисли за мотивите, на които се основаваше решението му.

Двамата с Аласдеър си свършиха работата в Кинлох, преспаха на поляната пред стените на селото, за да спестят парите, които в противен случай щяха да дадат за стая в странноприемницата и ясли за конете си, и рано на следващата сутрин тръгнаха обратно към дома си. В мига, в който Дарах се появи в селото, леърдите се събраха около него. Той им каза какви бяха новините.

— Искаш да кажеш, че ще бъдем оставени на милостта й в продължение на седмици? — попита Гордън.

— Отец Мартин не можеше ли да дойде? — поинтересува се Лиам.

— Няма да мине толкова много време, преди да пристигне новият свещеник — увери ги Дарах. — Ще си отваряме очите и ще я пазим добре. Пък и дотогава роднините й може да се появят да я потърсят и ще разберем дали е шпионка на Морстън или не.

Мъжете замърмориха нещо под носовете си, но никой не посмя да оспори направо решението на главата. Брус зададе въпроса, на който на Дарах най-малко му се искаше да отговори.

— Какво ще правим с нея дотогава?

— Да я оставим там, където си е — предложи Гордън. — Докато е заключена, ще бъдем в безопасност. Не можем да й се доверим да я пуснем извън килията.

Рос се намръщи.

— Това ми се струва малко жестоко — каза бавно той. — Тя е от плът и кръв като всички нас.

— Но ако я пуснем, някой ще трябва да я пази постоянно — възрази Найал. — Това означава, че ще трябва денонощно да се лишим от един човек.

— Можем да я върнем на Крейгън — предложи Лиам. — Щом като не я искаме тук и не желаем да я пазим постоянно, трябва да я върнем там, откъдето е дошла.

— Да я върнем право в ръцете му? За да може необезпокоявана да прави повече злини? — Томи погледна към Дарах. — Това не ми се струва много разумно.

— Момчето има право — каза Дарах. — Дори ако тя докаже, че не е вещица, може да е научила за нас повече, отколкото предполагаме. И Крейгън няма да се поколебае нито за миг да използва това в своя полза.

— Да я оковем! — настоя Гордън. — Да й дадем достатъчно свобода на движенията, но да сме сигурни, че няма да избяга. Тя не е никаква принцеса, която може да очаква добро отношение от страна на враговете си.

— О, по дяволите! — каза Аласдеър и разтвори ръце. — Защо просто не я убием веднага? Да си спестим всички тези неприятности и усилия.

Мъжете го зяпнаха.

— Какво ти става, дявол да те вземе? — изръмжа Дарах.

Брат му изобщо не беше жесток човек, обичаше жените, а и те също го обичаха. Какво го беше накарало да направи такова ужасно предложение?

Аласдеър сви рамене.

— Ако малкото момиченце ни създава твърде много грижи, защо да не се отървем от него? Да си спестим една дълга верига и усилията на един мъж. — Той наблегна върху думата „мъж“. — Да си спестим храната, която трябва да й даваме. Да не говорим за хубавия ейл.

— Това е възмутително — заяви Найал.

— Така ли? — Аласдеър разтвори широко очи от изненада.

Дарах успя да прикрие усмивката, която заплашваше да се разлее на лицето му. Малкото му братче започваше да става голям хитрец. Убийството на една безпомощна жена беше под достойнството на тези мъже и Аласдеър знаеше това прекрасно.

— Разбира се, че е възмутително — изсумтя Гордън. — Няма причина да убиваме момичето. Не сме сигурни, че тя е извършила някакво престъпление.

— Така ли? — Дарах реши също да се намеси в играта на брат си.

— Точно така — отвърна бързо Рос. — Тя само беше навлязла на наша територия, но това не е причина да увисне на въжето. Тя не е животно.

— Но можем да я оковем? — Аласдеър се намръщи. — Хмм. Дарах, кога за последен път си връзвал Голямо Куче с верига?

Дарах сви рамене.

— Не си спомням. Изобщо връзвал ли съм го някога?

— Много добре — каза Лиам. — Разбрахме какво искаше да ни кажеш. Ти какво би направил с нея, Аласдеър?

Аласдеър се обърна към брат си. Веселостта на Дарах се изпари. „Нахално хлапе — помисли си той. — Винаги си готов да създаваш трудности.“

— Щом тя ще остане тук известно време, ще бъде жестоко да я държим в килията — каза бавно той. — Тя ще получи собствена стая, стая със здрава ключалка от външната страна. Източната стая има решетки на прозорците; ще я настаним в нея. Освен това може да се храни заедно с нас. Може да излиза навън веднъж дневно, но само под стража и само когато можем да отделим човек, който да я пази.

Мъжете обмислиха решението му и кимнаха одобрително. Дарах изпрати Рос да съобщи новината на затворничката и нареди на останалите да вървят да си вършат работата. Когато на поляната останаха само той и Аласдеър, Дарах се обърна към брат си.

— Поемаш твърде голяма отговорност, братле — каза той. — Някой ден ще загазиш здраво.

Аласдеър сви рамене.

— Надявах се само да успея да разубедя момчетата да не направят някоя глупост.

— И да ме принудиш да взема решение за Джулия.

Аласдеър повдигна вежди.

— Джулия, така ли?

Дарах отказа да захапе въдицата.

— Вземи един отпочинал кон и иди до северните хълмове да провериш дали някое добиче не се е отделило от стадото. И внимавай да не те изненадат хората на Крейгън.

Той се обърна и влезе в къщата, в която затворничката му скоро щеше да може да се разхожда навсякъде.

Джулия въздъхна облекчено, когато Рос й каза за промяната на плановете на мъжете. Прииска й се да прегърне високия шотландец, но тя се въздържа, защото знаеше, че новината не означаваше, че се беше спасила, нито пък беше сигурна, че той незабавно нямаше да вдигне кръст и въже от чесън, за да се предпази от злия й дух. Рос й бе обяснил недвусмислено, че всичко това не означаваше, че свещеникът нямаше да извърши проверката, нито пък че тя нямаше да бъде подложена на други разпити.

Вместо да прегърне пазача си, Джулия седна на нара и изяде почти половин купа от воднистото, безвкусно задушено месо, което Рос й беше донесъл, тъй като реши, че това беше разумна цена за възможността да подобри условията си на живот. Това поне беше някакъв напредък. Може би тези мъже смекчаваха отношението си към нея. Ако изиграеше добре картите си, може би дори щяха да й позволят да си тръгне или поне да изпрати съобщение до Кинлох. Всичко беше възможно.

Когато Рос я изведе навън, Джулия вдъхна изпълнения с дим въздух, сякаш вдишваше най-чистия и свеж планински въздух. Свободата, колкото и ограничена да беше, се оказа по-сладка от всичко.

Дарах се появи на вратата на голямата зала. Джулия усети как радостната й усмивка се изпарява, когато видя намръщеното му изражение. Подозренията, които той изпитваше към нея, бяха изписани недвусмислено на лицето му и тя разбра, че беше твърде невероятно той да й позволи да си тръгне скоро. Тя обаче си каза, че

въпреки това заповедта да бъде настанена на по-добро място беше издадена от него. Трябаше да му признае това.

— Оценявам какво правиш за мен — каза му тя и посочи към стълбите. — Това е много любезно от ваша страна, господин Макструан.

Той кимна едва забележимо.

— Нищо особено.

— Колко време ще мине докато дойде свещеникът? — попита тя, приближавайки към него.

— Не знам. Дни, може би седмици. Да не би да гориш от нетърпение да се подложиш на проверката?

— Не. Ти на мое място щеше ли да бъдеш нетърпелив?

— Зависи дали съвестта ми е чиста или не.

— Моята е чиста, но това не означава, че някой от вас ще ми повярва.

Тя вдигна поглед. Той беше толкова висок, че Джулия трябаше да отметне глава назад, ако искаше да го гледа в очите. Струваше ѝ се, че се опитва да види върха на гигантска секвоя. Изражението му беше безизразно като на някое дърво.

— Мога ли да си получа обратно нещата? — попита тя. — Трябва да мога поне да си решава косата.

— Рос, донеси ѝ торбичката, но само с огледалото и четката. Остави останалите неща.

Джулия отвори уста, за да възрази, но я затвори, преди да беше казала нещо. „Не го притискай, Адисън — помисли си тя. — По-късно ще имаш достатъчно време да си вземеш аспирина и освежителя за дъх.“

— Благодаря — каза тя.

Той не каза нищо, а само се обърна и влезе в залата. Рос докосна ръката ѝ и тя тръгна пред него по стълбите към новата си стая.

Докато се изкачваха, тя успя да се огледа набързо. От мястото си тя не можеше да види кой знае колко, но и малкото, което забеляза, я заинтригува силно. Гледката отвън и размерът на голямата зала вече ѝ бяха подсказали, че къщата на Дарах, въпреки че не можеше да се нарече огромна, беше все пак голяма постройка на два етажа и в единия си ъгъл имаше висока кула, която гледаше към хълмовете на запад. Стените от вътрешната страна бяха от дялан камък, боядисани в

бяло, а подовете на втория етаж, изглежда, бяха от дебели дъбови дъски. Тук-там в стените се виждаха ниши и поставки за факли и въпреки че прозорците бяха малко, вътре не беше мрачно. От площадката в края на стълбището тръгваше широк коридор, чийто здрав каменен парапет гледаше към входа нания етаж. В коридора имаше няколко врати и Джулия предположи, че това бяха спални. Тя се зачуди коя ли беше вратата на стаята на Дарах. Дали пък едрият варварин не спеше навън из храсталаците?

— Това ще бъде твоята стая — каза Рос и вдигна резето на първата врата в края на стълбището.

Джулия влезе вътре и застана в средата на стаята, за да я огледа. Въздухът беше застоял и помещението очевидно не се използваше, при това доста отдавна. Въпреки това варосаните стени блестяха с белотата си, камината беше преметена, а на голямото дъбово легло в далечния край на стаята имаше дебела възглавница и тежки вълнени одеяла.

Тя се усмихна на Рос.

— Много е хубава. Благодаря. — Джулия отнесе малкия вързоп с дрехите си до раклата, която се намираше до едната стена, и го оставил върху нея, след което отиде до прозореца на срещуположната стена.

Рос я последва.

Джулия застана пред малкия прозорец, чийто кепенци бяха отворени, за да влиза утринният ветрец. Забеляза, че стъклото е дебело и изглеждаше малко воднисто. Реши, че стъклото трябва да беше много старо, щом имаше такъв вид. Джулия протегна ръка и хвана една от железните решетки, които бяха поставени на прозореца.

Тя се обърна към Рос.

— В тази къща всички ли биват заключвани в стаите си? — попита тя.

— Да ти кажа истината, момиче, на повечето от прозорците в къщата на Дарах има решетки. Този дом е бил нашата крепост в продължение на поколения. Решетките държат враговете ни както навън, така и вътре в къщата.

— На колко години е това място?

Той се почеса по главата.

— Чакай да помисля. Кулата е била построена по времето на Стария съюз, преди коронясването на Робърт Брус.

Джулия го зяпна.

— Толкова стара?

— Да. Поне кулата е оттогава. — Той ѝ хвърли един поглед. — Разбира се, замъкът Морстън не е толкова стар.

— Така ли? — Тя се обърна отново към прозореца. — Трудно ми е да повярвам, че сте поддържали това място в продължение на толкова много векове.

— Тази част от къщата е по-нова — отвърна той. — На не повече от петдесет или шестдесет години.

— Е, въпреки това е много хубава — каза тя и се обърна с гръб към прозореца. — И е обзаведена само с антики. — Тя прокара ръка по дебелите колони на леглото. — Тези неща на семейството на Дарах ли са били, или той ги е купил.

Рос се намръщи.

— За това трябва да питаш него, а не мен.

Джулия сви рамене.

— Няма нужда. Просто си мислех за доведената си майка. Тя е луда по антики. Ако нещо не е поне на сто години и цената му не е поне четирицифрена, тя не го иска в дома си. — Джгулия се изсмя. — Може би затова никога не е искала и мен там. Не бях достатъчно стара.

— Мащеха. Затова ли си дошла да живееш при семейство Морстън?

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Пак ли тези Морстън! Дарах ли те накара да направиш това? Той ли ти заповяда да ме подпитваш дали съм Брунхилда или Мата Хари за тези Морстън, за които непрекъснато дърдорите?

Раменете му се отпуснаха.

— Не бях много изобретателен, нали? — Рос въздъхна. — Не, Дарах няма нищо общо с това. Останалите ми казаха да науча колкото мога, за да не пострадаме от... твоите ръце... — Гласът му загълхна.

Тя се тръшна на леглото.

— Виж, предполагам, че не мога да те обвинявам за това, че се опита. Но ако искаш да разбереш нещо, трябва просто да ме попиташи направо. Нямам какво да крия. — Когато изрече тези думи, Джгулия се изчерви. Всъщност тя имаше какво да крие — самата тя се криеше. Та нали точно това я беше докарало на това място.

Рос се загледа в нея в продължение на няколко секунди, след което кръстоса ръце и изправи гръб.

— Добре. Кажи ми тогава ти вещица ли си или не?

Тя го погледна право в очите.

— Не съм вещица. И както вече ти казах миналия ден, не вярвам във вещици.

Той зяпна.

— Не вярваш?

— Не. Е, в днешно време се говори много за езичници и друиди, но аз лично мисля, че всичко това са измислици.

Той сякаш се бореше с мисълта за неверието ѝ.

Джулия се ухили.

— Трябва да ви призная, момчета, че сте страховни в това историческо преиграване. Досега не съм видяла нито един от вас да наруши ролята си.

— Историческо преиграване?

— Точно така. Нали разбираш, да се обличате по този начин, да говорите за вещици и да живеете в такива стари къщи. Кога започва туристическият сезон?

— Туристически?

Сега беше неин ред да отпусне рамене.

— Вие, момчета, не се предавате, нали? Уилям Уольс докрай, а?

Рос се намръщи.

— Уольс е мъртъв, момиче.

Джулия вдигна ръце.

— Да, знам това. Добре. Нека да прекратим взаимните разпити. Къде е тоалетната?

— Кълна се в бога — каза Рос на мъжете, които същата вечер се бяха събрали край огъня в дома на Брус. — Тя пребледня като платно, когато ѝ казах къде се намира тоалетната.

Леърдите заклатиха глави и се замислиха върху новото доказателство за това, че затворничката в дома на Дарах беше най-стренното създание, което бяха срещали през живота си. Какво ли щеше да бъде следващото нещо, което тя щеше да каже или да направи? Те очакваха с нетърпение следващата вечер, когато Джгулия Адисън щеше да дойде да вечеря с тях.

Тази вечер на масата имаше прибори за десет души. Леърдите пристигнаха по-рано от обичайното и всеки от тях огледа залата със смес от вълнение и тревога. Те започнаха да отпиват от ейла си, като не сваляха очи от вратата, през която щеше да влезе „гостенката“ им.

Джулия облече една от роклите, които ѝ бяха дали, като се надяваше, че облеклото ѝ ще бъде прието като проява на уважение към начина на живот на мъжете. Тя сплете косата си в дълга плитка и се огледа внимателно в огледалцето си, което ѝ бе върнато днес.

— Така — каза тя на отражението си. — Ето че отново ни забърка в голяма каша, Адисън.

Тя обърна огледалцето и прокара пръсти по сребърната плетеница на гърба му. В средата бяха гравирани инициалите МДА. Мередит Джоан Адисън, майка ѝ. От години Джгулия носеше това огледало със себе си навсякъде, където отидеше. Предметът беше малък и нямаше голяма парична стойност, но беше единственото нещо, което ѝ беше останало от майка ѝ, освен спомените.

Тя се радваше, че Камий, мащехата ѝ, никога не бе успяла да открие огледалото. Или пък ако го бе открила, бе решила, че не заслужава вниманието ѝ, защото в противен случай на Джгулия сигурно щеше да бъде наредено да го лъска всяка седмица и да го държи точно в средата на ужасната спалня във френски провинциален стил, която Камий беше избрала за стаята на момичето. Според Камий ценните неща трябвало да се излагат на показ. Как иначе някой би разбрал за тях?

Джулия си възвърна чувството за хумор. Много ѝ се искаше да види Камий в дома на Дарах как премигва на светлината на свещите и се опитва да си сложи грим пред старо сребърно огледалце. Ако Дарах и неговите леърди бяха решили, че съдържанието на малката ѝ чантичка беше странно, какво ли щяха да си помислят, когато видеха огромната пътническа чанта на Камий, натъпкана с всичко: от охлаждащ гел за премахване дори на най-малкия знак за подпухнали очи до абсолютно незаменимия ѝ мобифон, с който тя никога не се разделяше. Джгулия си помисли ухилено, че мъжете сигурно щяха да се втурнат презглава да търсят чеснови огърлици.

На вратата се почука и тя чу шума от завъртането на ключ в ключалката. Джулия остави огледалото и се обърна да види как широките рамене на Дарах изпълват рамката.

Тя затаи дъх, когато забеляза променения му външен вид. До тази вечер тя го бе виждала само в грубите, износени дрехи, с разрошена и мръсна коса и с кални ботуши. Сега обаче косата му беше събрана в опашка, което откриваше високото му чело и подчертаваше очите му. Ризата му беше изтъкана от груб плат, но беше чиста и в мек жълт цвят. Черни легинси и нови черни ботуши караха дългите му крака да изглеждат още по-дълги и по-силни. Той беше истинско въплъщение на пристрастна, невероятно мъжествена грациозност.

Внезапно Джулия усети как по тялото ѝ ползват леки тръпки. Сякаш всяка нейна клетка реагираше на присъствието, на близостта на този мъж. Тя осъзна, че не може да говори. Не че никога досега не бе виждала мъж или пък, че досега не бе знаела, че Дарах е хубав, макар да приличаше на Конан. Но тази вечер единственото определение, което можеше да даде за него, беше красив тъпанар.

— Време е за вечеря — каза той и посочи към вратата.

— О! — Гласът му я стресна и Джулия осъзна, че се бе заковала на мястото си и го гледаше втренчено. Тя усети как се изчервява и тръгна към вратата. — Да. Да. Добре.

Двамата слязоха мълчаливо по стълбите; сетивата на Джулия все още болезнено усещаха присъствието на Дарах Макструан. Една част от съзнанието обмисляше реакцията ѝ, кореше я за глупостта ѝ и ѝ напомняше, че трябваше да мисли само как да избяга оттук.

Двамата влязоха в голямата зала. Джулия видя, че всички леърди са се събрали в далечния край на помещението и държат чашите си в ръце. Разговорите им секнаха като по команда, когато тя влезе в залата, и Джулия изпита чувството, че те бяха обсъждали точно нея. Реши да се възползва от предимството си и да ги постави на мястото им.

— Добър вечер, господа — каза тя, докато вървеше напред, протегнала ръка към Лиам. — Радвам се да видя, че тази вечер изглеждате толкова добре.

Лиам бързо хвана чашата си с две ръце и изпи на един дъх половината от съдържанието ѝ.

Тя се обърна към Найал.

— Здрави, Найал. Радвам се да те видя отново.

Той вдигна чашата си към нея и кимна отсечено.

Джулия едва успя да се въздържи да не се разсмее на глас. Тези огромни, мускулести, въоръжени мъже се страхуваха от нея! Тя, която беше едва метър и шестдесет с маратонки и висока прическа и която бе чула всички закачки за ниските хора, повтаряни още от времето на Аристотел, плашеше до смърт тези мъже. Сигурно имаше някакъв начин да се възползва от това, за да ги накара да я пуснат.

Момчето, което се казваше Томи, реагира също като останалите, но ясните му очи разкриваха повече любопитство, отколкото страх. Дуган ѝ кимна, след което се прекръсти, сякаш искаше да се застрахова. Тя стигна до Аласдеър.

— Добър вечер — каза Джулит и му подаде ръка.

Той улови незабавно ръката ѝ и я придърпа по-близо до себе си.

— Добър вечер — отвърна той и на лицето му бавно се разля широка усмивка. — Как е нашата малка вещица тази вечер? Правила ли си добри магии насокро?

ГЛАВА ШЕСТА

Джулия и останалите зяпнаха от удивление. Миг по-късно тя забеляза игривото пламъче в очите на Аласдеър и не можа да се въздържи да не се включи в шегата му.

— Добре съм, сър — каза тя, докато вървеше с него към масата.
— Но тази сутрин черната ми котка изкашля една топка козина върху най-хубавата ми метла и тя вече не иска да лети.

— Ужасно — отвърна той със сериозен глас. — Страхувам се, че не ти помагаме много да се справиш с проблема си.

— На мен ли го казваш? — Тя нацупи устни. — Но не сте само вие. Времената са такива, че едно момиче вече не може да продаде дори една мъничка бутилчица от Любовен Еликсир Номер Девет на някой свой приятел, без някой да се опита да му развали забавлението.

— Тц, тц — започна Аласдеър.

Дарах го сряза мигновено.

— Достатъчно — каза той и хвана Джгулия за другата ръка. — Ще седнеш там — каза той и посочи един стол близо до челното място на масата.

Аласдеър ѝ се усмихна дяволито и се отдалечи, като в движение открадна една чаша ейл от Лиам, докато го подминаваше. Тя остана да го наблюдава как се отдалечава и се усмихна леко. Дали си беше спечелила приятел, или той просто обичаше да дразни брат си?

— Дуган, Гордън, можете да донесете котлите — каза Дарах, когато седна на мястото си. Той даде знак на Джгулия да седне и тя го направи. Умът ѝ все още обмисляше онова, което току-що беше научила за клана Макструан.

Сърцето ѝ — или по-скоро стомахът ѝ — се сви, когато Дуган и Гордън влязоха в залата с два огромни котела, от които се носеше подозително позната миризма. Това беше същата смес, която бе яла през последните два дни в килията си. Как успяваха да изглеждат толкова здрави и силни, след като се хранеха само с тази гадост?

Тя обаче нямаше намерение да ги обиди с критика на готварските им умения. Джулия видя как останалите забиха гладно лъжиците си в купите и се присъедини към тях, като хапваше по малко от време на време. Поне разполагаха с лъжици, които изглеждаха издялани ръчно, а дървените купи и чинии бяха с красива изработка.

— Е, Джулия Адисън — каза Аласдеър от мястото си срещу нея на масата: — Откъде каза, че си?

Тя прегълтна внимателно, преди да му отговори.

— От Ню Йорк. Всъщност съм израснала в Илинай, но се преместих в Ню Йорк преди около година.

— Къде се намира Ила Ной? — попита я Дарах.

— В Средния запад на Съединените щати — каза тя, изненадана от незнанието му. — Чикаго. Езерото Ери. Сигурно знаеш за него.

Дарах поклати глава.

— Никога не съм чувал за него.

Тя се усмихна и се опита да приеме провинциалната му неосведоменост.

— Това не е нещо необичайно. Съединените щати са толкова голяма държава, че повечето хора си мислят, че между Ню Йорк и Лос Анджелис има само кактуси, храсти и каубои. — Тя забеляза как мъжете около масата започнаха да се споглеждат. — Това е всеобща заблуда. Дори някои американци мислят така за собствената си страна.

— Прилича ми на интересно място — каза Аласдеър.

— Не толкова интересно колкото това тук — опита се да смени темата Джулия. — Никога не съм виждала друг толкова запазен или толкова отговарящ на историческия период дом. Рос ми каза, че някои части на къщата датират от векове.

Рос се опита да потъне в стола си, когато всички обърнаха очи към него.

— Да — каза Дарах, вперил поглед в Джулия. — Къщата е стара и здрава. Оцеляла е след много обсади. И нито един затворник не е успял да избяга от нея досега.

Тя усети как се изчервява.

— Сигурно залавяте много пленници? — отвърна тя.

Той поклати глава.

— Само онези, които се окажат достатъчно глупави да се изпречат на пътя ни.

— А какво става с тях, ако не успеят да избягат?

— Зависи.

— Това не е отговор.

— Не ти трябва да знаеш повече.

— Мисля, че трябва да знам повече, тъй като в момента съм ваша пленничка.

— Ще трябва да почакаш, докато дойде свещеникът.

— О, я стига — намеси се Аласдеър. — Този разговор не е много забавен. Ходила ли си в Единбург, Джулия Адисън?

Тя го погледна с объркане. За миг разговорът ѝ с Дарах я бе погълнал дотолкова, че тя бе забравила, че в помещението имаше и други хора. Джулия се окопити бързо.

— Не, но съм чувала, че е много красив град, имало и някакъв замък над градските стени.

— Хубаво място. С Дарах израснахме там. Там могат да се намерят много забавления, а, Дарах? — Очите на Аласдеър блестяха.

— Да, ако човек търси забавления.

— А ти не ги търсиш, така ли? — поинтересува се Джулия.

— Имам твърде много работа, за да се забавлявам всеки път, когато ми скимне.

Тя подпра брадичка на юмрука си и го погледна в очите.

— Хмм. Нали знаеш какво назват хората — от работа без удоволствия се затъпява.

Той продължи да я гледа втренчено, но погледът му потъмня леко.

— Аз не съм хлапе — каза бавно и безстрастно той.

Джулия усети как по гърба ѝ преминава тръпка. Отново ѝ се стори, че другите мъже бяха останали някъде далеч и тя беше сама с Дарах. Ама че глас имаше този човек! И когато започнеше да говори, както говореше сега, тя наистина разбираще, че той не беше хлапе.

— Всички момичета ли са хубави като теб в твоята Америка? — попита я Аласдеър.

Джулия почувства неудобство от комплиманта и се изчерви.

— Не знам — отвърна тя.

— Каза, че готвиш — намеси се Брус и се наведе напред от мястото си в далечния край на масата. — Значи работиш в странноприемница, така ли?

— Не. Работя в ресторант, който е собственост на моя приятелка.

— Джулия се размърда на мястото си. Не искаше да говори за ресторанта точно сега. Можеше да се оправи само с един проблем наведнъж. — Ти обичаш ли да готовиш? — попита го тя.

Старецът изсумтя.

— Не, не и аз.

— Кой е сготвил това? — поинтересува се тя и погледна към купата пред себе си.

— Аз — отговори Дарах.

— Ти? — Тя не успя да прикрие удивлението си.

— Да. Тук всички си разделяме задълженията. Какво му има на задушеното?

— Нищо. Съвсем нищо. — През ума ѝ мина мисълта, че той имаше намерение да я отрови бавно с храна, но тя бързо я пропъди. Нещо ѝ подсказваше, че Дарах Макструан не беше човек, който щеше да прибегне до такъв долн метод. Ако той искаше да убие някого, повороятно беше да му откъсне главата.

— Добре — каза Дарах. — Радвам се, че харесваш храната ни. — Той стана от мястото си. — Имам работа. Брус, ти върни момичето в стаята ѝ. Найал, ти ще я изведеш утре, когато ти остане свободно време. — Той кимна отсечено на Джулия. — Лека нощ.

Дарах излезе от залата. Джулия огледа останалите. Те бързо сведоха глави и се загледаха в храната си.

— И аз имам работа — каза Аласдеър. Той стана и я погледна. — Надявам се да те видя утре сутринта, Джулия Адисън.

— Благодаря. Лека нощ, Аласдеър.

Тя остана загледана в него, докато той напусна залата, след което отново погледна купата с храната пред себе си. Джулия затвори очи и отблъсна купата. Повече дори не можеше да гледа тази гадост.

Мъжете довършиха мълчаливо вечерята си. След това Брус я отведе в стаята ѝ и я заключи отвън. Джулия поседя известно време на леглото. Искаше ѝ се да има някаква книга за четене. Едно хубаво криминале щеше да ѝ се отрази добре в настроението, в което беше.

Тя не можеше да стои дълго на едно място, без да прави нищо. Джулия реши, че щом се налагаше да бъде затворена в тази стая, щеше да ѝ се наложи и да полага големи усилия, за да поддържа физическата си форма. Тя съблече роклята си и направи няколко йогистки

упражнения, като се наслаждаваше на бавното разпъване на мускулите и дълбокото дишане след напрежението през последните няколко дни. Когато свърши, тя започна да се приготвя да си легне.

На масата до прозореца имаше леген с вода и една кърпа. Докато се навеждаше да измие лицето си, Джулия забеляза джобното си огледало. То изльчваше някаква странна златиста светлина. Тя се наведе над него, намръщи се на отражението си и подскочи, когато лицето ѝ внезапно изчезна и бе заменено от лика на жена, която тя никога не бе срещала.

— Коя си ти? — попита я един сладък, провлачен глас от дълбините на огледалото.

Джулия се отдръпна от масата.

— Коя си ти? — повтори гласът от огледалото.

Тя огледа диво стаята, търсейки някакви признания за скрита камера или озвучително тяло. Това някаква друга проверка ли беше? Джулия не забеляза нищо, освен тежките греди на покрива и варосаните каменни стени.

— О, боже! — Най-накрая беше откачила. Сутринта мъжете щяха да я намерят сгущена в ъгъла да си играе с пръстите на краката си.

Въпреки всичко любопитството ѝ се възбуди. Тя се приближи бавно до масата. Слабата светлина, която излизаше от огледалото, все още не беше изчезнала.

— Ето те отново — каза гласът. — И така, коя си?

— Първо ти. — „Господи, Адисън — каза си тя. — Това е върхът, говориш със своите халюцинации. Продължавай в същия дух и ще се озовеш на дъното на старото езеро, преди да успееш да си кажеш името.“

Джулия разгледа лицето в огледалото. Която и да беше тази жена, тя беше невероятно красива и имаше екзотично, деликатно лице, край което се спускаше море от медночервени къдици. Подобно на всички други халюцинации, и този образ беше съмтен.

— Не мисля така. — Златистата светлина в огледалото започна да трепери леко и образът започна да се разпада. — Как се озова там?

— Не знам. Ти как правиш това?

— ... ще видя... върни се където... те намеря... — Гласът загълхваше и пращеше като старо радио.

— Какво? — Джулия се наведе напред. — Къде си?

Огледалото мъкна. За миг стъклото стана замъглено, след което се проясни и Джулия отново видя в него собственото си изображение.

Тя се отдръпна и седна на леглото. „О, боже“ — повтори тя. Какво ставаше с нея, по дяволите? Да не би след сутрешния разговор за вещици и магии да бе започнала да си въобразява, че говори с огледала?

Тя потръпна. Гласът бе звучал толкова реално! А жената бе изглеждала, сякаш наистина е там, а не като някакъв електронен или проектиран образ.

Пък и когато ставаше въпрос за фантазии, тя по-скоро би си представила Кари Грант или Ралф Фиенес, а не жена, която беше десет пъти по-красива от самата нея. А Ралф и Кари нямаше да я питат как беше попаднала там.

Какво се беше случило тогава?

Джулия стана от леглото и отново се приближи към масата. На нея се намираше само старото ѝ огледалце, а от стъклото я гледаше собственото ѝ лице с изражение на сърна, заслепена от прожектор. Тя въздъхна облекчено и се отдръпна.

Наистина трябваше да се махне от това място.

По обяд на следващия ден Найал дойде в стаята ѝ и я придружи навън, хванал лакътя ѝ с голямата си ръка. Той носеше меча и ножа си така, че тя ги виждаше добре. Джулия не беше възхитена от обстоятелствата, но се радваше, че отново имаше възможност да излезе навън и да прави нещо друго, освен да седи в стаята си и да избягва огледалото си.

Те тръгнаха бавно по поляната сред леката мъгла.

— Хубав ден — каза Джулия, която не знаеше как да се обърне към пазача си.

— А-ха.

— Тук наистина ли вали толкова, колкото казват хората? — Говореше за времето. Мозъкът ѝ сигурно наистина се бе превърнал в каша.

Той сви рамене.

Джулия вече започваше да се дразни както от себе си, така и от тези мъже. Тя реши, че ще ги накара да си развържат езиците, независимо от последствията. Ако скоро не проведеше някакъв смислен разговор, със сигурност щеше да откачи.

— Когато мисля за Шотландия, винаги се сещам за „Огнени колесници“ — каза тя. — Гледал ли си го?

Найал я погледна въпросително, след което поклати глава.

— О, това е един страхотен филм. Спечели „Оскар“ за най-добър филм.

— Най-добър филм?

— Да. Разказваше се за двама бегачи, които се състезават на олимпиада. Единият беше шотландец — Ерик Лидъл? Мислех, че е известен.

— Никога не съм чувал за него.

— Е, предполагам, че е бил оттук. И беше невероятен футболист, който тичаше бързо като вятъра. Само че когато дойде времето да се състезава на олимпиадата, се оказа, че състезанието е в неделя, а вярата не му позволяваше да се бори за награда в неделя.

Той сякаш обмисли думите ѝ.

— Надбягванията са хубаво нещо. Казваш, че е шотландец, а?

— Бил е. Сега е мъртъв.

— Хмм. Жалко. Един добър бегач е ценен човек.

— Ти бягаш ли?

— Да. — Той изпъчи леко гърди от гордост. — Все още успявам да надбягам нашия Томи.

Двамата продължиха да се разхождат по поляната и да разговарят. Найал описа различните състезания и игри, които се харесваха на мъжете, и ѝ посочи хълмовете, по които се бяха надбягвали. Джулия беше възхитена. Той ѝ се бе струвал толкова сериозен, неразговорлив човек, но когато заговореше, лицето му се оживяваше и той вървеше с лекота и дори пусна една-две шаги.

Тя определено бе постигнала някакъв успех.

През следващите две седмици Джулия опозна всеки един от мъжете, които се редуваха да я извеждат всеки ден. Отначало всеки от тях се държеше резервирано и се плашеше от нея, но тя не спираше да им задава въпроси и да прави коментари върху начина им на живот и

малко по малко те започнаха да се държат цивилизирано в някои случаи и дори любезно в други.

Найал беше вечният воин, който живееше, за да посреща предизвикателства. Томи беше типичен тийнейджър, никога не беше напълно уверен в себе си, но се интересуваше от всичко едновременно, тъй като вярваше, че ще живее вечно и ще има възможност да опита от всичко в живота. Рос беше мълчалив човек, но Джулия се облегна на страстта си към киното и храната, за да го накара да се разприказва.

— Значи тази Бабет, която сготвила за празника, е била най-добрата готвачка в Париж? — попита заинтересуван той.

— Да. И дала на всички онези хора, които се били грижили за нея, най-прекрасната нощ в живота им.

— Хубаво нещо — измърмори той. — Хубаво.

Гордън беше същият стоик като Найал и за Джулия се оказа най-трудно да го накара да проговори. Той, изглежда, беше изпълнен с най-много подозрения към нея. Най-трудно й беше да се разхожда с него.

Лиам говореше, без да го питат. В неговия случай тя мълчеше и слушаше, докато той й говореше за география, религия, право, философия и за всичко друго, за което бе чел. Джулия бе удивена от огромното количество средновековни идеи, в които той вярваше.

Дуган не си падаше по разговорите, но беше отличен слушател. За нейна радост той я разведе из селото и я запозна с животните. Тя видя кравата, която живееше в обор, долепен до къщата му. Той гордо отбеляза, че кравата си имаше свой прозорец, за да може да гледа навън.

Брус беше може би най-приятният компаньон от всички. Той я хващаше под ръка с галантни жестове и я разхождаше наоколо, сякаш се движеха в кралска процесия, а не по тревиста пътека, по която се мотаеха овце, кокошки и хрътки. Той говореше свободно за клана и за младостта си, която беше прекарал сред тези хълмове.

— Никога не вървях, когато можех да тичам — каза й той. — И целият свят беше мое владение. И все още е.

— Познаваш ли родителите на Дарах? — поинтересува се тя.

— О, да. Алек Макструан беше истински мъж. В разцвета на силите си той можеше да се бие цял ден и след това да танцува цяла нощ. Всички, които го познаваха, знаеха, че е честен и справедлив човек. Той успя да възпита добре синовете си. Дарах бе до него през

детските си години, докато не беше изпратен за отглеждане в дома на графа в Единбург. Баща му много го обичаше, въпреки че не показваше често обичта си. — Той се разсмя. — Алек се страхуваше, че момчето ще се върне у дома си посрамено, но нашият Дарах накара баща си — мир на праха му — да се гордее с него.

— Ами Аласдеър?

— О, той е див като брат си и всички го обичат също толкова, колкото и Дарах. Но нашият Аласдеър си пада повече по закачките и шегите. И не си тежи на мястото както нашият Дарах.

— Какво означава това?

Старецът се замисли за миг.

— Аласдеър не го сдържа на едно място. В един миг е тук, в следващия го няма, като птица, която търси собственото си гнездо в планината. Аз го наричам скитника. И се моля той да не ни забърка в неприятности. — Старецът я огледа с проницателните си очи. — И може би вече си забелязала, че си пада по жените.

Джулия се ухили.

— Забелязах.

Брус потупа ръката ѝ.

— Тогава си пази сърцето, момиче. Той е добър човек, но все още не е намерил своя път.

— Ще запомня това. — Тя замълча за малко. — Ами Дарах?

— Дарах ли? Е, това вече е труден въпрос. Той е главатарят, момиче, и неговият живот е свързан с клана. Краката му са пуснали дълбоки корени в земята на Макструан. Но...

— Но какво?

Брус се намръщи.

— Не съм сигурен дали момчето има сърце.

На Джгулия ѝ се искаше да го попита още нещо, но Лиам ги прекъсна и тя трябваше да се върне в стаята си. Въпреки това този следобед тя имаше да мисли върху много неща, които беше научила след разходките си със седемте леърда.

— Но как мога да използвам всичко това, за да се махна оттук?

— попита тихо тя стените на стаята си.

Едана крачеше напред-назад из стаята си. Образът, който беше видяла в огледалото леген онази вечер, я беше разтревожил толкова, че тя за малко не бе хвърлила легена по стената.

Коя беше тази жена? И защо, когато тя бе изпратила своя собствен образ към Дарах Макструан, бе видяла вместо него тази жена? Само друго огледало-леген, притежаващо силна магия, можеше да се намеси против заклинанието й и да отхвърли образа й. Тук ставаше нещо. Но кой би посмял да се намеси в нейната магия? Кой притежаваше такава сила? Пък и в дома на Дарах, а и в цялото село, нямаше нито една жена. Поне напоследък. Никой не знаеше къде бяха изчезнали жените от клана Макструан, но Едана изобщо не се интересуваше от тях. Тя не искаше никакви жени около своя Дарах. Около своя любим.

Обмисли какви бяха възможностите. Можеше някак да се промъкне в селото на Макструан и сама да провери какво ставаше там. Можеше да изпрати някой от хората на Крейгън. Можеше да се довери на един-двама от тях да запазят тайната й. А може би трябваше да изпрати момичето?

Тя поклати глава. Не, момичето беше за Крейгън. То трябваше да бъде коронният номер на Едана в плана й да получи Дарах заедно с богатството на клановете Макструан и Морстън. Ако нещо се случеше с малката глупачка, Крейгън можеше да откаже да се ожени за нея и тогава Едана щеше да бъде принудена да потърси друго момиче, което не само щеше да отговаря на изискванията му, но и което щеше да отстъпва пред волята на Едана.

Не, най-добре щеше да бъде да дърпа конците оттук, да научи повече за тази жена, която беше навлязла в нейна територия. Тайнствеността и усамотението бяха най-подходящата тактика за такива неща.

Тя си помисли, че образът може би се бе появил съвсем случайно и се дължеше на вяতъра, който бе духал, докато тя бе правила заклинанието си. Може би жената изобщо не се намираше в дома на Дарах. Миг по-късно през ума й мина една мисъл, която я накара да застине на мястото си. Възможно ли беше тази жена също да бе вешница? Дали точно това не беше причината за появата на лика й в легена?

Едана реши, че трябва да разбере това. Тя изруга магията, която ѝ позволяваше да ползва огледалото леген само веднъж на ден. Днес вече го бе използвала и бе видяла единствено изображението на Слугата, който я бе уверен в силата и чара ѝ. Щеше да опита да го използва отново, веднага щом се спуснеше нощта.

Едана никога нямаше да позволи на друга да ѝ отнеме нейния Дарах. Тя бе чакала търпеливо толкова дълго, бе работила твърде усилено, беше създала условията да го накара да отстъпи. Скоро щеше да настъпи моментът, в който той щеше да бъде само неин.

И всяка друга, която се опиташе да ѝ попречи, щеше да проклина деня, в който се беше родила.

Тя седна усмихната пред тоалетната си масичка и започна да сресва гъстата си коса.

ГЛАВА СЕДМА

След разходката с приятния Брус, да бъде придружавана от Дарах, беше огромна промяна за Джулия. Той се появи на вратата ѝ точно навреме, готов да я изведе навън, но мрачният му поглед и стиснатите устни ѝ показваха, че това задължение не му е особено приятно.

Тя излезе с него мълчаливо. Навън духаше силен вятър и Джулия се радваше на вълнения шал и грубите, но топлещи легинси, които беше открила в раклата в стаята си. Надвисналите облаци бяха мрачни като изражението на Дарах.

Джулия се изкушаваше да каже, че всичко е наред и той може да я върне в стаята ѝ, но нещо в нея се разбунтува. Нямаше да му позволи да я сплаши. Тя имаше нужда да излиза навън, да се чувства поне малко свободна и да диша чист въздух. Всички други леърди се бяха изредили и все още бяха живи. Значи и той можеше да издържи.

Те тръгнаха мълчаливо по поляната; вятърът развиваше косите и дрехите им. Джулия беше твърде упорита, за да се опитва да го заговори. Докато подръпваше шала си, тя си помисли, че ако му се говореше, той сам трябваше да започне разговора.

— Студено ли ти е? Може би предпочиташ да бъдеш в къщата?

Тя погледна нагоре към него и забеляза надеждата в погледа му. Той искаше да се отърве от нея колкото се можеше по-бързо. Е, тя нямаше да му направи това удоволствие.

— Не — отвърна Джулия. — Тук е приятно хладно. Харесва ми.

— О. Добре.

Двамата продължиха да вървят. Джулия усещаше как напрежението на Дарах нараства и видя как раменете му стават все по-твърди с всяка измината крачка. Тя го остави да се поти известно време, след което се спря и сложи ръка върху неговата.

— Виж какво — каза му троснато тя. — Знам, че нямаш желание да бъдеш тук и да се разхождаш с мен. Защо просто не започнеш да правиш онова, което вършиш обикновено, а аз ще се мъкна с теб.

Той се намръщи.

— Няма да ти хареса.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото отивам да катеря хълмовете, за да проверя какво става с добитъка. Това едва ли те интересува, а и само ще ми се пречкаш.

Сега вече чашата преля.

— Да ти се пречкам, а? — попита Джулия. — Да ти се пречкам? И кой е виновен за това? Щом ти създавам толкова голямо неудобство, защо просто не ме пуснеш да си вървя? Поязвай ми, ако го направиш, никога повече няма да ти се пречкам.

— Знаеш, че няма да те пусна.

— Тогава търпи или си затваряй устата, Макструан! Ако не искаш да ме пуснеш, а не можеш да изтраеш да бъдеш с мен през краткото време, през което ми е позволено да излизам всеки ден, тогава или ме вземи със себе си, или ме остави с някой друг.

— Няма на кого да те оставя. Всички останали си имат работа.

— Тогава ме вземи със себе си.

— Мога да те върна в стаята ти!

— Да, можеш да ме върнеш и в малкия си затвор! Защо не го направиш?

— Опитвам се да направя живота ти по-лесен, неблагодарна жено!

— О, извинявай. Бях забравила колко галантно е да се насильтят и заключват хората, без да бъдат изслушвани!

Той изглеждаше адски ядосан. Джулия се зачуди дали не бе отишла твърде далеч, но нямаше намерение да отстъпва точно сега.

— Ако очакваш благодарност от затворник, ще бъдеш дяволски разочарован — заяви тя.

— Ако очакваш любезност за това, че навлезе в нашите земи да ни шпионираш, значи си по-луда, отколкото мислех! — отвърна той.

— Тук не става дума за навлизане в земите ви без разрешение — каза спокойно Джулия. — Говорим за това, че ти искаш всичко да става по твоему и всички да бъдат под твоя чехъл!

Внезапно Дарах отстъпи назад. Челюстите му се размърдаха и той застана още по-вцепенено отпреди.

— Точно така. Искам всичко да става по моему. Искаш да дойдеш с мен, така ли? — каза той с тих и заплашителен глас. — Много добре. Да тръгваме тогава.

Той я хвана за ръката и я подкара към конюшнята. Силата на гнева му шокира Джулия и тя не се възпротиви, докато той я отвеждаше в конюшнята. Дарах я настани върху една бъчва и Джулия остана да седи неподвижно. Той сложи юздите на един голям жребец и го изведе от конюшнята, като по пътя си взе и Джулия.

— Няма ли да му сложиш седло? — попита го тя.

Мрачният поглед на Дарах я накара да мълкне.

Той се метна на гърба на коня и протегна ръка към нея.

— Идвай. Нали сама поиска да дойдеш с мен.

Джулия неохотно хвана ръката му и миг по-късно той я вдигна над земята. Тя нямаше друг избор, освен да се качи на коня зад него и да се улови за дрехата му с две ръце.

Дарах подкара коня в тръс. Джулия не смееше да отвори уста, защото се страхуваше, че ако го направеше, зъбите ѝ щяха да изпадат. Когато преминаха зад дърветата, които се намираха на ръба на северния край на селото, Дарах заби пети в хълбоците на коня и животното се хвърли напред по хълма.

Джулия реши, че сегашният ход на коня беше по-добър от тръса. Когато изкачиха хребета и тръгнаха надолу по склона, тя надникна над рамото на Дарах. Гледката я накара да извика тихо. Бяха тръгнали право срещу някакво езеро! Господи, той да не би да искаше да я удави или просто щеше да ѝ нареди да скочи в езерото?

Тя заби лице в дрехата му. В последния момент обаче Дарах накара коня да завие и се отправи в друга посока. Джулия въздъхна облекчено, когато осъзна, че нямаше да бъде погълната от леденостудената вода, но повече не посмя да вдигне глава.

„Дяволите да те вземат, Адисън.“ Нали бе искала да го предизвика? И ето какво се беше получило. Джулия се намираше на гърба на бясно препускащ кон и се бе вкопчила в човек, който ѝ беше толкова ядосан, че не се знаеше какво можеше да направи.

Под пръстите си тя усещаше мускулите на Дарах, твърди като скали и все още напрегнати от гняв. Дали беше достатъчно ядосан, за да я нарани? Или пък беше ядосан само толкова, колкото да я изостави в пустошта на хълмовете?

Вятырът се засили и започна да щипе бузите ѝ. Тя погледна към небето и забеляза надвисналите облаци с цвят на гранит. Видът им не й харесваше. Те ѝ напомняха за изражението на Дарах, когато я беше завлякъл в конюшнята.

Тя чу Дарах да казва нещо на коня и усети как тялото му се размърдва пред нея, докато дърпаше юздите. Конят намали скоростта си и след малко съвсем спря.

Дарах погледна през рамо.

— Слизай — нареди той.

— Но аз... — Джулия забеляза погледа му и не довърши възражението си.

Тя се плъзна грациозно по гърба на коня и скочи на земята.

Дарах слезе и протегна ръка.

— Дай ми шала.

Джулия му го даде и потръпна, но не толкова от студа, колкото от леда в погледа му. Той беше започнал да се държи хладно и мълчаливо и на нея ѝ се искаше отново да започне да ѝ креци. Тя знаеше как да се справи с човек, който ѝ крещеше, но нямаше представа как да се оправи с такава студенина.

Дарах взе шала ѝ и се отдалечи, оставяйки я зад себе си с коня. Любопитството ѝ я накара да го последва на безопасно разстояние.

Той спря внезапно, отпусна се на колене в тревата и започна да разглежда нещо пред себе си. Джулия се промъкна по-близо и протегна врат да види какво правеше Дарах. Под ръцете му се вдигаше малко облаче пара.

— Майката е ей там — каза ѝ той, без да се обръща. — Иди да видиш как е. — Той кимна към склона пред себе си.

Джулия забеляза, че нещото в тревата пред него беше новородено теле, което се мъчеше да си поеме дъх. Тя погледна надолу по склона и забеляза между тревата някаква фигура. Джулия тръгна напред и след малко видя юницата да лежи неподвижно на земята.

Джулия обиколи внимателно кравата, тъй като не беше сигурна дали животното няма внезапно да се събуди и да я нападне. Тя беше градско момиче и не знаеше нищо за тези животни. Въпреки това нещо ѝ подсказваше, че тук нещо не беше наред и че трябваше да помогне на кравата.

Очите на животното бяха отворени широко и гледаха втренчено. Джулия клекна до юницата и сложи ръка на хълбока ѝ. Изглежда, че кравата беше умряла по време на раждането.

Тя погали кафявия хълбок на животното и усети как гневът и страхът в душата ѝ бяха заменени от тъга. „Горкичката“ — каза тя.

Джулия чу стъпки и когато погледна нагоре, видя Дарах да се приближава към нея, носейки увитото в шала ѝ теле. Тя се изправи.

— Телето добре ли е?

Той се намръщи.

— Живо е. Но без майка си няма да живее дълго.

— Нищо ли не можеш да направиш? — Тя отиде да огледа малкото в ръцете му. — Не може ли да го отгледа някоя от другите крави?

Дарах поклати глава.

— Не знам. Тази юница се отели твърде рано. А и наоколо няма други крави. Не съм уверен, че можем да отнесем малкото при друга крава навреме.

— Е, ще трябва да опитаме! — Джулия подръпна ръкава му. — Колко далеч мислиш, че трябва да отидем?

Той не се съгласи веднага.

— Джулия, това животинче вече е отслабнало твърде много. Може да е болно. Може майка му да е била болна. Може би ще бъде най-добре да го оставим тук.

Тя прехапа устни.

— Но ти не знаеш със сигурност дали телето ще умре. Може да грешиш.

Дарах погледна към животното и Джулия забеляза как в погледа му отново се появяват гневни искри. Той вдигна очи и кимна отсеченно.

— Можеш ли да яздиш, като го държиш здраво?

— Ще го държа дори ако трябва да го завържа за гърба си.

Оказа се, че предложението ѝ е доста разумно. Дарах ѝ помогна да направи нещо като лулка от широкия шал и пъхна треперещото теле в нея. Той се качи на коня и помогна на Джулия да се качи заедно с товара си. Този път той я настани пред себе си, така че тя седеше настрани, а телето беше сложено в скута ѝ.

Дарах взе края на шала, вкара го в широкия си колан и го върза на възел. След това се усмихна мрачно.

— Ако един падне, падаме всички.

На Джулия ѝ се струваше, че яздиха в продължение на часове. Постепенно тя изгуби всякаква ориентация. Тя разтриваше телето доколкото можеше, галеше го и му говореше окуражителни думи, като едновременно с това се държеше здраво за гривата на коня. Ръцете на Дарах минаваха около нея, за да държат юздите, и тя подпра рамото си на гърдите му.

Но телето все повече се отпускаше, дишането му ставаше все по-затруднено. Джулия се наведе и защепна в ухото му. Тя дори се опита да му измучи, с надеждата, че така ще му даде сили.

— Там.

Джулия погледна накъдето сочеше Дарах. Когато забеляза кафявите фигури, сгущени на завет край една скала, тя нададе радостен вик.

Джулия нямаше търпение да скочи на земята, но се сети навреме, че шалът беше завързан за колана на Дарах, и изчака търпеливо той да развърже възела и да слезе първи на земята.

Когато краката ѝ докоснаха земята, коленете ѝ се подкосиха, но Дарах успя да я улови, преди да беше паднала.

— Добре ли си?

— Добре съм. Краката ми бяха заспали.

Тя погледна надолу към животното, което висеше на окачения на раменете ѝ шал.

— Искаш ли да те черпя едно питие, моряко? — Телето ѝ отвърна само с някакъв slab звук, но тя реши, че това беше добър знак.

Дарах тръгна напред. Джулия държеше ръцете си увити плътно около шала, за да предпазва малкото от вятъра.

Когато се приближиха на няколко метра от малкото стадо, Дарах спря. Той развърза внимателно шала и спусна телето на земята.

— Откъсни малко трева — каза ѝ той, докато развиваше шала.

Тя направи каквото ѝ бе казано и му подаде тревата. Дарах раздели снопа на две и ѝ подаде едната част.

— Разтрий го с това.

Джулия взе тревата и започна да разтрива телето с нея, както правеше Дарах.

— Това е, за да премахнем нашата миризма от него, нали?

— Да. Не знам дали това има някакво значение, но поне няма да навреди.

Когато бяха изтъркали всеки сантиметър от треперещото телце, Дарах ѝ даде знак да вдигне шала си и тръгна към стадото. Той започна да обикаля животните, докато не намери кравата, която търсеше, след което започна да я подкарва към телето.

Юницата вървеше пред Дарах, навела глава, за да се предпази от вятъра. Когато приближи малкото, кравата издаде напред муциуната си. Новороденото измуча слабо, когато долови миризмата ѝ. Тя му отвърна с въпросително изпръхтяване.

Джулия ги наблюдаваше с разтуптяно сърце.

— Хайде, приятелче, хайде — прошепна тя.

Джулия погледна към мястото, на което стоеше Дарах. Той сякаш бе пуснал корени там и наблюдаваше как двете животни се откриват взаимно. Лицето му изразяваше онова, което чувстваше самата тя — страх, надежда, вълнение.

Кравата измуча. Джулия погледна към нея тъкмо навреме, за да види как телето се изправя на треперещите си крака, стига до юницата и засмуква първата попаднала му цицка. Кравата измуча отново и започна да пасе, докато телето сучеше.

— Справихме се! — възклика тихо Джулия, когато Дарах се приближи към нея.

— Да. — Той сложи ръце на бедрата си. — Не е сигурно, че ще оцелее, но поне има силни инстинкти.

— Сега поне има шанс да оживее. Благодаря ти, че се опита да ми помогнеш.

Преди той да успее да ѝ отговори, небето бе разтресено от гръмотевица. Над далечните хълмове проблесна мълния.

— Най-добре ще е да се връщаме — каза Дарах.

Те тръгнаха към коня, който бе започнал да пристъпва тревожно. Дарах я качи пред себе си в мига, в който първите капки дъжд заваляха.

Капките скоро се превърнаха в истински потоп. Джулия се опита да вдигне шала и да покрие главата си с него, но не се получи; вятърът го подхващаше и го увиваше около двамата. Само след няколко минути тя беше съвсем мокра. Гръмотевици разтърсаха небесата и отекваха навсякъде край тях. Джулия се сви над гривата на коня и се опита да не

мисли за това, че яздеха в открита равнина, в която не се виждаше нищо по-високо от тях.

— Ох! — извика внезапно тя. Дъждът бе преминал в градушка.

Конят изцвили в знак на протест, когато ледените топчета започнаха да се удрят в кожата му. Джулия усети как Дарах стиска по-здраво юздите.

След малко те влязоха в тясна клисура, завиха рязко и започнаха да се изкачват. Пътят ставаше все по-скалист и опасен, на места земята беше хълъзгава. Джулия се питаше за какво ли си мислеше Дарах. Сега беше твърде неподходящ момент да се катерят из планината, за да се наслаждават на гледката под себе си.

Тя тъкмо щеше да му каже това, когато той спря коня. Дарах скочи бързо на земята и протегна ръце към Джулия. Той й помогна да слезе и посочи към сенките.

— Върви напред! — извика той над рева на вятъра.

— Къде?

Една светкавица даде отговор на въпроса ѝ. В една ниша в склона Джулия забеляза малка каменна хижа. Тя се затича натам, докато Дарах търсеше подслон за коня.

Вратата беше отключена. Джулия я отвори и изчака следващата светкавица да ѝ покаже къде беше прагът.

Природата изпълни желанието ѝ и тя влезе вътре. В хижата миришеше на дим, прах и на гнило. Тя нямаше нищо против праха, тъй като това означаваше, че покривът над главата ѝ е здрав, а това беше единственото нещо, което я интересуваше в този момент.

На светлината на следващата светкавица тя забеляза огнището и тесен прозорец вдясно от себе си. Джулия отиде до прозореца, като опипваше с ръце пред себе си. Тя откри стената, усети миризма на пепел и остана да стои, без да знае какво да направи сега.

— Добре дошла в замъка Макструан — каза един глас до ухото ѝ.

Джулия подскочи.

— За бога, Дарах! — извика тя. — Не се промъквай зад мен така. За малко да стигна до сърдечен разрыв.

— Това къде е?

— Кое къде е?

— Няма значение. Запази си тайните. Аз смятам да си създам малко удобства.

Тя го чу да се движи из стаята, след което го забеляза да се връща при огнището с едно покрито с похлупак глинено гърне. Въпреки тъмнината Джулия усещаше, че спътникът ѝ беше наблизо.

— Седни, Джулия Адисън — каза той и гласът му долетя до нея откъм пода. — Страхувам се, че тук няма столове, но подът не е много твърд.

Като се подпираше с една ръка на стената, тя се отпусна на пода. Посоката, от която идваше гласът му, показваше, че двамата седяха един срещу друг пред огнището.

— Не можем ли да запалим огън? — попита тя, докато изстискваше водата от роклята си.

— Можем. Ако успеем да намерим кремък и прахан.

— А какво ще кажеш за кибрит?

— Тук няма такова нещо. Мога да се опитам да предизвикам искра с ножа си, но се съмнявам дали тук има нещо, което може да поеме пламъка. Пък и така ще мине половината нощ, докато успея да постигна нещо. — Той се размърда и Джулия чу скърцането от отместването на похлупака на гърнето. — Обаче има храна.

— Храна?

— Да. Само сладкиши и твърдо сирене, но се обзалагам, че ще пропъди студа. — Тя усети ръката му да докосва ръкава ѝ. — Ето, вземи това.

Джулия протегна ръка и получи една твърда бисквита и парче сухо сирене. Тя не бе осъзнавала колко е гладна, докато не сложи първата хапка в устата си.

— Ммм — въздъхна тя, след като я сдъвка.

Дарах се разсмя тихо.

— Предполагам, че не е толкова фина колкото онова, с което си свикнала, но все пак е храна.

— Не мога да си представя нещо по-вкусно от това. — Тя избърса устата си. — Защо казваш фина? — Искаше ѝ се да можеше да вижда събеседника си. В промеждутьците между светковиците в хижата ставаше тъмно като в рог. Дали той не ѝ се подиграваше?

— Защото ти изглеждаш изискано. Начинът, по който държиш лъжицата. Как винаги търсиш чисто място, преди да седнеш.

Сребърното ти огледало е вещ, каквато може да има само една дама, и при това изобщо не е евтино.

— И това ме прави изискана?

— Да. А може и просто да се преструваш.

Тя се ядоса.

— Аз съм такава, каквато ме виждаш.

Дарах се разсмя.

— Точно сега не виждам много.

Джулия омекна.

— Това е вярно. Предполагам, че тук няма електричество, а?

Последва кратка пауза.

— Бъзикаш ли ме?

Нова пауза.

— Искаш ли да го направя?

— Не! — Тя усети как се изчервява. — Просто искам да мога да виждам и толкова.

— Съжалявам, момиче. Тук няма дори лампи.

— Предполагам, че и друг път си идвал тук?

— Нали ти казах, това е замъкът Макструан.

— Да бе, да. Какво е това място в действителност?

— Ловна хижа. Място за отпив на пътници. Преди много години била собственост на един от членовете на клана. Ние поправяме покрива и държим малко храна в хижата в случай, че мъжът от хълма мине оттук.

— Мъжът от хълма?

— Пътник. Случайно минаващ или непознат, който се е изгубил. Такъв е обичаят тук. — Тя усети потупване по рамото си. — Искаш ли още?

Джулия пое храната, която той ѝ подаде.

— Благодаря. Аз не влизам ли в категорията мъж или жена от хълма?

— Донякъде, предполагам.

— Но не съвсем.

— Ти не беше обикновена пътничка.

— Но съм непозната.

— Така е. Но не като онези, които минават оттук. Ти си твърде странна непозната.

Джулия въздъхна.

— Това ми е проблемът, нали? — измърмори тя повече на себе си, отколкото на него. — Аз съм изключение от правилото.

— Ти си изключителна. И ние все още не знаем дали си опасна за нас.

— Не е възможно все още да мислиш онези глупости за магии и вещици! — възклика тя. — Ти не вярваш, че аз наистина съм вещица.

— Така ли?

— Да, мисля, че не вярваш. Ти дори не ме помоли да използвам магиите си, за да помогна на телето днес. Ако съм толкова силна, не можех ли да го излекувам, или да върна майка му? Или пък да измъкна бутилка мляко от шапка?

— Може би вярвам, че твоите магии са само зли, а не добри.

— Не съм убедена. Ти си твърде разумен, за да вярваш в тези неща. Може би смяташ, че съм шпионка, но не мисля, че дори за миг си повярвал, че съм вещица.

— О, значи ме познаваш добре, а?

— Познавам хората като теб.

— Разбирам.

Поредната светковица освети лицето му и Джулия забеляза, че той беше твърде близо до нея. И докато гледаше очите му, тя усети, че той проникващо в душата ѝ както никой друг досега. Тя се размърда и изтупа мокрите си дрехи.

— Колко мислиш, че ще продължи бурята? — попита тя, тъй като вече не знаеше какво да каже.

— Може да утихне скоро, а може да продължи цяла нощ. И в двата случая вече се стъмни и няма да можем да си тръгнем преди разсъмване.

— Предполагам, че в такъв случай ще бъде най-добре да поспим.

— Джулия присви очи в тъмнината, опитвайки се да различи очертанията на нар или одеяло.

— Точно така.

Тя усети никакво движение край себе си и внезапно едно влажно парче кожа бе увито около китката ѝ.

— Какво правиш? — извика възмутено тя.

— Уверявам се, че ще мога да спя спокойно.

ГЛАВА ОСМА

Джулия усети голямата му ръка до своята и осъзна, че той бе завързал другия край на ремъка за собствената си китка. Беше я вързал за себе си.

- Не можеш да направиш това!
- Току-що го направих.
- Веднага ме развържи или ще започна да викам!
- Както искаш. Тук никой не може да те чуе.
- Това е възмутително!
- На мен не ми пречи.
- Ах, ти, самодоволен, подъл...
- Можеш да си спестиши думите, момиче. Всичко това вече съм го чувал.

Докато той си лягаше, Джулия усети леко подръпване на китката си. Тя отказа да бъде дръпната на пода заедно с него. Ръката му легна върху бедрото й, тежка и топла.

- Лека нощ, Джулия Адисън — каза той и се прозина. — Можеш да спиш седнала, ако искаш, но не ти го препоръчвам.
- Така ми е добре.
- Както искаш.

Тя премигна в мрака. Светковиците и гръмотевиците бяха намалели, но дъждът валеше все така силно. Очертаваше се една дълга нощ.

Джулия успя да се увие в шала, като дърпаше ръката на Дарах заедно със своята. Той не възрази и беше отпуснал ръката си. Джулия усети как се изчервява от гняв и неудобство, когато кокалчетата на пръстите му се отъркаха в бузата й, а след това и гръдта й, докато тя се опитваше да се загърне с шала. Най-сетне успя да го обвие около раменете си. Отблъсна ръката на Дарах от бедрото си на земята до тях.

Джулия остана да седи и да се вслушва в дишането на Дарах до нея. Той определено беше най-невъзможният мъж, когото беше срещала през живота си. Подозрителен. Упорит. Арогантен.

Високомерен. Хубаво щеше да му се отрази, ако тази нощ тя успееше да избяга. Щом като според него беше изискана вещица и шпионка, тогава щеше да му покаже колко хитра можеше да бъде.

Изчака повече от час, докато дишането му се успокои и той заспи дълбоко. Когато се увери, че наистина спеше, тя се наведе много бавно напред, затаила дъх. Плъзна свободната си ръка надолу по вързаната, докато пръстите ѝ напипаха ремъка. Изчака да види дали Дарах щеше да се събуди, но той не се помръдна и не издаде никакъв звук.

Джулия успя да пъхне един пръст под ремъка. Ако стегнеше ръката си, може би щеше да успее да я измъкне. Тя се наведе встрани, за да бъде по-удобно.

Внезапно бе дръпната рязко и се озова върху широките гърди на Дарах; една от дългите му ръце и един от мощните му крака бяха увити около тялото ѝ и я притискаха надолу.

Тя чу гласа му да шепне близо до ухото ѝ.

— Да отговориш на повика на природата ли искаше, момиче? Ако е така, би ли се погрижила за коня на връщане? — Ръката му я стисна по-силно, но тонът му не се промени. — Или си мислеше да ми избягаш, докато вниманието ми е приспано?

— Твоето внимание не може да бъде приспано — тросна се тя и се опита да се измъкне от хватката му. — Пусни ме, голям трол такъв!

— Не мисля, че ще го направя.

Внезапно Джгулия усети хватката на ръката му и топлината на бедрото му, притиснато върху нейното. Долови дъха и миризмата му. Под нея Дарах бе твърд като пода, но много по-топъл и много по-удобен за спане. Дори през мокрите им дрехи усещаше, че тялото му би било приятно като огън през зимата.

Някакво странно, течно чувство започна да обзема тялото ѝ, когато топлината на Дарах започна да прониква в гърдите и бедрата ѝ. Джгулия усети как се отпуска и как напрежението от дългия ден я напуска. Тя се размърда леко, за да се настани по-удобно.

Той започна да си играе с косата ѝ. Внезапно тя се стресна. Какво правеше, по дяволите? Почти беше заспала върху него. Тя се дръпна рязко, успя да се освободи от хватката му и се претърколи тежко върху студения под.

Дарах подръпна ремъка.

— За едно нещо си права, Джулия Адисън — вниманието ми не може да бъде приспано.

Тя отвори уста да му отвърне, но не каза нищо. Този човек беше нетърпим.

Джулия се уви в шала си, доколкото ѝ позволяващо вързаната ръка, и затвори очи. Тя си наложи да мисли само за звуците от дъждъа над главата си. Най-накрая тялото ѝ се отпусна и гневът ѝ се изпари. Тя заспа с усмивка, мислейки си за телето и новата му майка.

Е, значи той не беше пълен тъпанар, а само полуидиот.

Дарах си мислеше, че сигурно беше откачил като магаре през март. Да се върже за нея. Спокойно можеше да я върже за нещо друго в хижата. Можеше да остане да спи навън при коня си. Можеше да не взема Джулия Адисън със себе си. Той обаче се беше оставил тя да го убеди да я вземе с него, мислейки, че пътуването ще я отегчи и че мисълта да се доближи до крава ще я уплаши. Но когато бяха намерили телето и мъртвата му майка, тя отново беше успяла да го накара да я послуша и да занесе телето при друга юница. И на всичкото отгоре не беше показала никакъв страх, а по-скоро сякаш се бе забавлявала.

Телето го беше сразило. Джулия едва ли знаеше това, но молбите ѝ да спаси малкото бяха докоснали в душата му емоции, за чието съществуване Дарах дори и не бе подозирал. Гледката на малкото телце в ръцете му, треперещо и толкова близо до смъртта, както и молещите очи на Джулия, го бяха изпълнили с такова силно чувство, че той не бе могъл да ѝ откаже.

Дарах бе виждал много хора и животни да издъхват в собствените му ръце. За тях вече не можеше да се направи нищо и когато си беше спомнил за тях, той бе усетил как гневът и болката, които бе тайл толкова дълбоко в себе си изплуват на повърхността и го карат да се вслуша в думите на тази жена и да спаси телето.

Джулия Адисън не бе изостанала от него нито за миг. Тя дори беше мучала на животното, без да се страхува, че може да бъде помислена за глупачка. Тя се бе зарадвала на победата им и го беше погледнала с толкова радостна усмивка, когато малкото бе започнало да суче от новата си майка, че му се бе завил свят.

Той се размърда и усети ремъка, който ги свързваше. Какво в това момиче го притесняваше толкова много? Тя объркваше мислите и тялото му като силен алкохол. В един миг беше мило момиче, добро и изискано. В следващия се превръщаше във фурия, започваше да се разхожда в своите панталони и да се пъха сред мъжете му. След това пък ставаше нежна като гъльб и се опитваше да помогне на болно животно. Но преди той да бе успял да свикне с тази нейна страна, тя отново се бе превърнала в упорита жена, която му се противопоставяше във всичко.

А най-лошото беше, че нейното стройно тяло, черната ѝ коса и бялата ѝ кожа — накратко, всичко в нея — заплашваха да го унищожат с желание. Когато я бе притиснал върху себе си тази нощ, Дарах бе усетил как тя се отпуска за миг. И в този миг бе зърнал рая.

„О, звучиши като влюбено хлапе.“ Тази жена беше опасна. Пък и вече бе показала ясно, че не желаеше да има нищо общо с него. Дори го беше нарекла трол.

— Ха — прошепна той. Беше направил грешка, като я беше взел със себе си. Беше направил грешка, като я бе вързал за себе си. Но нищо лошо не се беше случило. Просто от сега нататък трябваше да внимава повече. Щеше да запази спокойствието на душата си, като оставеше Джулия Адисън на мира.

Той можеше да направи това. Можеше.

Те тръгнаха обратно рано на следващата сутрин. Никой от тях не говореше много и Джулия само го изгледа гневно, когато той развърза ремъка, който ги бе свързвал цяла нощ.

Дарах качи Джулия зад себе си и подкара коня към селото през утринната мъгла и влага. Когато пристигнаха, Дарах я предаде на Рос, който се правеше, че не се интересува от дългото им отсъствие, но напълно безуспешно. Джулия не му обърна никакво внимание, а се качи направо в стаята си, за да се изсуши и преоблече.

Тази вечер за вечеря отново имаше задушено лепило — така Джулия бе започнала да нарича единственото ястие, което, изглежда, се готовеше в тази къща. За закуска на следващия ден имаше някаква ужасна смес от овес и яйца. За обяд — отново задушено. Тя вече не можеше да преглътне нито една хапка от специалитета на готовача и на

вечеря яде само хляб и пи ейл. Мъжете край нея ядяха с вълчи апетит. Тя знаеше, че всички те бяха станали рано сутринта и цял ден бяха работили усилено на редкия планински въздух, но си мислеше, че вкусовите им рецептори сигурно бяха умрели отдавна.

Тази вечер тя се обърна към Дарах, който изглеждаше загрижен и също почти не беше докоснал храната си. Тя се запита дали точно сега, когато всички седяха край масата и се хранеха, беше най-подходящият момент да повдигне този въпрос.

Джулия не бе мислила почти за нищо друго, освен за това, откакто се бяха върнали от разходката си из хълмовете. И докато част от нея все още се интересуваше от образите и усещанията, които бе изпитала през онази нощ в хижата, тя повече от всяка честочуваша нужда да се махне оттук и да се върне към своя собствен живот.

— Дарах — започна тя.

Звукът от скърцането на бутнат назад стол я прекъсна.

Гордън се изправи, олюявайки се. Лицето му беше бяло като платно, а около устата му се виждаше бледозелено. Той притисна стомаха си с едната си ръка и издаде звук, сякаш щеше да повърне, но нищо не излезе от устата му. Очите му се разшириха от ужас.

Джулия скочи мигновено на крака. Тя изтича край масата и сграбчи Гордън през кръста. С едно бързо движение тя му приложи маневрата на Хаймлих при задавяне. Парче от задушеното изхвръкна от устата му и Гордън всмука въздух като гигантска прахосмукачка. Миг по-късно той се наведе напред и повърна върху ботушите си.

— О, боже! — възклика Джулия. — Дуган, помогни ми, ако обичаш. Рос, би ли разчистил малко място на масата? Искам той да легне по гръб.

— Да отида ли за пиявица, Дарах? — попита Рос. — Какво да кажа, че му има?

— Знам съвсем точно какво му има — каза бързо Джулия.

— Припадък, нали, Джулия? — Томи кършеше ръце.

— Не. Просто най-обикновено лошо храносмилане.

— Това пък какво е? — попита Дарах.

— Поне се надявам, че е това — продължи тя, — а не салмонела или някакво друго хранително отравяне.

— Отравяне? — Дарах присви очи. — Тук няма кой да е сложил отрова в храната.

Джулия даде знак на Дуган да вдигне стенещия Гордън и да го сложи върху масата. Томи и Найал бързо отместиха чиниите и купите встани.

— Не съм казала, че някой е сложил нещо в храната — каза тя, докато разтваряше яката на Гордън. — Томи, донеси ми възглавница или нещо друго, което да подложа под главата му.

— Възглавница? — Той погледна тревожно към Дарах.

— Няма нищо, момче. В раклата в моята стая има възглавница.

— Томи изтича навън и Дарах се наведе напред. — Казваш, че храната му е била отровена, и едновременно с това твърдиш, че никой не е слагал отрова в нея — каза тихо той на Джгулия. — Какви са тези глупости?

— Казах, че е получил хранително отравяне. Или просто лошо храносмилане — каза Джгулия, докато мокреше един парцал в кана с вода. — Това не означава, че някой е сложил отрова в храната. Постъпка самата храна си е била отровна по начало. — Тя потупа Гордън по ръката и я хвани в своята, докато премина следващият му пристъп.

— Нещо в задушеното е било развалено. Той ще има спазми, разстройство и вероятно ще повръща известно време, докато тялото му не изхвърли всичко, което е изял.

Дарах погледна към мъжа, който лежеше пребледнял и запотен пред него.

— Нали няма да умре от това?

Тонът му привлече вниманието на Джгулия. Тя погледна към него и забеляза загриженост в погледа му.

— Не — отвърна тихо тя. — Не бих казала, че ще умре. Но ще се чувства дяволски зле... оп-па!

Найал се сгърчи и се олюля към една от стените, притиснал с ръка стомаха си. Той се огледа диво за леген и Рос му подаде една купа.

— И той ли? — Дарах отмести поглед, докато Найал повръщаше вечерята си.

— Така предполагам. Е, това доказва теорията ми. Не е лошо храносмилане, а развалена храна. Гордън сигурно се е опитал да повърне и се е задавил с парче от месото. — Тя сложи ръце на хълбоците си. — Опитах задушеното, но не ядох от него. Мирищеше ми на лошо, но си помислих, че може би тук го харесвате така. — Тя го

погледна право в очите. — Когато слязох за закуска днес, успях да зърна кухнята ти. Нямаш мивка, нямаш вътрешен водопровод, нямаш отдушник, ако не се брои коминът. Тя е буквално развъдник на ешериция коли.

— На какво?

— О, моля те, не ми казвай, че никога не си чувал за бактериите и микробите.

Той се намръщи.

— Може би не съм толкова начетен като теб, но знам как се готви задушенено. Знам как да се оправям в кухнята. Грижил съм се за, о, по дяволите, още един — каза той, когато Томи, който носеше възглавницата, се олюя пребледнял и потен.

— Благодаря ти, Том — каза Джулия и пъхна възглавницата под главата на Гордън. — Вие с Найл седнете, преди да сте паднали на земята. Ваше Височество? — обърна се тя към Брус. — Двамата с Рос можете ли да пригответе няколко легла тук в залата? Тези мъже ще имат нужда от грижи цяла нощ, така че ще бъде най-добре да останат на едно място. — Тя скръсти ръце и се огледа. — Ще ни трябват нощи гърнета и легени. Чисти парцали и няколко кофи вода. Освен това искам да уловите една млада, едра кокошка и да ми я донесете в кухнята.

— Кокошка ли? — попита Дарах. — Какво си намислила, жено? Това да не е никакво езическо жертвоприношение?

Джулия поклати глави.

— Ама че си подозрителен. Да, възнамерявам да принеса една кокошка в жертва на гастроинтестиналния мир и хармония. Може би те ще помогнат, като превърнат създанието в една хубава, обикновена пилешка супа. А може би на теб това ти се струва твърде езическо?

Дарах изглеждаше, сякаш искаше да отвърне нещо, но само сви рамене.

— Отивам да ти я донеса.

Джулия се обърна отново към Гордън и започна да се грижи за леърдите. Тя остави Дуган да се погрижи да настани мъжете по леглата им — едрият шотландец определено имаше стомах от желязо — и взе Рос да ѝ помага в кухнята. Дарах я очакваше там, а в ръцете му се мяташе една хубава, голяма кокошка.

— Господи, ама ти още ли не си я заклал — каза Джулия. — Добре. — Тя запретна ръкави. — Рос, ти можеш да започнеш, като ми донесеш най-големия котел, който успееш да намериш. Започни да подгряваш вода в него. След това вземи втория по големина котел и подгрей още вода в него. С водата от големия ще изчистим кокошката, а в малкия ще я сготвим. — Тя се ухили на Дарах. — Знаеш ли как се прави това?

Той кимна.

— Но ако беше малко по-късно, нямаше да ти позволя. Да се убива кокошка след вечерната молитва, носи лош късмет и глад в дома.

Джулия се плесна с ръка по челото.

— О, боже, бях забравила за това. Добре, че Гордън се задави рано, а? — Тя се усмихна и смекчи саркастичния си тон. — Бих казала, че лошият късмет вече ни посети. Не си ли съгласен с мен? Мисля, че ще успея да го пропъдя с помощта на малко пилешка супа.

Той я изгледа мрачно, но кимна, че е съгласен.

След няколко часа Джулия си помисли, че трябваше да му признае, че е издръжлив човек. Той не се бе изморил нито за миг. Беше заклал и изчистил кокошката и бе наблюдавал всяко движение на Джулия край котела, докато тя беше приготвяла храната. Беше я придружавал, докато бе обикаляла болните мъже, и въпреки че се беше мръщил на някои от задачите, които тя му бе поставяла, ги бе изпълнявал без възражения. Той не се беше отделил от нея нито за миг.

Едва когато се върна в кухнята, за да провери какво става със супата, тя осъзна какво правеше Дарах.

— По дяволите! — възклика Джулия, докато се обръща рязко с лице към него. — Ти ме следиш!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Дарах се обърна и я изгледа продължително и безизразно.

— Благодарен съм ти за всичко, което направи за хората ми — каза спокойно той. — Не се съмнявай, че ще бъдеш възнаградена. Но не мога да те оставя да се разхождаш тук, без някой да те наблюдава. Ти все още си затворничка.

Джулия хвърли по него една ряпа. Дарах се наведе и тя не успя да го улучи.

— Варварин! — изкрешя Джулия, докато сграбчваше поредния корен. — Как смееш да ме гледаш в очите и да ми казваш, че съм твоя затворничка, след като аз съм единственото нещо, което стои между хората ти и смъртта? Точно така, смъртта! Ти дори не знаеш какво си сложил в проклетото задушено, нали? Дори не си помислил, че си можел да отровиш всички!

Той я огледа внимателно.

— Ти каза, че не е фатално.

— Не е. Но само ако някой знае как да го лекува. За твоето щастие, аз знам. Ти щеше да покриеш горкия Гордън с пиявици и така само щеше да влошиш състоянието му. Ако не знаеш как да го лекуваш, хранителното отравяне може да доведе до усложнения, които да причинят смърт!

— И какво общо има това с твоето положение тук?

Джулия хвърли втората ряпа по него и този път със задоволство видя как тя го удари в гърдите.

— Ти да не би да си мислиш, че щях да помогам на теб и хората ти, ако бях ваш враг? Дали щях още да съм будна толкова късно през нощта, да ви готовя пилешка супа, да лъскам мръсните ви тигани и котли, ако исках да ви убия всичките?

— Случвали са се и по-странны неща.

— Ааах! — Тя се обърна отново към супата и започна да я разбърква ожесточено, като си мърмореше нещо под носа.

— Какво казваш, Джулия?

Тя започна да разбърква супата по-бавно. Дарах беше застанал зад нея. Толкова близо, че дори не беше необходимо да говори високо. И беше произнесъл името й. С онзи мек, омайващ глас.

Тя прегълтна, когато сърцето ѝ подскочи внезапно.

— Казах „ври, казанче, ври, хвърляй огън и мъгли“. Случайно да ти се намира око от прилеп?

— Съжалявам, че бях толкова откровен с теб.

Господи, как този глас я размекваше като масло! Джулия изправи гърба си, за да възпре прилива на необяснимо удоволствие, което се разля по тялото ѝ.

— Знам, че малко прекалявам, когато става въпрос за безопасността на хората ми.

— Малко? — Тя посегна към купата със сол, тъй като не смееше да се обърне и да срещне погледа на ясносините му очи.

— Е, добре. Много. А и Морстън са ни мамили прекалено много. Трябва да съм сигурен, че няма да се възползваш от положението.

— Да бе, да, като ви готвя, чистя и се грижа за вас. Явно за теб това означава, че се възползвам от положението.

Той сложи ръце на раменете ѝ и нежно я обърна към себе си.

— Това е мой дълг, Джулия. Останалите са болни и няма кой друг да те наблюдава. И тъй като те наблюдавах, знам, че не се възползваш от положението. — Той поклати глава. — Но ако не те бях наблюдавал, и ако нещо се бе случило с тях, никога, никога нямаше да си простя.

Тя го погледна и усети как няколко противоречиви чувства се опитват да вземат връх у нея. Нежността в гласа му, искреният му тон, я караха да се чувства по-добре — но думите му я ядосваха и нараняваха гордостта ѝ. Близостта му я дразнеше, но тя знаеше колко опасен можеше да бъде Дарах. Загрижеността му за хората му беше трогателна, но въпреки това на Джулия ѝ беше неприятно, че той все още се държеше с нея като с външен човек, който представляваше заплаха за клана му. Тя знаеше, че мисли нерационално. Истината беше, че тя беше външен човек и имаше твърдото намерение да се махне от това място колкото се можеше по-скоро.

Но въпреки това ѝ беше неприятно.

Джулия се обърна отново към котела и потърка очите си с ръка. Беше изморена и толкова. Денят се окazал адски дълъг и все още

не беше свършил. Нищо чудно, че емоциите се мятаха като хвърчило на вятъра.

— Няма нищо — каза тя с много по-голяма решителност, отколкото чувстваше. — Знам, че не можеш да се въздържиш.

Той не отстъпи.

— Сигурно си капнала от умора — каза Дарах, докато масажираше леко рamenете ѝ.

Тя потисна желанието си да се облегне назад под отпускащия натиск на големите му ръце. Как беше възможно тези огромни, закоравели от работа и битки длани да бъдат толкова нежни? Джулия се отдръпна.

— Защо не отидеш да си починеш? — попита я Дарах, който сякаш не беше забелязал внезапния ѝ страх. — С Рос не ядохме от задушеното. А Дуган може да изяде птичи клюн, без да му стане нещо. Тримата можем да се грижим за останалите. Само ни кажи какво трябва да правим.

Тя долови нотката на смирение в последните му думи. Джулия се обърна с лека усмивка.

— Не. Щом вие можете да издържите, то и аз мога. Пък и се съмнявам дали някой ще успее да мигне при целия този шум.

— Звучат, сякаш са решили да основат гилдия на стенещите, нали? — попита ухилено той. — Е, щом не искаш да си легнеш, можеш поне да ми кажеш какво в кухнята ти се струва толкова смъртоносно.

— О, божичко, откъде да започна? — Тя огледа цялото помещение.

Дарах се умърлуши.

— Толкова зле ли е?

Тя кимна.

— Дори повече.

— Ооо.

Най-сетне се съмна. Мъжете бяха прекарали една неприятна нощ, но неколцина от онези, които бяха засегнати по-слабо, вече показваха признания, че се възстановяват. Джулия беше изтощена, мръсна и гладна. Когато първите слънчеви лъчи огряха прозореца, тя

си сипа една купа от супата и изяде една ябълка, тъй като беше уверена, че тази храна беше безопасна.

Дарах седеше мълчаливо до нея. За изненада на Джулия, мълчанието между тях се беше окказало приятно. Той я бе следвал по петите през цялата нощ, но бе изглеждал по-заинтересован да изслуша предложениета ѝ как да подобри условията в кухнята, отколкото да я проверява дали е магьосница или шпионка. Той бе изслушал внимателно всичко, което Джулия му бе казала, и бе задал няколко много уместни въпроса относно хигиената при приготвянето на храната.

Джулия на няколко пъти бе забелязала, че Дарах я наблюдава с проницателните си очи, и се бе изненадала от дълбочината на погледа му. Но той не ѝ беше казал нищо необично и на нея дори ѝ се струваше, че той полагаше усилия да се държи с уважение.

Дали това беше признак за някакъв напредък? Джулия не беше съвсем сигурна в това.

Тя довърши закуската си и стана от стола, на който беше седнала преди доста време.

— Мисля, че вече мога да си легна — каза тя и се прозина. — Рос вече знае какво да прави, а Дуган си почина и може да му помога. — Тя погледна Дарах. — Най-добре ще бъде и ти да си починеш. Не си спал от четиридесет и осем часа, ако съм пресметнала правилно.

Той кимна и потърка с длан наболата си брада.

— Да, ще го направя. Но не преди да съм се уверил, че всичко е наред.

Той стана от мястото си. Джулия въздъхна и излезе от кухнята след него. Дарах я придружи до стаята ѝ и остана да я наблюдава, докато тя затвори вратата след себе си.

За изненада на Джулия, никой не дойде да заключи вратата на стаята ѝ.

Докато наблюдаваше как Джулия се качва по стълбите, Дарах усети как в него се надига желание. Поклащането на бедрата и видът на глезните под роклята ѝ го възбуждаха както обикновено, но внезапният копнеж, който изпита сега, го завари неподгответен. Тази нощ бе видял още една страна от характера на Джулия. Бе знал, че тя

е красива, умна, откровена и има силна воля. Миналата нощ я бе видял нежна и загрижена, и истински водач по време на криза. Тя не беше изгубила присъствие на духа нито за миг, дори когато му се беше струвало, че Гордън ще умре от задавяне пред очите на всички.

Въпреки избухванията ѝ, въпреки странните ѝ действия и думи, тя беше жена, която щеше да бъде отлична другарка в живота на един мъж. Тя беше достойна за съпруга на крал, да не говорим за главатар на клан. И ако в леглото се окажеше поне наполовина толкова разгорещена, колкото когато се изправяше да спори с него, то съпругът можеше да се смята за голям късметлия.

Дарах се обърна, като клатеше глава. Той нямаше да бъде този щастливец. Не можеше да бъде. Бе изоставил тези мечти много отдавна, когато Исобел бе умряла и той бе осъзнал, че Морстън му бяха обявили една съвсем различна война.

Дарах подмина голямата зала, в която хората му спяха и хъркаха хорово. Той влезе в библиотеката и намери Аласдеър да седи пред огъня с бутилка алкохол в ръка. Когато останалите се бяха разболели, Аласдеър бе обикалял границите на владенията на клана. Той бе поел задължението да се грижи за всички животни, както и някои други задължения, докато останалите се грижеха за болните.

Дарах отиде до брат си и протегна ръка. Аласдеър му подаде бутилката и той отпи голяма гълтка. Избръса устата си и върна бутилката на брат си, след което придърпа с крак един стол до огнището и се отпусна в него с тих стон.

— Рос ми каза какво е станало тук — каза Аласдеър, без да сваля очи от пламъците. — Добре че Джулия е била тук, а?

— Предполагам, че си прав. Просто месото в задушеното е било развалено. Но успяхме да се справим.

— А, да. Забравих, че си учили за хирург.

Дарах се намръщи.

— Днес не искам да слушам закачките ти, момче. Толкова съм изморен, че мога да направя нещо, за което ще съжаляваш.

Аласдеър отпи от бутилката.

— Не можеш да ме накараш да съжалявам повече, отколкото вече съжалявам.

— Не си живял толкова дълго.

Брат му се умълча.

Дарах се вгледа в него.

— Да не би да си направил нещо, за което аз ще съжалявам?

Аласдеър поклати глава.

— Не се притеснявай, големи братко. Не съм направил нищо, което да ти създаде повече неприятности от ужилване на комар.

— Какво си направил?

Аласдеър го погледна за миг, след което отново се загледа в огъния.

— Абсолютно нищо.

— Може би точно в това е проблемът.

— Тоест?

— Тоест може би имаш нужда от нещо, с което да занимаваш умния си мозък. Жена и деца, може би?

Аласдеър се задави с питието си.

— О, да — каза той, когато си възвърна способността да говори, — точно ти си най-подходящият да ми говори за жена и деца. Ти си по-големият от нас. Ти си главатарят. Не мислиш ли, че първо ти трябва да се вслушаш в съвета си?

Дарах посегна към бутилката.

— Не е същото.

— Да бе, бях забравил. Ти не си смъртен като всички нас.

Брат му се втренчи в него над ръба на бутилката, но Аласдеър продължи:

— Да не мислиш, че сме слепи? — попита той. — Ти си докачлив като мечка с трън в лапата. Не можеш да свалиш очи от нея нито за миг. Едва успяваш да произнесеш името й на висок глас. И трябва да признаеш, че си прекарал една нощ с нея. Учудвам се, че и сега не си легнал до леглото й. Или в него.

Дарах скочи мигновено на крака.

— Внимавай какво говориш, хлапе. Какво върша и какво не върша, не ти влиза в работата.

Аласдеър се изправи и го погледна в очите.

— Както и онова, което аз върша или не върша, не е твоя — каза спокойно той.

— Аз съм по-големият ти брат и главатар на клана. Мой дълг е да се грижа за твоето добро. Нося отговорност за теб.

— Ти не си ми баща!

— Така е. Не съм. Татко винаги е бил твърде снизходителен с теб.

— И ти ще поправиш грешката му, така ли? Може и да си ми брат, но никой не те е назначил за спасител на душата ми! Дори ти трябва да признаеш, че тази роля не е по силите ти!

На Дарах му се искаше да сграбчи брат си за ризата и да го изрита в съседното графство. Той потисна това желание и се овладя, преди да беше избухнал и да бе направил нещо необмислено.

— От три години постоянно спорим за това — каза той и внезапно се почувства много по-изморен отколкото преди. Отпусна се на стола.

— Точно така. — Аласдеър остана прав, разкрачил крака, сякаш беше готов за бой.

Дарах погледна брат си. Сините му очи, които и двамата бяха наследили от майка си, блестяха силно. Той си спомни какво му бе казвала майка му — ако има нещо, което да е също толкова безполезно, колкото това да се бориш със себе си, то е да се бориш с роднините си. Дарах знаеше, че брат му нямаше да отстъпи.

Той стана от стола си. Аласдеър го изгледа мрачно.

— Отивам в стаята си — каза Дарах. — Кажи на Рос и Дуган, че могат да ме събудят само ако е започнала битка или е избухнал пожар.

— Той върна бутилката на брат си, обърна се и излезе от стаята.

Докато изкачваше стълбите, Дарах си помисли, че животът му се променяше. Променяше се под собствените му очи, а той не можеше да направи нищо, за да се противопостави на тази промяна. Дарах мразеше чувството за безпомощност, което го обземаше при тази мисъл, и се бунтуваше срещу него. Той беше главатар на най-малкия, най-екцентричния клан в Шотландия и обичаше страстно всеки от хората, които бяха поверени на грижите му. Негова беше грижата нищо да не се променя или ако се променеше, да контролира тези промени. Да направи нещо по-малко, означаваше да опетни доброто старо име Макструан.

Дарах спря за малко пред вратата на Джулия и отново усети как го обзema гняв въпреки изтощението. Тя беше предизвестила тези промени.

Дали пък тя не беше причината за промените?

Кой я беше изпратил в живота му? Той нямаше да ѝ позволи да всее смут в неговия свят. Поне беше в състояние да контролира една дребна жена.

А дали наистина можеше?

— Проклятие — измърмори тихо той.

Дарах отмина бързо вратата ѝ и влезе в стаята си. Той дори не се опита да махне завивките на леглото, а само разхлаби дрехата си, уви се в нея и потъна в дълбок сън.

Джулия беше събудена от огледалото.

Тя потръпна, докато сядаше в леглото. Нощта беше паднала и в стаята беше тъмно. С изключение на един ъгъл.

Джулия отново усети непреодолимото привличане към огледалото.

Противно на волята си, тя стана от леглото и тръгна по студения под към мястото, на което се намираше огледалото, което отново излъчваше златиста светлина.

Джулия не искаше да погледне в него, но трябваше да го направи. Тя се наведе и погледна.

Блясъкът бе станал още по-ярък. Там, където би трябвало да вижда своето собствено отражение, тя видя лицето на онази жена.

— Коя си ти? — прошепна Джулия.

— А ти коя си?

Джулия видя, че лицето в огледалото изглеждаше също толкова озадачено, колкото най-вероятно беше и нейното. Тя имаше смътното чувство, че тази жена някак си беше избрала грешен номер.

— Коя си ти? — попита отново лицето.

— Аз съм... — Внезапно тя си спомни основните правила за оцеляване в Ню Йорк и мъркна. — Аз не съм никоя. Как се свързваш с мен?

— Мястото ти не е там. — Гласът сякаш трептеше във въздуха, като че ли идваше през вода.

Джулия потръпна, въпреки че звукът беше melodичен, а лицето — красиво.

— Как правиш това? Да не си се включила към огледалото ми?

— Гняв започна да се смесва със страхът ѝ. — Защо говориш с мен.

— Мястото ти не е там. — Гласът започна да загълхва.

— Защо повтаряш това? — Джулия усети, че другата жена започна да се отдалечава, и действително изображението започна да губи контраста си и блъсъкът на огледалото започна да отслабва.

— Напусни това място. Жivotът ти е в опасност. — Гласът вече представляваше тих шепот. След това мъкна съвсем.

Пред очите на Джулия огледалото изгасна.

— Какво става с мен? — прошепна тя в тъмнината. Поклати леко огледалото. От него я гледаше собственото ѝ лице. Нищо друго. Никакви други лица или гласове. — По дяволите!

Умората я завладя отново. Това странно място и всички странни неща, които се случваха тук, ѝ бяха омръзнали. Джулия вече не можеше да мисли. Не искаше да мисли.

Тя се върна в леглото, като вървеше бавно в тъмнината. След това се пъхна под завивките, заспа и се събуди едва когато се съмна и Дарах дойде да почука на вратата ѝ, за да я повика за закуска.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Малко по-късно Джулия се извъртя рязко в кухнята.

— Наистина ли? — едва успя да промълви тя. — Искаш да видите? И ще ме пуснеш от стаята ми, за да мога да го правя?

— Да, ако си сигурна, че искаш да се заемеш с това. — Ъгълчетата на устните на Дарах потрепнаха на смешливо. — Работата не е най-лесната.

— Лесна ли? — Джулия изсумтя презиртелно. — Веднъж приготвих банкет за цялата югославска дипломатическа мисия с всичките им аташета, съпрузи, съпруги, деца, домашни любимци и познати. И всичко това в най-скапаната хотелска кухня, когато някога е минавала санитарна проверка. Не търся лесното. Но и не искам да свърша като твоите хора ей там. — Тя се усмихна на Дарах. — Ще бъде добре да мога да правя нещо. Благодаря ти.

Той кимна.

— Така аз и останалите ще трябва да се тревожим за едно нещо по-малко.

— Оп-па — каза тя. — Не съм казала, че мога да се справям сама. Дори не мога да повдигна някои от тези котли. Ще ми трябва поне един, по възможност двама души, които да ми помогнат за всяко готовене.

— Това може да се уреди. Мъжете са свикнали да се редуват в кухнята.

— Добре. — Тя потърка ръце и се огледа. — Първо трябва да сгответя нещо леко. Стомасите им няма да приемат никаква твърда храна днес. След това ще се заемем да почистим това място.

Дарах повдигна вежди.

— Да чистим? Но ние с теб... миналата нощ... колко по-чисто може да бъде?

Джулия се разсмя.

— Много повече. Е, ще ми помогнеш ли, или ще стоиш там като паметник?

— Имам работа. Ще ти пратя Рос.

— Добре.

Тя се зае за работа, като си тананикаше. Към пладне Джулия вече бе престанала да си тананика. Навсякъде край нея царуваше мръсотия. Инструментите, с които трябваше да работи, бяха, неко казано, примитивни, а същото можеше да се кажеше и за обстановката като цяло. Щяха да ѝ бъдат необходими дни, докато успее да почисти изцяло това място.

Но тя вече се беше развихрила и нищо не можеше да я спре. Отново се намираше в кухня, при това голяма, приготвяща храна и създаваше ред. И когато поднесе на мъжете вкусната зеленчукова супа и яйцата, те я погледнаха с неприкрита благодарност.

За нейно удивление Дарах не се появи край нея почти цял ден. Разбира се, Рос и Дуган не се отделяха нито за миг, но не се държаха така, сякаш я следяха. Тя се замисли над това, докато почистваше масата след вечеря, и се опита да реши дали да бъде благодарна, или да съжалява за отсъствието на главата.

Тази вечер Джулия си легне изморена, но доволна. Каквито и да бяха мотивите на Дарах да ѝ повери домакинството си, това поне беше нещо, над което тя можеше да упражнява някакъв контрол. Кухнята щеше да бъде нейното царство и там тя щеше да се чувства като у дома си. Ако успееше да се докаже пред Дарах и останалите, може би щяха да я пуснат да си върви.

Изминаха няколко дни, изпълнени с усилена работа и приятни часове, през които тя опознаваше останалите леърди. Мъжете се бяха възстановили бързо и само за една седмица всички вече можеха да изпълняват обичайните си задължения. Един по един те идваха при Джулия, за да изразят благодарността си за положените от нея грижи, както и да я засипят с похвали за кулинарните ѝ умения. Всички бяха започнали да се държат много по-любезно с нея, въпреки че Джулия нямаше как да не забележи, че Дарах все още се държеше хладно и странеше от нея. Дали чакаше да види дали тя нямаше да пусне нещо в супата и да ги изтрови всичките? Тя подозираше нещо такова и тази мисъл я караше да се усмихва мрачно. Сякаш щеше да може да се оправи, ако останеше сама в това странно място. Сякаш те сами за малко не се бяха избили с развалената си храна и мръсните прибори, които тя беше намерила в кухнята.

Мисълта за развалената храна я върна към сегашния ѝ проблем. Щом тя щеше да им готви, щеше да има нужда от прясна храна всеки ден. По-късно можеше да измисли начин как да съхранява храната за дълго, но за ежедневните нужди на клана ѝ трябаха свежи продукти, билки и подправки.

— Рос — попита тя една сутрин, докато приготвяха яйца за закуска. — Наблизо има ли пазар? Скоро ще имаме нужда от провизии.

Той се намръщи.

— Ако искаш да отидеш на пазар, ще трябва да отидеш чак до Кинлох Ранох.

Тя направи гримаса.

— Предполагам, че Дарах няма да разреши подобно нещо, нали?

Рос поклати глава.

— Съмнявам се. А дори и да отидеш там, ние нямаме много пари за харчене. Какво ти трябва?

— Ами, пресни плодове и зеленчуци. Сирене. Масло. Подправки. Риба. Брашно, ориз, картофи, захар, сол, пипер... — Тя погледна умърлушеното му лице. — Твърде много ли искам?

— Не знам. Дори не знам какви са някои от нещата, които изброи. Но мога да ти кажа, че не можем да си позволим нещо повече от малко брашно и сол, когато отидем на пазара. — Внезапно лицето му засия. — Но зеленчуци имаме. В градината.

— Градина? — Тя плесна с ръце. — Това е прекрасно! О, Рос, моля те, заведи ме там!

— Ами...

— Моля те? — Джулия го погледна с най-ослепителната си усмивка. — Ако искате отново да се разболеете — каза тя, безсрамна в аргументите си, — ако искате Дарах и останалите отново да започнат да ви готвят...

— Насам. — Той я поведе към задния коридор и я изведе от къщата към градината зад един жив плет, където отглеждаха култури, които бяха познати на Джулия — броколи, лук, зеле, марули, боб и още няколко, чиито имена ѝ бяха съобщени от Рос.

— Посадил съм и билки — добави той. — Розмарин, копър, мащерка, магданоз, джоджен. Мислиш ли, че ще ти свършат работа?

— И още как. След няколко седмици това ще бъде градина за пример — заяви Джулия.

Рос се наду от гордост.

— Да, аз се старая винаги да бъдат добре торени. През по-голямата част от времето слънцето огрява това място. Моята къща е ей там. — Той посочи към една от малките каменни къщички. — Така мога да наблюдавам през прозореца си за зверове, които могат да навредят на реколтата ми.

— Правилно. Ще трябва да измислим начин да пропъждаме зайците, особено когато онези марули пораснат. Тези малки палавници не се спират пред никакви огради.

Двамата с Рос работиха в градината в продължение на часове, без да забелязват колко време беше изминало. Джулия не преставаше да се интересува за клана.

— Рос, защо Лиам и Гордън не си говорят?

Рос въздъхна.

— Заради едни кокошки. Дали беше преди осем години? А може би преди десет? Не си спомням вече, много време мина оттогава. Гордън намерил две кокошки да мътят пред задната му врата и ги прибрали за свои заедно с яйцата им. Една сутрин Лиам му отишъл на гости и забелязал кокошките. Той вдигнал олелия до небето, казал, че са негови, и си ги поискал заедно с яйцата.

— Гордън не бил ли изял вече яйцата?

— Да, но разумът няма нищо общо в тази история. — Рос се ухили и поклати глава. — Въпреки образоването си, Лиам е мъж като всички останали.

— Гордън върна ли му кокошките?

— Не. Отказа да ги върне. Тогавашният ни главатар Алек, бащата на Дара, излязъл една нощ и взел по една кокошка от всеки от двамата. Заклал кокошките, накарал да ги изпекат и след това повика двамата при себе си и ги накарал да разпознаят коя на кого е. Те, разбира се, не можаха и разбраха, че повече не могат да го занимават с този проблем. Но оттогава не си говорят.

Джулия го зяпна с удивление.

— Но те изглежда се разбират добре.

— О, да. Няма нещо, което единият да не е готов да направи за другия. Но нали разбираш, става въпрос за принципа.

— Не, не разбирам.

Той сви рамене.

— Нито пък аз. Но те са си такива.

— Вие, момчета, сте удивителни...

В този миг Дарах се появи разгневен в градината. Джулия със закъснение остьзна, че беше нарушила поредното правило.

— Джулия Адисън! — изрева той от далечния край на градината.

Тя се изправи, избърса ръцете си и тръгна бавно към оградата.

— Какво търсиш тук? — попита я Дарах, когато тя се приближи достатъчно.

Джулия махна с ръка към растенията.

— Занимавам се с градинарство.

— Не съм ти дал разрешение да излизаш...

Тя вдигна ръка.

— Млъкни веднага. Не, ти наистина не си ми разрешавал да излизам навън. Но все пак ми повери готовето и снабдяването с храна, нали?

Той я гледаше гневно, но не каза нищо.

— Точно така — отвърна тя вместо него. — Рос беше така любезен да ми покаже градината си. Мисля, че е прекрасна и ще ни дава прясна храна цяло лято. — Тя сложи ръце на хълбоците си. — Така, ако наистина искаш да ви готовя храни, които да ви държат здрави и силни, тази градина трябва да процъфтява. Ти ще идваш ли да скубеш плевелите всеки ден?

— Разбира се, че не. Нямам време за това.

— И аз така си помислих. Но аз мога да го правя. Когато кухнята бъде приведена в по-добро състояние, ще имам повече време да работя тук. Рос е чудесен градинар. Той може да ми помога и да ме пази да не излетя със самолет от боб.

Тя усещаше, че на Дарах му се иска да спори, да наложи своето. Но той не можеше да направи това. Дарах погледна към Рос, а след това и към растенията, за които двамата вече се бяха погрижили. Той се намръщи и я посочи с пръст.

— Така да бъде. Но да не те хващам, че слагаш розови листенца в храната. Веднъж ги опитах в Единбург. Все едно, че ядях парфюма на някоя курва.

Той се обърна и се отдалечи ядосано.

Джулия се обърна към Рос с ококорени от учудване очи. Двамата избухнаха в смях. Ято птици в клоните на едно близко дърво се

подплаши от шума и отлетя. Джулия мълкна и се огледа, като се ослушваше внимателно.

— Удивително е колко много различни птици мога да чуя тук — каза тя. — И насекоми. Дори и гласове, които отекват между хълмовете и клисурите. В града е твърде шумно, за да се чуе нещо, което не е до ухото ти.

Тя застина на мястото си и по тялото ѝ премина студена тръпка. Вдигна ръка, за да спре Рос, когато той отвори уста, за да ѝ отговори.

Джулия се ослуша много внимателно. След това сложи ръка над очите си и огледа ясносиньото небе над себе си.

— Не може да бъде — измърмори тя. — Няма начин. — Тя поклати глава. — Невъзможно е.

Рос я наблюдаваше със загрижено изражение. Тя вдигна ръце и сви рамене.

— Тук нямате никакво шумово натоварване — каза Джулия. — И почти никакво замърсяване на въздуха.

— Да — каза предпазливо той.

— Невероятно е какво може да се чуе на това място. И да се види. — Тя подуши въздуха. — И да се помирише. Досега не съм го забелязвала. Над вас дори не прелитат самолети. Сигурно сте извън трасетата на полетите.

— А-ха.

Но това беше невъзможно. Рано или късно все някой самолет или лесничейски хеликоптер трябваше да прелети над това място. Нещо. Все трябваше да има някакви следи от цивилизация. Нали?

Джулия се отпусна върху широкия дънер, който се намираше в единия край на градината. Въпреки че досега не си го беше признавала, тя се бе питала дали — може би, просто може би — не беше пропаднала някак си през някаква дупка в законите на физиката и наистина не се намираше петстотин години назад в миналото. Тук всичко изглеждаше твърде убедително, твърде диво, твърде младо, ако можеше да се изрази така. Дори в самия въздух имаше някаква девственост, сякаш миризмите на нейния двадесети век никога не бяха докосвали това място.

А и мъжете никога не бяха направили и най-малката грешка. Нито веднъж някой от тях не бе използвал съвременна дума или фраза, която да ѝ подскаже, че се намираше в своето време. Нито веднъж

някой от тях не бе променил ежедневните си навици или маниери. Всичко беше толкова убедително средновековно. Теорията й за клуб на запалени по историята мъже беше разбита на парчета. Тя започна да трепери.

Рос сложи ръка на рамото ѝ.

— Джулия? Добре ли си?

Тя стисна ръце в ската си, за да им попречи да се разтресат.

— Да. Да. Нищо ми няма. — Тя погледна нагоре към него. В гърлото ѝ беше заседнала буца. — Но мисля, че съм се изгубила.

Рос клекна до нея.

— Какво?

— Мястото ми не е тук. Аз съм от друг свят. От друго време. —

Тя се изсмя. — Само дето там също не ми е мястото.

— Не те разбирам, момиче.

Джулия прехапа устни и потисна сълзите, които напираха в очите ѝ.

— Няма значение — каза бързо тя.

Като я слушаше, Рос сигурно си мислеше, че е луда. Или вещица. Точно това не ѝ трябваше в момента.

Джулия се усмихна.

— Нищо ми няма. Просто... просто си спомних нещо и това е всичко. Вече съм добре. Искаш ли да ми помогнеш да внесем тези продукти в кухнята?

Рос я изведе от градината. Джулия го последва предпазливо, сякаш току-що беше открила някаква истина, която щеше да остане с нея до края на дните ѝ. Тя започна да приготвя храната за вечеря, като се благодареше за мълчаливия характер на Рос и за това, че той се държеше на разстояние.

Пътуване във времето. Тази мисъл се беше загнездила в едно от най-потайните ъгълчета на съзнанието ѝ от доста време. Мисълта беше толкова невероятна, че Джулия не ѝ беше обърнала никакво внимание.

И въпреки това най-невероятното обяснение беше най-смислено. Някак си тя беше успяла да влезе в „Зоната на здрава“ и сега се намираше в планинска Шотландия в края на петнадесети век. По средата на едно отдавна отминало време, сред някакъв древен клан. Тя беше пешка във вражда, която се бе водила векове преди нейното

раждане. Беше сред мъже, които бяха станали на прах много преди първите пилигрими да тръгнат за Новия свят, преди появата на бейзбола и зъбния лак. Сега тя готвеше ябълков пай за една къща, пълна с призраци.

Джулия започна да се тресе отново. Сграбчи една чаша с ейл и седна на малкото трикрако столче, което се намираше близо до огнището. Отпи от силното питие, като стискаше чашата с двете си ръце, за да не разлее съдържанието ѝ в ската си. В мозъка ѝ изникваха въпрос след въпрос. Как се бе случило това? Можеше ли да се върне назад — дали пък не беше напред? — в своето време? Нямаше ли да се озове във време, различно от своето, и да продължи да се скита напред-назад през вековете?

И как щеше да каже това на Дарах?

Тя изстена тихо. Това беше твърде много. Дарах и хората му все още се страхуваха, че тя може да е вещица. Те все още бяха над петдесет процента убедени, че е шпионка. И Джулития беше уверена, че всички до един предполагаха, че може да е луда.

Тя потисна истеричния смях, който напираше в нея. Ако им кажеше какво смяташе, че се беше случило с нея, щеше да пропъди всичките им съмнения само за няколко минути. Те вероятно щяха да я замъкнат при някой свещеник, който да изгони злите духове от нея, и Джулития не беше съвсем сигурна дали можеше да ги вини за това.

Тя вдигна поглед и забеляза, че Рос бързо отмести очи встрани. „Стегни се, момиче.“ Колкото и убедена да беше, че това беше правилното обяснение, сега не му беше нито времето, нито мястото да изрази на глас заключенията си. Трябваше да изчака подходящия момент. И когато решеше да избяга, планът ѝ трябваше да бъде дяволски добър.

Джулия отпи една голяма гълтка от питието, за да си даде сили, и се върна при печката.

След два дни леърдите бяха особено весели на вечеря. Джулития им беше сготвила печено еленско, салата от пресни зеленчуци и ябълков пай. Тя изпитваше гордост от това колко хубава беше станала храната въпреки ограниченията на старата кухня.

Когато масата беше разтребена, в залата бе запален силен огън и мъжете започнаха да разказват на Джулия истории за битките, които бяха водили техните предци, както и за своите собствени премеждия по време на мир и война. С напредването на времето Аласдеър ѝ разказа една история за призраците на някакво плачещо момиче и мъртвия й любовник, която накара косата на Джулия да настръхне. Тя потръпна от сладък страх и усети успокояващото присъствие на Дарах до себе си.

Но когато Дарах я придружи до стаята ѝ, пожела й лека нощ и я заключи вътре, Джулия бе обзета от тъга. Тя не беше една от тях. И не беше по-близо до свободата си отколкото през първия ден, когато я бяха довели тук.

Опита се да не обръща внимание на тези свои мисли, докато се приготвяше да си легне. Но онова, което ѝ бе вършило работа през всичките онези години след смъртта на майка ѝ, изглежда, не ѝ вършеше работа на това странно място. Джулия не можеше да се преструва, че не бе забелязала близостта между членовете на клана.

Камий, нейната машеха, често ѝ бе повтаряла, че е толкова преуспяла, защото още на девет години имала мисленето на възрастна и разчитала само на себе си. Това беше по времето, когато тя бе започнала да дава приеми за важни личности, малко след сватбата ѝ с бащата на Джулия. Една вечер на Джулия също ѝ бяха позволили да се появи на един такъв прием, след като беше преминала пълна проверка от Камий, която я бе пуснала с думите колко „добре е, че момичето поне е интелигентно“.

Джулия пропъди тези спомени, докато се пъхваше под завивките. Можеше да разчита само на себе си. Беше постигнала такива неща в живота си, за каквито Камий и богатите й приятели дори не можеха да мечтаят. И съвсем определено не беше една от онези глупачки, които обвиняваха възпитанието си за всичките си проблеми. Тя знаеше, че сама трябва да решава всички проблеми, които се изправеха пред нея.

И все пак никога не се беше изправяла пред проблем като Дарах Макструан и клана му. Освен това Джулия не смяташе, че може да бъде обвинявана за копнежа, който изпитваше, когато си помислеше, че може да бъде част от една група, в която всички бяха толкова близки.

Бе имала много връзки с мъже. Една от тях дори бе била сериозна за известно време. Но на Джулия ѝ беше омръзнато и се беше преместила на друго място. По този начин започваха и свършваха всичките ѝ връзки.

Тя си спомни гласа на Дарах, топлината от близостта му, миризмата на вълна и кожа, която се носеше от него, видът на високото му, мускулесто тяло. Съзнанието ѝ ѝ казваше да се овладее, но тялото ѝ не се подчиняваше и тя усети как в нея се надига топла вълна на желание.

Дали тя искаше да принадлежи на Дарах, или само да се изкачи върху това огромно прекрасно тяло и да се потопи в кадифените дълбини на онзи пълтен глас, който да ѝ нашепва изпълнени с обич думи?

Джулия се обърна по корем и заудря отчаяно възглавницата. Такива мисли и сънища бяха много по-опасни отколкото мечовете на всички леърди, взети заедно. Сега, когато вече знаеше, че се намираше на неподходящо място и в неподходящо време, тя не можеше и нямаше да позволи на Дарах да я победи. Най-малкото пък по този начин. Не и по начин, който щеше да я залости в тези стоманени ръце или да я затвори под...

— Ааах!

Тя захапа възглавницата.

Огледалото отново се беше „събудило“. Джулия разбра това веднага щом се събуди в полунощ. В тъмнината тя забеляза огледалото, което осветяваше масата до леглото ѝ с меката златиста светлина.

Джулия се опита да не му обръща внимание. Тя дори сложи възглавницата върху лицето си, за да се скрие от светлината.

Усилията ѝ се оказаха напразни. Да се опитва да пренебрегва огледалото, беше все едно да се опитва да лети. Трябваше да разбере защо след всичките тези години огледалото на майка ѝ внезапно беше започнало да ѝ говори.

Джулия стана от леглото, отиде до вратата и се ослуша. Навън беше тихо. Тя неохотно се приближи до масата и взе огледалото.

Джулия се пъхна с въздишка в леглото и погледна в огледалото. Светлината се засили и изображението ѝ беше заменено от лицето на

жената, която вече бе виждала.

— Още ли си там? — долетя до слуха на Джулия трептящият напевен глас.

— Да. Тук съм. Ти къде си?

— Няма значение. Трябва да си тръгнеш незабавно.

— Защо?

— Грози те ужасна опасност. Не я ли усещаш?

— Откъде знаеш?

— Пази се от главатаря. Сърцето му е черно. Трябва да се махнеш оттам и никога повече да не се връщаш.

— Но как да го направя? — прошепна Джулия. Тя изстена. — Господи, не мога да повярвам, че си говоря с някакво огледало!

— Не се страхувай. Аз съм от плът и кръв като теб. Силата е в огледалото.

— Добре. Но как да си тръгна? Та аз дори не знам къде се намирам!

— Нямаш много време — каза жената. Гласът ѝ ставаше все по-ясен. — Нещата трябва да тръгнат постарому.

— Искаш да кажеш... да се върна у дома? Ти не разби...

Вратата се отвори рязко. Джулия изпищя, когато Дарах прекоси стаята с две крачки и изтръгна огледалото от ръката ѝ. Той го вдигна и замахна да го хвърли към стената.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Дарах, не!

Джулия скочи светкавично от леглото и сграбчи ръката на шотландеца, преди той да беше успял да хвърли огледалото.

— Моля те, не го прави! — помоли се тя.

Той я погледна гневно.

— Няма да ти позволя да правиш магии в моя дом!

— Аз не съм вещица, кълна се! Колко пъти трябва да ти го повтарям?

— Ти изричаш думите с лекота, Джгулия — отвърна той. — Но по-важни от думите са делата. Каква дяволия се опитваш да направиш с това нещо? — Той размаха огледалото пред лицето й.

— Нищо! Нищо. — Тя се опитваше трескаво да измисли някакво обяснение. Но как можеше да му обясни нещо, което самата тя не разбираще? — Самотна съм, Дарах — каза тя и това беше истина. — Говорех на огледалото, защото се чувствах самотна. — Тя протегна ръка и докосна сребърния гръб на огледалото. — Това е единственото нещо, което ми остана от майка ми. Нося това огледало със себе си от малка... за да ми напомня за нея.

Дарах спусна ръката си, но не ѝ върна огледалото.

— Майка ти починала ли е?

Джулия кимна.

— А твоята?

Той поклати глава.

— Също.

— Съжалявам.

Дарах я погледна и тя се зачуди какво ли ставаше зад тези очи. Той изглеждаше, сякаш искаше да ѝ каже нещо, но размисли и се отказал. Дарах започна да оглежда огледалото и да го върти в ръката си.

— Знам, че ме мислиш за странна — каза Джгулия. — И аз мисля, че ти си странен. Това място е странно. Времето е странно. Моля те,

остави ми поне едно познато нещо. — Тя сложи ръка върху неговата.
— Не съм ти дала причина да се страхуваш от мен, нали?

Внезапната гореща искра, която Джулия забеляза в очите му, я накара да съжали, че бе казала точно това. Той наистина ли се плашеше от нея? Защото я смяташе за вешница ли? За шпионка? А дали пък нямаше никаква друга, по-интимна причина?

Джулия погледна надолу и осъзна, че беше облечена само в тънка ленена нощница. Въпреки студа, тя усети как бузите ѝ пламват. Ръката ѝ все още стоеше върху ръката на Дарах и тя усещаше мощните, стегнати мускули да се движат под пръстите ѝ.

Джулия го погледна в очите. Тя си спомни за какво си бе мислила, преди да си легне тази вечер. Повече от всичко ѝ се искаше да устои на прилива, който я тласкаше към него, но волята ѝ не беше толкова силна. Копнежът, който изпитваше, и топлата вълна на желание се бяха съюзили по такъв начин, че тя усещаше как се приближава към Дарах, сякаш той беше луната, а тя океанът.

Джулия се надигна на пръсти и го целуна. Ръцете му се обвиха около тялото ѝ и той я придърпа към себе си. Тя плъзна ръце около врата му и остави топлината на силното му тяло да проникне в нейното през тънкия плат на нощницата. За първи път през живота си тя чувстваше, че постъпва правилно. Устните на Дарах се заиграха с нейните, сякаш искаха нещо повече от нея и обещаваха повече в замяна. Тя въздъхна, когато усети, че се разтапя в прегръдката му.

Внезапно той я отблъсна от себе си. Дишането му беше учестено.
— Какво има?

Дарах поклати глава.

— Играеш добре играта си, момиче. Но аз няма да падна в капана ти. Ако си мислиш, че можеш да ме омаеш, като ме целуваш, грешиш. Аз не съм от онези мъже, които вземат решения с основа, което се намира в гащите им. — Той ѝ подаде огледалото. — Задръж го. Засега. Но ако забележа никакъв признак, че си намислила нещо лошо, ще бъда безмилостен с теб. Запомни това. Свещеникът все още не е дошъл, но ще дойде.

Джулия остана да го наблюдава със свито сърце как излиза от стаята. Тя все още усещаше сладката топлина на устните му. Когато вратата се затвори след него, тя чу щракването на тежкия железен ключ в ключалката.

Джулия се хвърли на леглото и се разплака.

Дарах крачеше напред-назад из стаята си. Какво беше направил? Противно на здравия си разум, той беше върнал нещо, за което знаеше, че е инструмент на злото в ръцете на една вещица. Вещица, която тъчеше паяжини от лъжи с изражението и поведението на ангел. Вещица, която говореше с такава искреност и чувство, че той беше като омагьосан. Вещица, чиято целувка беше толкова сладка и страстна, че дори сега духът и тялото му се гневяха, че им беше отказал задоволяването на нуждата, която тя беше събудила в него.

Дарах погледна над камината към мястото, на което висеше мечът на дядо му. Баща му му беше разказал неведнъж за смелостта на предците му и за това как кланът Макструан се беше бил редом с Уольс и останалите шотландски патриоти за свободна Шотландия на шотландците. Той бе израснал с това наследство. Толкова много от хората му бяха загинали, толкова много бяха дали живота си за името и свободата на Макструан. Негов дълг беше да се погрижи смъртта им да не остане напразна.

И все пак той не можеше да се накара да забрави тази жена. Нито пък можеше да си наложи да я унищожи и така да премахне завинаги заплахата, която тя представляваше за клана му.

— Защо, по дяволите? — изръмжа той.

Голямо Куче изскимтя и вдигна глава от кокала, който дъвчеше близо до камината. Дарах посочи към кокала.

— За теб ще бъде най-добре утре сутрин да не намирам плъхове в тази стая — каза строго той, намерил върху кого да стовари гнева си.

— Или свършвай с това, или върви да го заровиш!

Захапало кокала, Голямо Куче отиде до вратата. Спря и погледна жално Дарах през рамо.

— О, по дяволите! — Дарах отиде и отвори вратата. — Точно така, върви. И без това ще спя по-добре, ако те няма да ми хъркаш.

Голямо Куче подуши въздуха и се отдалечи по посока на стълбището.

— Глупаво животно — измърмори Дарах, докато затваряше вратата. — Тя е омагьосала и него както всички останали. Сигурно

отива да спи в нейната стая. Да спи върху нейната възглавница, докато тя...

Той изстена. За бога, та той ревнуваше от куче!

Сигурно беше омагьосан. Нищо друго не можеше да обясни, че се държеше като идиот заради някаква фуста. Тя успяваше някак да му отнеме разума всеки път, когато той се приближеше до нея. Докато я беше целувал и прегръщал, нещата само се бяха влошили. В този момент смътната мисъл, че я беше срещал някъде, се беше завърнала.

Внезапно Дарах застина на мястото си. Най-сетне си беше спомнил. Наистина беше срещал Джулия преди, но не на земята. Тя беше излязла от сънищата му. Въпреки че той не бе казвал това на никого, в онези редки мигове, в които си позволяваше да изпитва такива копнечки или фантазии, той усещаше докосването, аромата и близостта на една жена. Той знаеше каква трябваше да бъде тя — гореща, сладка, незлоблива и мъдра. Жена, създадена, за да задоволява най-интимните му нужди. Джулия.

Самата мисъл за това го разтърси до мозъка на костите.

Трябваше да се отдалечи от нея. Дарах отново закрачи из стаята. Да се натовари с повече работа. Какъв беше онзи цитат, който Лиам бе дал на Томи насъкоро? „Любовта отстъпва пред работата. Ако искаш да избягаш от любовта, бъди зает; така ще бъдеш в безопасност.“ Дори ако Дарах не беше влюбен, беше опасно близо до влюбването. Дълга, усилена, ежедневна работа можеше да го предпази. Трябваше да се постарае да стои далеч от къщата от тъмно до тъмно. Така щеше да успее да прочисти мозъка си и да реши как да постъпи с нея.

Единственият проблем беше, че сънищата му бяха изпълнени с идеи какво да направи с Джулия Адисън. И нито една от тях не включваше напускането на собственото му легло.

Това беше най-големият му проблем. Той я желаеше с всяка клетка на тялото си. Но дали това беше желание, което би могъл да изпитва към една обикновена жена? Дали тя не го беше омагьосала, за да го подчини на волята си и да го направи уязвим за враговете му?

Мислите му се въртяха в кръг като змия, погълнала собствената си опашка. В крайна сметка всичко се свеждаше до един-единствен въпрос — коя беше тя?

Дарах заби пръсти в косата си и започна да я разрошва. Как можеше да разбере това, освен чрез проверка от инквизитор или лично

посещение при Крейгън? Той изсумтя. Като че ли Крейгън Морстън бе казвал истината някога през живота си. Пък и Дарах вече се беше заклел, че Джулия няма да бъде съдена за магъсничество, докато се намираше в дома му.

Той нямаше намерение и да я предаде на враговете си. Ако тя беше една от тях, нека те сами дойдат да си я вземат. Той щеше да я задържи в своя дом. При себе си.

Дарах отиде до масата и си наля чаша ейл. Изпи бързо съдържанието й и си наля отново. След това още един път.

Дарах реши да не ляга на леглото си с надеждата, че дъските на пода щяха да попречат на изпълнените му с копнеж сънища да не смущават почивката му. Ейлът щеше да му помогне да спи спокойно.

Когато се съмна, той се събуди с усмивка. Цялото му тяло го болеше. Дарах изстена и се отпусна отново по гръб пред студената камина. Тя го беше направила отново. Беше нахлула в сънищата му. И образите, които трескавият му мозък беше създал, бяха способни да предизвикат страст дори у една мраморна статуя.

Дарах стана и излезе навън. Той даде ключовете на Брус, който беше на пост.

— Кажи на Джулия, че има пълна власт над домакинството, но само толкова. — С тези думи той тръгна да обикаля земите на клана, което щеше да запълни целия му ден.

На Едана й се искаше да захвърли легена през поляната. Когато беше опитала огледалото леген преди, не беше видяла нищо и бе почувствала облекчение. Но сега беше видяла онази жена два пъти подред! Това не беше никаква случайност или трик. Жената беше там, в дома на Дарах, и притежаваше огледало с голяма сила. И въпреки че Едана беше направила всичко, за да я изплаши и да я накара да си тръгне, тя не можеше да бъде сигурна, че другата жена щеше да се вслуша в думите й.

Тя се наведе отново над водата.

— Слуга, кажи ми все още ли ми принадлежи сърцето на моя любим?

Водата се размъти и се раздвижи, сякаш беше разбъркана от никаква невидима ръка.

— Нине — отвърна водният дух.

Сърцето на Едана се сви. Дарах обичаше друга? Нейният Дарах?

— Не може да бъде! — каза тя. След това отново се обърна към водата. — Да не би моят любим да се е оженил за друга?

Водата се проясни и се раздвижи леко.

— Нине е, господарке.

— Ох! — въздъхна с облекчение Едана.

И все пак онази жена си оставаше там. Тя не беше омъжена за Дарах. Може би беше просто някаква курва. А може би беше жена на някой от останалите мъже. Едана поклати глава. Възможно, но не много вероятно. През цялото време, докато бе наблюдавала Макструан, легенът никога не ѝ беше показал другого, освен Дарах или някой от хората му, който се бе намирал близо до него. Която и да беше тази жена, тя се намираше близо до Дарах.

Дали му беше скъпа?

Едана погледна във водата. Образите бяха изчезнали и водата си възвръщаše първоначалния вид. Тя се усмихна на собственото си отражение. Поне онази жена не беше по-красива от нея. За това не трябваше да се тревожи!

Но трябваше да узнае коя беше застанала между нея и нейния любим.

А след това трябваше да се отърве от нея.

Едана понесе легена към прозореца си и изхвърли водата в храстите под него, като си подсвиркаше весело. Някаква котка измяука гневно в тъмнината под прозореца. Едана се разсмя.

— Малкин, стари глупако — извика тя. — Така ти се пада, щом лежиш и чакаш някоя котарана сама да ти дойде!

Джулия прекара следващия ден в кухнята, заета да преподрежда шкафовете и да почиства помещението от пода до тавана. Работата й помогна да даде израз на объркането и раздразнението, които не ѝ бяха дали покой през по-голямата част от нощта. Но успехът ѝ беше само частичен. Тя се чудеше дали в цяла Шотландия имаше достатъчно работа, за да я накара да не мисли за Дарах Макструан и за огъня, който бе пламнал между тях миналата нощ.

Джулия се намръщи. Огънят, който бе пламнал в нея, поправи се мислено тя. Дарах я беше отблъснал и беше излязъл, без дори да погледне назад. Не, целувката им беше потресла и него също колкото нея.

Тя си повтори за стoten път, че това беше невъзможно. Не можеше да има връзка с Дарах Макструан. Не само защото имаше толкова отвратителен характер, но и защото той беше мъж от съвсем друго време. Как можеше да живее с човек, който бе съществувал стотици години, преди тя да се беше родила? Джулия нямаше представа дали беше заседнала в това време, или щеше всеки момент някак да успее да се върне в края на двадесети век.

По пладне Рос се приближи до нея и тя забеляза, че той е увил в поличката си една малка, слаба котка. Джулия възклика радостно и побърза да намери паничка, за да ѝ сипе мляко.

— Не, момиче, не я храни — каза Рос и вдигна ръка.

— Но тя е толкова слаба! — възрази Джулия. — Погледни я. Можеш да ѝ преброиш ребрата.

— Да. Толкова по-добре за нея. Така ще разберем колко струва.

— Колко струва?

Той кимна.

— Тази котарана е толкова гладна, че може да изяде мишка заедно с костите. Сложи я в килера, затвори вратата и там вече няма да има нито една мишка. — Той се ухили, но миг по-късно се огледа и усмивката му се изпари. — Но не казвай на Дарах. Той обича кучетата и не може да търпи котка в дома си. — Рос се ухили отново. — Въпреки че изглежда страшен, Голямо Куче не може да лови плъхове. Изобщо не си губи времето да ги гони.

— Е, Малко Коте — каза Джулия, докато поемаше котката. — Ако се съди по онова, което виждам, очаква те голям банкет. — Тя пусна котката в килера и бързо затвори вратата. — Да се надяваме, че няма да докопа другите храни — каза тя на Рос. — Мисля, че успях да запечатам колкото продукти можех. — Джулия въздъхна. — Какво ли не бих дала, за да имах един комплект консервени кутии.

— Консервени кутии?

— Да. Специални съдове, в които храната се задържа прясна.

— О! Мога да питам Гордън дали не може да ти ги направи. Той е доста добър калайджия.

Джулия почука брадичката си с пръст.

— Калайджия, а? Знаеш ли, може би той наистина ще ми помогне. Можеш ли да го накараш да дойде тук? Мога да му нарисувам от какво имам нужда, ако успея да намеря писалка и хартия.

Тя прекара остатъка от деня, като обясняваше на Гордън какво искаше от него, и когато той си тръгна, Джулия беше доволна, че вече беше успяла да направи някои големи подобрения в кухнята. Ако останеше тук достатъчно дълго, може би щеше да възроди това място.

Когато Гордън си тръгна, тя чу мяукане и драскане по вратата на килера.

— Малко Коте — каза тя и побърза да отвори вратата. — Съжалявам, момиче. Забравих, че си там. Как върви ловът?

Малко Коте излезе самодоволно от килера. Отиде до огнището, настани се на земята и започна да се лиже лениво.

Джулия се разсмя.

— Толкова успешно ли? Е, съмнявам се, че си успяла да ги избиеш всичките само за един следобед. Утре отново можеш да покажеш какво умееш.

Малко Коте я погледна със зелените си очи, но реши, че банята му беше по-важна от онова, което му казваше тази жена, и отново започна да се ближе. Джулия се замисли за миг как щеше да скрие котката от Дарах. Или пък от Голямо Куче. Той беше сладур, но дали щеше да позволи на друго животно да се разхожда из неговата територия? Дали една малка котка нямаше да бъде достатъчно голяма, за да му бъде предястие?

— Изглежда, че двете с теб имаме един и същ проблем, хлапе — каза тя на котката, докато се заемаше с приготвянето на вечерята. — Мястото ни не е тук и никой не иска да сме тук, но не можем да направим нищо по въпроса. И се налага да пристъпваме много внимателно, за да не раздразним силните на деня.

Тя чу отново гласа на мащехата си как ѝ шепне преди някакъв купон или семейно събиране. „Опитай се да си намериш мястото, скъпа — казваше Камий. — Никой не очаква от теб да станеш веднага член на моето семейство. Но поне се опитай, става ли?“

Джулия въздъхна. Сега, когато си мислеше за това, осъзнаваше, че целият ѝ живот беше прекаран в търсене на мястото ѝ. От гимназията, през колежа, до йогистките упражнения и медитацията,

училището за готвачи, ходенето по огън, стрелбата с лък, хипнозата, съвременните танци, курса за дисководещ — списъкът беше толкова дълъг, че я караше да се чувства неудобно — тя бе търсила нещо, което да ѝ подскаже какво иска да направи с живота си. Джулия бе решила, че бе намерила отговор на въпроса си, когато старата ѝ приятелка Мартин Кобърн я беше наела като помощник-готвачка в новия си ресторант. Готовенето ѝ доставяше удоволствие, градът ѝ харесваше, а останалите служители в ресторанта бяха приятни хора.

Но Джулия не беше почувствала, че мястото ѝ е там. Ако трябваше да бъде честна със себе си, тя просто бе работила там, след което се бе прибирала у дома си — сама.

И ето че сега се намираше тук — в някакво загубено кътче на земята, където никога нямаше да си намери мястото.

Тя се огледа. Беше накарала Рос и Томи да поставят нови полици за различните кухненски съдове. Подът беше изтъркан и тя го беше поръсила с талаш, примесен с изсушени билки, за да премахне остатъчните миризми. Джулия беше поискала да ѝ дадат малко от варта, която беше използвана за стените на къщите и смяташе да добави още няколко лампи, за да освети по-добре помещението. Малко Коте се беше свила до огнището, в пещта се печеше хляб, а на шиша се въртеше голямо парче телешко. Новото ѝ работно място изглеждаше приветливо и уютно.

Но това помещение не беше нейно, принадлежеше на Дарах. А той беше показал ясно, че тя нямаше място тук. Нито в къщата му, нито в клана му, нито в земите му.

Джулия плесна с ръце. Самосъжалението не беше в неин стил. Тя имаше нужда от действие. Време беше да започне да обмисля как да се махне оттук. Сигурно имаше някакъв начин да се върне обратно в своя свят.

Някой прочисти гърлото си зад нея и тя се обърна рязко. Аласдър стоеше с ръце на кръста и оглеждаше с удивление кухнята.

— Я виж ти — каза той. — Личи си, че тук е пипала грижовна ръка.

Джулия усети как се изчервява от гордост.

— Харесва ли ти?

— Мmm. — Той се приближи до печките и подуши одобрително аромата, който се носеше над тях. — Ако съм виждал кухнята по-

чиста, не мога да си спомня кога може да е било.

— О, сигурно когато майка ти е била жива... — Тя млъкна. — Извинявай. Може би предпочиташ да не говориш за нея.

— Че защо не? — Аласдеър топна пръст в тенджерата със сос, който Джулия разбъркваше.

Тя го плесна през ръката.

— Не бутай там. Да не искаш пак да се разболеете? — Тя започна да разбърква по-силно соса. — Исках да кажа, че след като майка ти е починала, може би не ти се иска да говориш за нея.

— А, да. Предполагам, че си права. И все пак, тя не се застояваше много в кухнята. Ти си накарала тази стара тъмница да заблести.

— Благодаря. — Тя напълни една лъжица със сос и я поднесе към устата му. — Опитай това и ми кажи какво мислиш.

Той отвори уста и се оставил Джулия да пъхне лъжицата между устните му; двамата се разсмяха, когато малко от соса се разля върху брадичката му.

— Да готвиш ли се учиш, братле?

Двамата се обърнаха и видяха, че Дарах е застанал на вратата. Лицето му беше безизразно, но Джулия забеляза гневна искрица в погледа му. Аласдеър се отдръпна от нея, но тя не отстъпи. Джулия сложи ръка на хълбока си.

— Всички Макструан ли влизате и излизате като призраци? — попита тя. — Държах лъжица с горещ сос и можех да изгоря и двами.

Дарах влезе в кухнята, като местеше бързо поглед между Аласдеър и Джулия.

— А, да. Не искаме някой да прегори.

Тя не обърна внимание на сарказма му.

— Вечерята ще бъде готова след около половин час — уведоми го тя. — Ако богощете на огъня бъдат на моя страна. Ще имаш време да се измиеш. — Тя погледна многозначително към калните му ботуши, които вече бяха оставили няколко топки мокра пръст върху чистия под.

Дарах подуши въздуха.

— Мирише добре. Не си ли сложила око от прилеп?

Джулия се опита да го изгледа гневно, но забеляза леко повдигнатия край на устните му и не можа да се въздържи да не се

засмее.

— Не. Не съм сложила дори жабешки крачета, страхувам се. А единственото нещо, за което можах да използвам метлата си днес, беше за метене. — Тя посочи към краката му.

Дарах най-сетне погледна надолу.

Той се наведе и започна да събува единия си ботуш.

— Не! — извика Джулия. — Не тук! Вън! Събуй се пред задната врата и си остави ботушите навън, докато изсъхнат.

— Нещо много си започнала да командваш — измърмори той, но все пак излезе навън и свали ботушите си.

Върна се бос в кухнята. Отпусна се на едно столче и въздъхна.

— Пролетта идва бързо — обърна се той към Аласдеър. — Добитъкът на север се е пораздвижил. Някои дори вече се оплождат.

Аласдеър кимна.

— Скоро ще трябва да ги приберем. Поне юниците.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Мислех вдругиден да отида с няколко души и да ги подкарам към клисурата до дъбовата гора.

— Ще кажа на останалите.

— Направи го. И иди да видиш как е Брус. Костите пак започнаха да го мъчат.

Аласдеър излезе бързо, сякаш се радваше, че се маха. Джулия остана да го наблюдава как се отдалечава, след което отново насочи вниманието си към зеленчуците, които режеше.

— Защо си толкова строг с него? — попита тя.

— Строг ли?

— Ти винаги се държиш с него, сякаш е прислужник. Освен това мога да ти кажа, че на Аласдеър не му харесва да го наричаш братле.

Той замълча.

— Ти да не започваш да защитаваш брат ми, Джулия?

Тя се обърна и го погледна намръщено.

— Аласдеър не е малък. Той няма нужда от мен, за да се защити.

— Така е. Но момчето все още има да научи много неща.

— Това важи за всички.

Дарах въздъхна.

— Не можеш да разбереш това.

— Така ли? Може би ти си този, който не разбира. От всичко, което чух тук, ми стана ясно, че ти си бил любимецът на баща си. Но кой е стоял зад Аласдеър? Ако питаш мен, той се е оправил доста добре сам.

Сега беше негов ред да се намръщи.

— Ти не познаваш нашите обичаи. Аз бях следващият главатар на клана и баща ми трябваше да се увери, че съм готов да поема тази отговорност.

— А ако нещо се случи с теб? Тогава няма ли Аласдеър да стане главатар?

— Да.

— Е?

Той стана от столчето.

— Точно това се опитвах да ти кажа. Той трябва да се научи. Да бъдеш главатар на клана, не означава да се мотаеш по цял ден или да четеш книги и да язиш, когато си поискаш.

— Не, да бъдеш главатар на клана, означава да нареждаш на всички да скачат и да очакваш от тях да те питат колко нависоко.

Той застана пред нея. Очите му потърсиха нейните.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш — каза ѝ Дарах с тих и напрегнат глас.

На Джулия ѝ се искаше да отстъпи, но зад нея беше печката. Тя вирна брадичка.

— Ако е така, вината не е моя — отвърна тя.

— Искаш ли да ти бъда учител?

Внезапно ѝ стана по-топло, отколкото можеше да ѝ бъде от топлината на печката. Гласът на Дарах се беше променил някак. Тонът му все още беше предизвикателен и застрашителен, но Джулия не беше сигурна къде точно се криеше опасността, нито пък какво я предизвикваше да направи той. Този човек я вбесяваше.

— Нямам нужда от учител — каза тя, след като не намери достатъчно презрителна реплика.

— Така ли?

— Така!

Той вдигна ръка. За миг Джулия си помисли, че ще я удари. Вместо това Дарах улови една от къдриците, които се бяха измъкнали от плитката ѝ, и я втъкна обратно зад ухото ѝ. Тя едва се въздържа да

не подскочи назад при този толкова интимен, нежен жест. Дарах наведе глава и я целуна. Бавно. Дълго. Дълбоко.

— Остави Аласдеър на мен — каза той, докато вдигаше глава и се отдръпваше. — Знам какво е най-добре за собствения ми брат.

Дарах се обърна и излезе от кухнята. Джулия се зае отново със зеленчуците, все още разтреперана.

Как успяваше този мъж да ѝ въздейства толкова силно? Достатъчно беше само да застане до нея, да докосне ухото ѝ. Тя бе хранила Аласдеър, беше го докосвала и се беше смяла с него, но не беше изпитала нищо подобно на невероятната възбуда, която изпитваше всеки път, когато Дарах се приближеше до нея.

Той я беше целунал. Господи, колко мразеше това. Достатъчна беше само една сладка, топла целувка от онези чувствени устни и тя се превръщаше в пюре. И когато я беше разтопил, той си бе тръгнал с обичайното си арогантно, самодоволно поведение, оставяйки я да изпълни онова, което ѝ беше казал. А тя бе останала да зяпа след него като последната глупачка.

— Кътхеч — измърмори тя на себе си. Миг по-късно се вцепени.

Малко Коте се размърда край огнището. Джулия погледна с удивление котката.

— Откъде ми дойде тази дума? — попита тя и поклати глава, за да се отърси от объркването. — Тази дума означава лудост — каза тихо Джулия. — Но откъде бих могла да знам това?

Малко Коте се облиза, прозина се и се сви отново на топка зад камарата с дърва. Джулия се зае отново с работата си, като се опитваше да забрави вълшебното усещане, което я бе обзело при тази непозната дума.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Дарах съобщи на Джулия, че къщата на стария Брус имала нужда от ремонт и заедно с неколцина от останалите той щял да помогне на стареца.

— Ако искаш, можеш да излезеш на поляната — каза той, без да вдига очи от закуската си.

Джулия за малко да се задави с последната хапка от храната си.

— Какво?

Дарах вдигна поглед.

— Да излезеш на поляната. Денят, изглежда, ще бъде хубав. На поляната ще можем да те виждаме и можеш да останеш докато работим по къщата на Брус.

Тя сметна, че най-добре щеше да бъде да не го пита защо е променил решението си. Джулия се усмихна и кимна.

— Веднага ще се пригответя.

Времето наистина се оказа хубаво, небето беше толкова ясно, че дъхът на Джулия замръя. Тя се разхождаше по поляната, оглеждаше къщите и се наслаждаваше на възможността да се намира някъде другаде, освен в къщата или в градината.

Леърдите прекараха по-голямата част от времето си в работа по дома на Брус, но на Джулия не й липсваше компанията им. Един по един те идваха да я видят, като всеки разнообразяваше разходката й по свой начин. Найал, вечният воин, й разказа за дома на баща си, в който сега живееше, и как в миналото баща му се бил за клана и за краля. Рос донесе гайдата си и й изsviri една весела мелодия, при което пропъди птиците от съседните дървета. Брус дойде и се облегна на един дънер, при което успя да превърне старото дърво в трон, от който даваше царствените си заповеди на хората, които работеха по покрива му. Лиам й проглуши ушите с подробно биологическо и геологическо описание на местността, като й довери, че работел по радикално нова теория, че земята всъщност се въртяла.

Дуган се появи, след като дълго бе мъкнал камъни на покрива по една стълба. Той носеше износена кожена торба със себе си и за удивление на Джулия извади от нея две дървени куки за плетене и кълбо груба прежда. Той я заговори с кратки изречения за времето и животните, като през цялото време плетеши нещо, което изглеждаше така, сякаш можеше да устои и на най-свирепите зимни ветрове.

Томи се появи последен, като подскачаше по тревата като Голямо Куче, изпълнен както обикновено с енергията на годините си. Той дръпна Джулия и я разведе около къщата, която строеше за себе си, като сочеше с гордост към всяка греда и камък, поставени от неговите ръце.

— Красива е, Томи — каза Джулия. — Не мога да повярвам, че на твоята възраст си строиш сам къща.

Момчето са наду от гордост.

— Не съм толкова млад. На осемнадесет съм. Е, ще ги навърша това лято. И когато се оженя... — Внезапно той мъкна.

— И когато се ожениш? — подкани го Джулия.

— Когато се оженя. Не знам за коя — заекна момчето. — Тук не познавам момичета. Най-близкото село е това на Морстън, а след това човек трябва да върви дълго, почти до Лох Ранох, преди да срещне... момичета... — Той се ухили. — Но когато се оженя, ще си имам една хубава, уютна къща, с истинска камина като на Дарах.

— Наистина ще я имаш.

— Ти ще се омъжиш ли за нашия Дарах?

Джулия го зяпна.

— Какво?

— Ще се омъ...

— Не го повтаряй, чух те много добре. — Тя вдигна ръце към небето, което се виждаше през гредите на покрива. — Дарах! Дарах! Какво ви става на всички, че можете да говорите само за Дарах? Аз не разправям на всички за кмета на Ню Йорк!

— Ще се омъжиш ли за него, за този кмет, де?

Джулия погледна момчето и въздъхна. Томи беше напълно откровен. И си нямаше никаква представа как стояха нещата. Но в последното Томи не беше единствен.

— Не, Том. Не смятам, че ще се омъжа за кмета на Ню Йорк. Нито пък за вашия Дарах.

— Но защо не? Мисля, че ти ще бъдеш много добра жена за нашия главатар, Джулия. Ако бях на мястото на Дарах, щях да...

— Томас! — Аласдеър скочи през дупката за прозореца. — Достатъчно, младежо.

— Но, Аласдеър, не мислиш ли, че Джулия и нашият Дарах...

— Нито дума повече.

Томи се умърлуши, но миг по-късно сви рамене.

— Предполагам, че вие възрастните не мислите много за любов и всичко останало. Надявам се, когато стана на вашите години, да не съм като вас.

Аласдеър го сръчка игриво.

— И твоят ред ще дойде; не се опитвай да предизвикиаш неизбежното да дойде по-рано. Върви в кухнята да запалиш огъня и да затоплиш вода. Не мисли за любов и... за други неща. Джулия сигурно иска вечерята да бъде готова преди полунощ.

Томи излезе оттам, откъдето беше влязъл Аласдеър, и Джулия не можа да се въздържи да не се разсмее.

— Аз бях точно като него, когато бях на седемнадесет — каза тя.

— Не можех да дочекам да изляза в истинския свят и да опитам от всичко в него. — Тя посочи към къщата. — Въпреки че той определено е по-напред от мен. Аз не притежавах уменията и търпението да си построя къща, когато бях на неговата възраст.

— Томи е добро момче. От него ще стане отличен мъж, ако първо не си загуби главата в някоя беля. — Аласдеър наклони глава на една страна. — Не приемай думите му за любов и за Дарах твърде сериозно, Джулия. На неговите години всички си въобразяват разни неща. Това е проклятието на рода Макструан.

Тя повдигна вежди.

— Сериозно ли говориш? Някога вие с Дарах сте били безнадеждни романтици? — По гърба й премина тръпка.

— О, да — отвърна той. — Трябваше да видиш Дарах в двора, когато беше даден да бъде възпитан в Единбург. Татко почти беше решил лично да отиде там и да го върне посрамен у дома заради любовните му авантюри.

Джулия беше удивена и развлнувана от тази новина, въпреки че изпита и лека ревност. Значи Дарах Макструан все пак беше човек. Или поне е бил.

— Какво се случи след това?

Аласдеър се замисли за малко.

— Предполагам, че улегна. Татко винаги ни е карал да се боим от бога, по един или друг начин.

— А той отказа ли се от жените?

Аласдеър я погледна.

— Не.

Джулия нямаше как да не се ухили.

— Ти си верен брат, Аласдеър.

— Надявам се да е така. Понякога Дарах е адски досаден, но все пак в жилите ни тече една кръв.

— Сигурно е хубаво да знаеш, че можеш да вярваш на семейството си.

— Понякога то е единственото нещо, което стои между теб и вълците.

Внезапно Джгулия почувства с нова сила, че мястото ѝ не беше тук, и заби поглед в земята.

— Аз вълк ли съм? — попита тя.

Тя усети ръката му под брадичката си. Аласдеър повдигна лицето ѝ, докато очите ѝ не срещнаха неговите. Джгулия забеляза в погледа му приятелска загриженост.

— Не ми казвай. Той те държи настани и все още твърди, че си вещица.

— Не знам дали ме държи настани. Дори ако не съм вещица, той ясно показва, че съм външен човек и не може да ми се има доверие.

Аласдеър я хвана под ръка и я поведе към вратата.

— Не се тревожи, момиче. Дарах е предпазлив. Във всичко.

— Предпазлив ли? По отношение на мен си е направо параноик.

— Параноик?

Те излязоха навън.

— Да. Той се държи с мен, сякаш ще заложа бомба по средата на поляната и ще взривя целия му род до второ пришествие.

Аласдеър се разсмя.

— Мога да си представя, че би си помислил подобно нещо. Брат ми е като стара квачка. Когато става дума за рода му, той е готов на всичко, за да го защити.

Джулия се ухили.

— Аз пък никога не съм си представяла Дарах в образа на квачка.

— Наблюдавай го. Той идва насам и очите му хвърлят светкавици. Но запомни думите ми, той просто пази малките си.

Джулия погледна в указаната от Аласдеър посока и видя, че Дарах е тръгнал към тях с буреносно изражение. Преди да се беше спрятал, той вече бе започнал да издава заповеди. На Джулия ѝ бе необходимо голямо усилие на волята, за да прикрие усмивката, напираща на устните ѝ, когато си помислеше за описанието, което Аласдеър беше дал за брат си.

— Найл има нужда от помощ за последните камъни — каза Дарах на Аласдеър. — Ако можеш да му отключиш малко време, разбира се.

— На вашите заповеди, господарю — отвърна провлачено Аласдеър и се отдалечи лениво.

— Томи е в кухнята. Водата вече е подгрята. Мъжете са гладни.

Джулия го погледна с най-ослепителната си усмивка.

— Добре — каза тя, като имитираше ленивия говор на Аласдеър.

— Милорд.

Дарах я хвана за ръката.

— Ако наистина бях твоят лорд, щеше да знаеш това.

Тя го погледна, без да престава да му се усмихва.

— Това ли е фаталният чар, който е завладявал сърцата на дамите в Единбург?

— Какво ти е казал брат ми?

— Достатъчно, за да разбера, че не си толкова груб и корав, колкото се правиш.

Той я придърпа по-близо до себе си.

— Така ли мислиш? — Гласът му беше тих и определено заплашителен.

Джулия преглътна, но задържа усмивката си.

— Мисля, че си фалшив, това мисля. Говориш грубо, но вътрешно си просто купа пюре. Държиш се, сякаш не се интересуваш от никого и нищо, но и ти се поддаваш на любовта като всеки друг мъж.

— И мислиш, че съм се влюбвал в жените в двора?

Тя кимна. Погледът му беше станал мрачен и див. Джулия почти усещаше силата на чувствата, които той изпитваше.

Дарах я дръпна рязко и я притисна към тялото си. Без да продума, той наведе глава и я целуна.

Джулия се почувства, сякаш я бяха потопили в огнено море. Грубата магия на устните му я разпалваше и измъчваше, и тя усещаше как я обзema внезапна треска, която сякаш излизаше от мозъка на костите ѝ. Ръцете му се пълзнаха надолу по гърба ѝ и тя усети силата и топлината им. Целувката продължаваше, дразнеща, изкусителна. Джулия изстена тихо. Имаше чувството, че краката ѝ вече не я държат.

Дарах я пусна също толкова внезапно, колкото я беше прегърнал. Той се отдръпна и я погледна с хладна усмивка.

— И това ли беше любов, Джулия? — попита той с плътния си глас. — Две тела, притиснати едно към друго? Това ли минава за любов там, откъдето си?

Той се обръна рязко и се отдалечи.

— По дяволите — измърмори тя. — Пак го направи.

Когато коленете ѝ най-сетне се успокоиха, тя отиде в кухнята и започна да готови с бяс, който отразяваше бурята, бушуваща в душата ѝ. Томи я наблюдаваше, но беше достатъчно умен да си мълчи, особено след като чу как Дарах затръшва входната врата и се отправя към стаята си.

На вечеря беше изключително тихо.

На следващата сутрин Дарах и мъжете отидоха да доведат добитъка от хълмовете и оставиха Джулия сама с Брус. Тя беше благодарна за приятния характер на стареца и се забавляваше от кралските му претенции. Джулия бе прекарала поредната си неспокойна нощ, питайки се дали огледалото нямаше да я заговори отново, обмисляйки причините и последствията от пътуването във времето и опитвайки се да не мисли за горещата гневна целувка на Дарах.

Брус я придружи в градината, където бе паднала лека мъгла, през която от време на време проблясваха златните лъчи на слънцето. Той седна на един камък и ѝ разказа много истории за земите около селото

на Макструан и за хората, които се бяха борили, работили и загинали заради любовта си към тези земи.

Докато го слушаше и работеше, Джулия си представяше мъже и жени, които идваха и си отиваха, подкарваха добитък през мястото, на което сега се намираше градината, млади хора, които се срещаха на легендарните тържества, деца, които тичаха след дивите птици и зайците. Въпреки кръвопролитията и страданията, за които знаеше, че са запълвали голяма част от живота им, тя не можеше да не мисли как те се бяха събириали в кланове, обединявайки съдбите си.

— Ваше Величество — попита тя, когато Брус замълча за малко, — клановете днес същите ли са като по времето, когато са били сформирани?

Брус обмисли въпроса ѝ.

— Бих казал, че клановете вече не бяха същите още по времето, когато бях дете. Но клановете все още са важен фактор, особено тук, в планините. За повечето от нас те са начин на живот, макар да знам, че някои хора в градовете живеят сами.

Имаше още един въпрос, който се въртеше в ума ѝ от доста време.

— Мислех, че клановете са големи групи от хора, които са се заклели във вярност пред един главатар — каза тя. — Но кланът Макструан е малък, по-скоро прилича на семейство. Защо сте толкова малко?

Той я огледа внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо има толкова малко Макструан? Дарах ми каза, че кланът Морстън има много повече членове.

— Историята не е много весела, момиче.

— Нямам нищо против да я чуя.

— Някога кланът Макструан имал също толкова членове, колкото и Морстън. Но докато Морстън събириали сили, като завладявали другите кланове или ги принуждавали да им се закълнат във вярност, Макструан никога не са правили това. Времето и лошите години взели своя дан. Война. Глад. Болести. Главатарите на клана успявали да продължат рода си, но през последните две-три поколения броят на членовете намалял значително.

— Дарах казва, че Морстън са избили много от вашите хора.

— Така е. И ни отнеха голяма част от земите, по един или друг начин. Едно парче земя може да изхранва малко хора. Някои от нашите напуснаха клана и се преместиха в други части на Шотландия и дори в Англия, колкото и да ми е мъчно да призная това. — Той се усмихна мрачно. — Никога не съм мислил, че ще доживея деня, в който кланът ще бъде толкова малък. Имах обаче големи надежди за нашия Дарах. А също и за Аласдеър. Те можеха да ни дадат нова кръв, ако само решаха да се оженят. — Той я изгледа остро. — Кой от тях мислиш, че ще си избере жена по-рано?

Джулия поклати глава, като избягваше да гледа проницателните му очи.

— Не знам. Мисля, че всичко зависи от това дали първо няма да се избият взаимно.

Той се разсмя.

— Тук си права, момиче. Понякога са като две котки в чувал. Но можеш да си сигурна, че няма да позволят на външен човек да застане между тях. Те ще застанат един до друг толкова бързо, че този мъж — или жена — няма да разбере какво става.

— Знам. Дарах показа достатъчно ясно какво мисли за чужденци като мен.

— Така ли?

— Да. За него кланът стои на първо място, на последно и по средата.

— Не трябва да приемаш това твърде навътре, малка Джгулия. Това е нашият начин на живот.

— Знам. Не ми обръщай внимание. — Тя се изправи и изтупа полата си. — Вече започвам да разбирам как се е чувствал Харисън Форд.

— Кой е той?

— А, да, ти няма как да го познаваш. Как да ти го обясня? Разбиращ ли, Харисън Форд играе в един филм, „Свидетел“, в който го раняват по време на разследването на убийство и той избягва в една ферма с една красива жена от сектата на менонитите. — Тя коленичи и започна да чисти плевелите. — Той живееше с тях, спеше с тях, работеше с тях, хранеше се с тях, дори носеше дрехите им, но всеки път, когато се опиташе да се сближи с някой от тях или поставяше под

въпрос начина им на живот, те му казваха, че не разбирали нищо, защото не бил един от тях. Така се чувствам и аз тук.

— И мислиш, че сме менонити?

Тя си ухили.

— Не.

— Хмм. — Старецът ѝ се усмихна озадачено. — От убийство ли бягаш, малка Джулия?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Джулия обърна рязко глава при последните думи на стареца.

— Какво те кара да мислиш така?

— Този мъж Харисън Форд. Ти каза, че той бил ранен при някакво убийство. Освен това каза, че и ти се чувствува като него. И ти ли бягаш от убийство?

— О, боже! — Тя зарови лице между плевелите. Беше се издала, без да иска. Точно когато бе започнала да спечелва доверието на клана им, бе дала нов повод да я подозират.

Тя реши, че щом животът ѝ поднасяше лимони, най-разумно щеше да бъде да направи от тях шербет. Тя се приближи до мястото, на което бе седнал Брус.

— Това беше просто филм, Ваше Височество. Но историята беше много интересна. Мисля, че ще ти хареса.

— Да? Ами разкажи ми я тогава, момиче. Знаеш, че обичам хубавите истории.

Докато работеше, Джулия му разказа сценария на филма с всички подробности, които успя да си припомни. Брус я слушаше внимателно. Когато тя стигна до кулминацията при престрелката в плевнята, той заби одобрително бастуна си в земята.

— Този Форд е лукав като планинец! — възклика той.

Джулия се ухили и се изправи. Тя избърса ръце в престиilkата си и кимна към къщата.

— Радвам се, че ти хареса. Мисля, че е време да започвам да пригответ храната. Ще благоволите ли да ми помогнете в кухнята, Ваше Височество?

Той се изправи.

— С удоволствие, милейди Джулия.

По-късно същата вечер, когато мъжете се бяха събрали около огъня в дома му, Брус им преразказа с всички подробности историята, която беше чул от Джулия. Когато свърши, те останаха да го гледат с удивление.

— Кой би могъл да предположи, че малката Джулия може да знае подобна история? — каза Рос.

— Аз — отвърна му Гордън. — Тя не може да бъде наречена типична представителка на жените, които някога са носили поли. Когато изобщо е облечена с пола, разбира се.

— Тя е казала, че наричат тези истории филми, така ли, Ваше Височество? — попита Лиам. — Никога не съм чувал тази дума.

— Чудя се дали не знае и други такива истории. — Очите на Томи блеснаха. — Въпреки че според мен момичето от този разказ е трябвало да тръгне с Харисън. Но той пък е бил чужденец.

Оттогава Джулия имаше работа всяка вечер. Леърдите започнаха да се застояват в голямата зала след вечеря и с нетърпение очакваха момента, в който Джулия щеше да им разкаже друг филм.

Тя се радваше, че като ученичка беше прекарала толкова много нощи, гледайки филм след филм по телевизията, както и че бе гледала толкова много филми по кината. Джулия не знаеше какво щеше да прави, когато запасът ѝ от истории се изчерпеше — дали нямаше да я накарат да започне да ги разказва отново? Или пък да измъкне сценарийте на стари телевизионни драматизации?

Дарах, изглежда, се забавляваше също колкото и останалите, докато слушаше разказите ѝ. Той все още се държеше на разстояние от нея, като сядаше в тъмните тъгълчета на залата, слушаше и отпиваше от чашата си. Денем тя го виждаше рядко, освен когато се появеше за закуска или обяд. Той постоянно или беше при добитъка, или на лов — поне така ѝ казваха останалите. Джулия се чудеше защо той не искаше да я пусне да си върви, след като не искаше да бъде близо до нея.

Но истината беше, че тя все още беше затворничка. И трябваше да се справи както можеше с положението, докато не успееше да избяга или бог Макструан не решеше какво да прави с нея. Тя можеше да си представи кое щеше да се случи първо.

Дните, които прекарваше с леърдите, бяха прекрасни. Когато откри Томи да упражнява маневрата на Хаймлих върху Голямо Куче, тя взе момчето под своя опека и започна да го учи на основните хигиенни правила. Когато беше негов ред да ѝ помага в кухнята, той идваше с готовност и неговите способности и сръчността му караха Джулия да се гордее с него.

— Трябва да помислиш дали да не се запишеш в медицинско училище — каза му тя един следобед, когато той успешно се бе справил с леко изгаряне на ръката на Лиам.

Томи се изчерви.

— Не. Не мога да отида на училище. Не мога да напусна селото.

— О, уверена съм, че ще те пуснат, ако пожелаеш. Знам, че те много държат на роднинските връзки и единството на клана, но мисля, че въпреки това ще те пуснат, ако наистина пожелаеш да отидеш да учиш.

Той се усмихна.

— Не става въпрос за това. Проблемът е в мен. Не искам да напусна дома си и да отида в някой голям град като Единбург. Тук е моят дом, тук е моето семейство. Да ходя на пазар в Кинлох веднъж годишно, ми стига.

Тя реши да не спори с него. Лятото наблизаваше и планините изглеждаха прекрасно. Тук-там, дори и в най-скалистите места, бяха започнали да се появяват цветя с най-различни цветове. Овцете бяха започнали да раждат и сега пасяха по поляните заедно с агнетата. Джулия прекарваше все повече време навън с леърдите и се наслаждаваше на новите аромати, гледки и звуци.

Дарах хвърли хартията на масата.

— За какъв ме вземат, по дяволите? — изръмжа той на Найал. — Да не би да си мислят, че могат безнаказано да плюят върху името на баща ми?

Найал скръсти мощните си ръце на гърдите.

— Морстън очевидно е бил доста зает напоследък.

Дарах започна да крачи напред-назад из библиотеката.

— Така изглежда. Не може да ни пропъди от земите ни и затова е отишъл при графа и е поискал границите на владенията ни да бъдат преначертани отново просто за да бъдел уверен, че нямало грешка. — Той се върна при масата и удари с юмрук по писмото, върху което се виждаше печатът на граф Атол. — И съм готов да си изям седлото, ако те веднага не успеят да намерят никаква грешка в негова полза.

— Ще трябва да отидеш при графа — каза Рос. — Твърди се, че ушите му не били отворени само за звъна на парите.

— Да, но той е мъж и граф. Ако може да спечели повече пари от Морстън, ще се съюзи с Крейгън. Това е най-практично — заяви Гордън.

— И все пак той може да изслуша Дарах. Той е познавал баща ти, момче. Графът едва ли е забравил, че Алек Макструан му се притече на помощ, когато беше в затруднение. — Брус беше застанал до огъня, вдигнал бастуна си хоризонтално пред себе си.

Дарах спря до стареца.

— Мислиш ли, че все още помни? Дори след всичкия добитък, който му изпраща Крейгън?

Найал изсумтя.

— Добитъкът, който му изпраща, е откраднат от нас.

Дарах се съгласи с кимване, но изчака отговора на Брус.

— Струва си да се опита — каза старецът. — Поне не виждам с какво може да ни навреди. А ако успееш да убедиш графа в правотата ни, ще ни спестиш една битка.

— Да не искаш да кажеш, че не трябва да се бием за онова, което си е наше? — Гордън скочи от мястото си с пламтящ поглед.

— Разбира се, че не казвам нищо такова. Забравяш на кого говориш, младежо. Не смей да държиш такъв тон на своя повелител.

Гордън хвърли един поглед на Дарах, който кимна леко, и Гордън незабавно се извини смилено на стареца.

— Добре. — Дарах огледа хората си. — Знаете какво да правите, докато ме няма. Ще се върна веднага щом мога.

— Ами Джулия? — поинтересува се Брус.

Дарах се намръщи.

— Какво за нея?

— Нали не смяташ да я вземеш със себе си?

На Дарах му се искаше да попита стареца дали не си е изгубил ума, но нещо в тона на Брус му подсказа, че въпросът на стареца е съвсем сериозен.

— Не — отвърна той. — Ще взема със себе си Аласдеър. Той изгаря от нетърпение да се махне оттук. Джулия остава тук и всички вие трябва да се грижите за нея и да я пазите. Дръжте се с нея добре както и досега, но не ѝ позволявайте да напуска селото или да се разхожда наоколо без надзор.

Брус му хвърли един поглед, който показваше неодобрението му, но уважението към главатаря го накара да си замълчи.

Дарах се зачуди какво беше намислил старецът.

Когато отиде при Джулия, за да ѝ каже за плановете си, той разбра донякъде какво се беше опитвал да му каже Брус. Тя беше в залата и наблюдаваше как Томи приготвя масата за обяд.

— Заминаш ли? За колко време? — попита тя и тъмните ѝ очи се вгледаха в неговите.

— Не знам. Налага се да говоря с граф Атол. Отиване и връщане дотам са три дни езда, но не се знае колко дълго той ще ме кара да чакам. — Докато се обръщаше с гръб към него, тя изглеждаше разтревожена. — За теб ще се грижат другите, както обикновено — добави той.

Джулия се обърна отново с лице към него. Томи беше отишъл в кухнята. Тя сниши гласа си.

— Трябва ли да ходиш там?

— Да, трябва. Съжалявам, момиче. Какво ще правят леърдите, ако се съберат на вечеря и няма кой да им разкаже някой филм?

— Аласдеър тук ли остава?

Дарах усети как сърцето му се свива от гняв и ревност.

— Аласдеър ще дойде с мен — отвърна сухо той. — Ще се оправиш сама.

— Но...

— Трябва да отида да си събера багажа. Чака ме дълъг път. — Той се обърна и излезе от залата.

Отново Аласдеър! Дарах отвори рязко капака на раклата в спалнята си и започна да вади и хвърля дрехи върху леглото. Трябваше да се досети. Аласдеър беше всичко онова, което той самият не беше. Висок и строен, но все пак силен, брат му се движеше с такава лекота и грациозност, че погледите на всички жени залепваха за него където и да отидеше. Обноските на Аласдеър бяха много по-вежливи и много повече радваха една жена. Никоя красавица не би го нарекла неандерталец. Мъжете пък биваха привлечени от острия му ум и несравнимите му умения да борави с меча. Нищо чудно, че Джулия предпочиташе той да остане при нея, докато онзи звяр, по-големият му брат, щеше да отсъства в продължение на дни.

Но тя беше целунала неандерталец. Той седна на леглото си с най-хубавата си риза в ръце. Беше целунала него, а не Аласдеър.

Споменът за тази целувка в стаята й го беше преследвал и измъчвал в продължение на дни. Само за миг той можеше да усети образа и вкуса на Джулия. Всичко това му се бе сторило толкова хубаво, че той не бе устоял на порива да я целуне отново, въпреки гнева и недоверието, които тя изпитваше към него.

Как можеше да бъде толкова омаян от една жена, която едва познаваше и която най-вероятно беше негов враг? И как можеше да я ревнува от собствения си брат? Двамата с Аласдеър имаха различия помежду си, но един мъж не можеше да позволи една жена да застане между него и роднините му.

— Пфу! — изсумтя той и продължи да събира багажа си.

На следващата сутрин завала като из ведро. „Колко подходящо“, помисли си Джулия. Сбогуването с Дарах беше също като студения дъжд, който се стичаше по носа и гърба ѝ.

— Ако видиш пипер или захар някъде по пазарите, можеш да вземеш малко. — Тя се чувстваше като тъпачка. Говореше с него за такива дреболии, докато всъщност ѝ се искаше да го помоли да не тръгва или поне да я вземе със себе си. Джулия изпитваше срам и раздразнение от слабостта си към този мъж, но не можеше да се пребори.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна той, докато затягаše колана на седлото си. — Наглеждай Брус. Той е здрав, но аз знам, че дъждът му създава повече проблеми, отколкото си признава.

— Добре. Ще му изпека малко от любимите му кифли.

— Добре. — Той се обърна с гръб към коня си.

Аласдеър стоеше наблизо и проверяваше за последен път седлото си.

— Е, вече трябва да тръгвате — каза Джулия.

— Да. Трябва да...

— Е, малка Джулия! Тръгваме! — Аласдеър се появи откъм гърба ѝ и я вдигна във въздуха. — Какво ще му струва на един мъж да получи една целувка, преди да тръгне на път? — попита той с ослепителна усмивка.

— Пусни ме, идиот! — Тя го удари игриво по рамото. Джулия не можа да се въздържи да не му се усмихне. Поне един човек се радваше на това пътуване.

Аласдеър я пусна, но не и преди да беше залепил една звучна целувка на бузата ѝ.

— Ето! — каза весело той и я завъртя с лице към Дарах. — Тя е изцяло твоя, големи братко.

Лицето на Дарах беше по-тъмно от дъждовните облаци над тях. Джулия потръпна вътрешно. Тя беше готова да го целуне с желание, ако я беше помолил за това. Но по този начин...

Дарах я придърпа към себе си. Устните му се впиха в нейните, хладни и влажни от дъжд, който се стичаше по лицето му. Искаше ѝ се да не спира да я целува.

Но тя се отдръпна. Не искаше да бъде целувана само заради някакво мълчаливо предизвикателство към Аласдеър. Искаше да бъде целувана от Дарах заради самата нея. Той я пусна и Джулия отстъпи назад, стисната с ръка яката на роклята си.

Аласдеър подсвирна дълго и тихо и се качи на коня си. Той вдигна ръка и се усмихна на Джулия. От изненада и унижение тя не можеше да отвори уста, а само го гледаше втренчено. Усмивката му се изпари и на лицето му се изписа искрено разказание. Аласдеър ѝ махна отново и подкара коня си към обвитите в мъгла хълмове на север.

Дарах се метна на седлото си.

— Пази се, Джулия — каза тихо той.

— Ще се пазя. — В гърлото ѝ беше заседнала буца и тя едва успя да му отговори.

Той ѝ кимна и подкара коня си. Няколко секунди по-късно мъглата го погълна. Джулия остана загледана в мястото, на което допреди малко се бе намирало едрото му тяло. Дъждът се стичаше по бузите ѝ. „Колко странно“, помисли си тя. Дъждът беше солен.

Отсъствието на Дарах си имаше и предимства. Рос и останалите леърди не я наблюдаваха толкова зорко и Джулия имаше възможност да разгледа покрайнините на селото и да открие пътеките, които можеха да я отведат обратно към света, който се намираше извън клана Макструан.

Но тя вече беше започнала да изпитва притеснения за бягството си. Ако наистина беше се озовала в Средновековието, това сигурно щеше да го направи невъзможно. Та тя дори не знаеше къде се намираше дупката във времето, през която се бе озовала тук. И възможно ли беше изобщо процесът да бъде обърнат?

Другият ѝ проблем беше самият клан. Тя беше заобичала тези мъже толкова бързо. Беше намерила своето място сред тях и независимо колко трудно им беше да я приемат, тя се радваше на компанията им. Джулия искаше да научи историята на живота им, искаше да знае какво щеше да се случи с тях по-нататък. И не искаше да прочете за това в някой учебник по история или исторически роман, ако изобщо можеше да намери подобно нещо.

Тя се намираше в градината и се наведе да избере няколко понежни стръкчета лук. Не ѝ се искаше да мисли за другата, едра, синеока, мускулеста причина за колебанието ѝ да напусне клана. Джулия си каза, че трябва да погледне истината в очите. С всеки изминат ден тя се влюбваше все по-дълбоко в Дарах Макструан. С течение на времето щеше да ѝ бъде още по-трудно да се реши да избяга. Пък и тя не разполагаше с абсолютно никакви доказателства, че той желаеше тя да остане, дори ако това беше възможно. Дарах ясно ѝ бе дал да разбере, че е затворничка, а не гостенка в дома му.

Джулия хвърли лука в кошницата си. Независимо дали се намираше в петнадесети или в двадесети век, все още нямаше никаква представа дали можеше да започне връзка с Дарах, дори ако той я освободеше. Не можеше да отрече, че той я привличаше, при това толкова силно, че понякога краката ѝ се подкосяваха от близостта му. Джулия го беше сънувала много пъти, особено след онази нощ, която бяха прекарали заедно в старата хижа. Ако сънищата ѝ бъдеха филмирани, сигурно щяха незабавно да бъдат забранени за деца. Напрежението от задържането на желанията ѝ се увеличаваше с всеки изминат ден.

Но тя бе привлечена не само от физиката му. Възхищаваше се на лекотата, с която той командваше хората си, без същевременно да издребнява и да прекалява. Джулия оценяваше откровеността му, страстната загриженост за хората му, начина, по който той приемаше стария клан с всичките му недостатъци. Дори избухливият му характер започваше да я радва, а и тя вече започваше да разбира част от

проблемите, които Дарах имаше с брат си. В ума й се въртяха хиляди въпроси, които искаше да му зададе. Тялото ѝ копнееше да открие неговото по хиляда начина. Сърцето ѝ хранеше копнеж, който можеше да бъде задоволен само от Дарах, ако разтвореше сърцето си за нея. За първи път след смъртта на майка си Джулия се чувствува истински свързана с друг човек.

Въпреки всичко това тя знаеше, че Дарах я смята за твърде странна. Той беше обвързан с клана си и с любовта си към тази земя, както и със задълженията, които си налагаше в стремежа си да бъде добър водач на хората си. В неговия живот нямаше място за нея.

Джулия добави няколко зелки в кошницата и тръгна към входа на градината, като въздъхна тежко. Беше се забъркала в голяма каша. Живееше в невъзможно време. Обичаше един невъзможен мъж.

Тя поклати глава. Започваше да се обърква от всички тези мисли за пътуване във времето, мечти и любов.

„Рецептата не е добра, Адисън — каза си тя, докато излизаше от градината и се отправяше към кухнята. — От това няма да излезе нищо друго, освен кал.“ Джулия реши, че имаше нужда от по-задълбочен поглед към нещата, ако искаше да реши проблема си.

Внезапно тя си спомни за образите, които ѝ се бяха явили в огледалото на майка ѝ, и потръпна. Те не решаваха проблема ѝ, а само правеха объркването ѝ още по-голямо. Дали бяха реални? Вероятно бяха също толкова реални, колкото беше и пътуването във времето. Но какво означаваха? Коя беше жената, която ѝ говореше през стъклото, и защо я предупреждаваше да внимава с Дарах?

Джулия влезе в кухнята и сложи кошницата си на масата. Нещата започваха да стават все по-страни. А когато нещата започнаха да стават твърде страни, странното се превръщаше в нормално.

— По дяволите, девойче — измърмори тя на себе си. — В това няма никакъв смисъл.

И все пак това ѝ се струваше напълно смислено. Лицето, гласът в огледалото — всичко това беше съвсем нормално. Джулия го знаеше със същата сигурност, с която можеше да различи нож от шиш. Всичко беше свързано по някакъв начин. И тя щеше да се почувства много по-добре, когато тази загадка бъдеше разрешена. Джулия трябваше да научи истината. Ако не го направеше, щеше да бъде загубена.

Дарах се гмурна в леденостудените води на езерото и изплува отново. Пътят бе кален и влажен и въпреки че мъглата все още не се беше вдигнала, той чувстваше нужда да се освободи от мръсотията, преди да пристигне в дома на графа.

Вечно неспокойният Аласдеър бе тръгнал напред, за да им осигури подслон в близкия град. През по-голямата част от пътуването двамата с Дарах не бяха говорили много. Дарах знаеше, че е сърдит на брат си заради начина, по който се беше сбогувал с Джулия, но не смееше да заговори за това. Чувствата му все още бяха твърде неясни, твърде нови, за да ги изважда на показ, а и му беше трудно да признае пред себе си объркването, което му причиняваха.

Джулия. Името ѝ беше навсякъде в ума, кръвта, тялото му. Тя беше най-голямата му мъчение. Тя беше най-сладкият му сън.

Как се бе случило това? Дарах беше познавал много жени, но нито една не бе успяла да се промъкне в душата му и да си свие гнездо там. И все пак това момиче, чийто език понякога беше остър като меч, а друг път мек като пух, бе успяло да го омагьоса.

Той се гмурна отново в чувствата си. Тя го подлудяваше от желание и го караше да оглупява от ревност. Беше опасно близо до това да си изгуби ума по нея. Дарах беше уверен, че тя не беше нито вешница, нито Морстън, но се беше вкопчил в тези две неща, за да оправдае нуждата си да я задържи близо до себе си, където можеше да я контролира. Тя беше негова пленничка, но бързо се превръщаше в негов тъмничар.

По дяволите! Дарах зарови пръсти в косата си. Той трябваше да се владее винаги! Негово задължение беше да не губи присъствие на духа, да води хората си и да не се оставя да бъде подълган от чифт сочни устни и остър ум. Дарах трябваше да реши как да постъпи с Джулия Адисън. Или трябваше да я пусне да си върви и да освободи завинаги живота си от объркващото ѝ присъствие, или трябваше да намери начин да намали влиянието на чувствата си към нея.

Той излезе на брега и се изсуши. Един вътрешен предателски глас му подсказваше друго възможно решение — можеше да избере да я направи своя. Е, тя беше луда, вбесяваше го и беше чужденка — но все пак беше жена, а той беше мъж. Защо да не си дадеше възможност

да вкуси всички удоволствия, за които беше мечтал толкова дълго? Защо трябваше да се отказва от компанията ѝ?

— Момче, ти си толкова хълтнал по нея, че започваш да си мислиш глупости — каза той на глас.

Дарах извади най-хубавата си риза и една чиста поличка. Докато се обличаше, той си спомни каква задача му предстоеше. Беше дошъл тук, за да помоли графа да не позволява на Морстън да прави други промени в границите на владенията си. За да изпълни задачата си, трябваше да може да мисли разумно. Не можеше да си позволи повече грешки като онази отпреди две години, която бе струвала на клана загубата на човешки живот и земи. Не можеше да позволи да загуби още някой като Исобел.

Дарах закачи меча си на колана и прокара пръсти през косата си. Той се загледа в мъглата над езерото. Забеляза зеленината на клисурата на отсрещния бряг и чу чуруликането на птичките.

Каза си, че това беше най-важното. Земята. Земята и кланът му.

В този миг той взе решението си.

Когато се върнеше у дома си, щеше да освободи Джулия Адисън.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Въпреки объркането си и копнежите си по Дарах, Джулия се възползва добре от времето, през което него го нямаше. Томи напредваше бързо в уроците и пред изобретателността ѝ на жена от двадесети век стоеше голямото предизвикателство да търси нови, по-сложни умения, на които да го научи. Дуган я учеше да плете, както и да отглежда пилета. Лиам ѝ даваше галските и латинските наименования на растенията в селото и я заливаше с безбройните си цитати при всянакъв повод. Под нейното вещо ръководство Рос започваше да става добър готвач, а всички леърди участваха в йогистките ѝ упражнения всяка сутрин.

Една вечер, след като дълго бяха разказвали истории край огъня на стария Брус, мъжете се изправиха и започнаха да изпълняват някакъв странен и много интересен ритуал.

— Наричаме го „угасяване на огъня“ — обясни ѝ Лиам, докато мъжете посипваха жаравата с пепел.

Дуган запя с басовия си глас:

*„Светата Троица
Да спаси,
Да защити,
Да заобиколи
Огнището. Домакинството,
Тази вечер,
Тази нощ. Тази нощ,
И всяка нощ
Всяка следваща нощ.“*

Джулия беше възхитена.

— Какъв прекрасен начин да се пожелае лека нощ — каза тя. — Не само за това, но и за да се благослови домът — обясни Лиам.

— А най-хубавото е — добави Брус и я хвана под ръка, докато я отвеждаше към вратата, — че на сутринта огънят се разпалва с бързината на мисълта.

Той пожела лека нощ на всички и Рос и Томи я придружиха до къщата на Дарах, в която живееха по време на отсъствието на главатаря. Джулия се качи усмихната в стаята си.

Тя си мислеше, че да живее тук е, като да има седем по-големи братя. Осем, ако се броеше и Аласдеър. Тя не можеше да ги направи девет, тъй като чувствата ѝ към Дарах изобщо не можеха да се нарекат братски. Но на нея ѝ се струваше, че другите леърди започваха да я приемат такава, каквато си беше, защото я включваха в по-голямата част от заниманията си, а дори и в някои от плановете си.

На петия ден след заминаването на Дарах и Аласдеър леърдите я заведоха за риба. Зарадвани, че отново можеше да излезе навън, и жадуваща да си пробва късмета, за да сготви някакво рибно ястие на мъжете, Джулия обу мокасините си, облече пуловера си и тръгна с тях към вира, в който те твърдяха, че имало най-много риба.

Томи тичаше напред-назад, докато вървяха, а Брус вървеше величествено най-отзад с Джулия, която все още не беше в достатъчно добра форма, за да се състезава с мъжете по хълмовете. Вирът се оказа един бърз, скалист поток с леденостудена вода и мъжете се настаниха по скалите с мрежи, закачени за дълги дръжки, за да наловят от пъстървата, с която беше пълна водата.

Джулия ги наблюдаваше и им помагаше, след което забеляза някакви билки на брега и отиде да ги разгледа. Тя късаше дива мента, когато забеляза някаква фигура, застанала малко встрани, на края на гората.

Тя се изправи и сложи длан над очите си. Джулия не можа да различи чертите на лицето, но фигурата беше облечена в поличка и държеше ръката си, сякаш беше ранена. Джулия тръгна натам.

Мъжът беше среден на ръст и мускулест, но Джулия виждаше само кръвта, която капеше от лявата му ръка.

— Добър ден — извика тя, докато го приближаваше. — Имаш ли нужда от помощ?

— Да — извика в отговор той. Гласът му звучеше, сякаш му беше трудно да говори.

Тя тръгна по-бързо, като избърса в движение ръцете си в панталоните.

— Ръката ти е наранена.

Той кимна.

Джулия застана на няколко метра пред него.

— Мога да ти помогна. Искаш ли да прегледам раната?

Той кимна и на устните му се появи лека усмивка. Джулия се усмихна в отговор, пристъпи напред и погледна окървавения ръкав.

— Може да се наложи да срежа ризата — каза тя. — Имаш ли нож или...

Тя не можа да довърши. Мъжът скочи зад нея и бързо уви кожен ремък около врата ѝ.

Страхът ѝ даде сили и Джулия се опита да разтвори ръцете му. Тя отвори уста, за да извика, но от нея излезе само дрезгав шепот. Тя се задушаваше, дробовете ѝ горяха, а лицето ѝ се беше подуло като балон. Щеше да умре тук, сред гората, съвсем сама.

Внезапно си спомни какво бе научила за самообраната. Джулия вдигна единия си крак и го стовари с всички сили назад в крака на мъжа. Тя се възползва от изненадата и заби лакът в слънчевия му сплит. Мъжът пусна ремъка с вик. Тя му нанесе един последен удар с крак в глезната, чу как костта изпраща и мъжът падна на земята, като едва си поемаше дъх. Джулия се затича по скалите към вира.

Рос първи я забеляза.

— Чакай, Джулия, какво има? — Той я огледа внимателно. Лицето му пребледня, а погледът се помрачи. — Кой те е нападнал, момиче?

Останалите започнаха да се събират край нея. Джулия едва успяваше да си поеме дъх, радваше се, че все още можеше да диша, но потръпваше от болка и усещаше, че вътрешната страна на гърлото ѝ гори.

— Там — каза тя и посочи към гората. — Той... се опита... да ме задуши...

Рос, Гордън, Томи и Найл се бяха затичали в указаната посока, преди тя да беше довършила. Лиам и Брус ѝ помогнаха да седне на скалите, а след това ѝ донесоха студена вода и мокро парче плат да разтрие гърлото си.

— Малка Джулия — каза разтревожен Брус, — наранена ли си някъде другаде, освен по врата?

Тя поклати глава.

— Не. Той само... — Джулия вдигна ръце. Твърде болезнено беше да се опитва да говори през подутото си гърло.

— Добре, добре. — Лиам я потупа по ръката. — Наранена си, но си жива. Успя ли да видиш лицето на този човек?

Тя поклати глава.

— Твърде бързо — прошепна тя.

Брус заби бастуна си в земята.

— Нагли мръсници! — извика той. — Ще си платят за това!

— Да — добави Лиам. — Няма да ги оставим ненаказани. Ще намерим този мъж и ще се погрижим той да си плати за престъплението, не се тревожи.

Джулия не можеше да направи нищо, освен да седи на мястото си и да трепери.

Останалите се върнаха тичешком.

— Не успяхме да го намерим, Джулия — каза Гордън. — Видя ли го в коя посока побягна?

Тя се втренчи в него с удивление.

— Побягнал? Не мога да си представя как е могъл да побегне.

Аз... аз му счупих крака. Уверена съм.

— Така ли? — Найал я изгледа недоверчиво.

— Да — изграчи тя. — Забих крак в глезена му. Чух как костта изпраща.

Рос изглеждаше разтревожен.

— Джулия, няма никакви следи, че някой е бил там. Освен това.

— Той вдигна кожения ремък.

— Той използва това... — Джулия посочи към врата си, за да им покаже какво бе искал да стори нападателя ѝ.

Рос вдигна ремъка към врата ѝ и кимна.

— Отговаря на белезите. Но не е възможно да си го осакатила, момиче. Щом успя да се измъкне, трябва да е тичал като заек.

Джулия потърка лицето си с ръце.

— Не разбирам... — започна тя.

— Мълчи — спря я Брус. — Сега трябва да си починеш, момиче. Ще отидем да го потърсим отново. — Той даде знак на Найал и Рос. —

Вие двамата тръгнете на юг. Том и Гордън, вървете на изток. Аз ще тръгна на запад. Лиам, ти остани тук с Джулия. И не ѝ позволявай да говори.

Мъжете изчезнаха и на Джулия ѝ се стори, че отсъстваха почти цял час. Когато най-накрая се върнаха, тя позна по лицата им, че не бяха открили нищо.

— Не разбирам — каза тя на Рос. — Защо му беше да се преструва на ранен? Ако е искал да убие някого, защо просто не ме сграбчи, докато не гледах?

Рос огледа гората.

— Човек не може да разбере начина, по който мислят някои хора — каза той. — Срещал съм хора, чиито сърца бяха толкова студени, че единствено злобата ги изпъльваше. — Той се усмихна леко на Джулия.

— Но сега ние сме с теб и трябва да останем близо до теб. Дарах ще ни накълца на кайма, ако нещо се случи с теб. И аз не бих го винил за това.

Джулия прекара следващите два дни, без да се отделя от леърдите. Тя получи почетното място на масата, рядко я пускаха да влеза в кухнята. Брус ѝ носеше силен алкохол, в който слагаше големи дози мед, за да успокои болките в гърлото ѝ. Лиам правеше всичко по силите си да говори неспирно, за да не ѝ даде възможност да си отвори устата, дори и да искаше.

Докато Джулия спеше, леърдите свикаха събрание на съвета на клана в голямата зала на къщата на Дарах. Фактът, че Джулия бе нападната и за малко не бе загинала на тяхна земя, беше не само тревожен, но и нараняващ гордостта им.

— Щом не можем да защитим едно момиче в собствените си владения — каза Найл, — какво ще правим, ако бъде нападнат целият клан?

— Дарах ще побеснее, ако нещо се случи с нашата Джулия. — Томи кимна мъдро към останалите.

— Не можем да позволим на убийци да нападат когото и да било в клана — каза твърдо Гордън. — Нито малката Джулия, нито Дарах, нито дори кокошките ни.

Лима бе събрчил вежди.

— Но цялата тази работа не ви ли се струва твърде странна? — попита той. — Никой, освен Джулия, не е видял този мъж нито преди,

нито след като я е наранил. И тя се кълне във всичко, което ѝ е скъпо, че е счупила крака му и така се е спасила. И все пак, когато тръгнахме да го търсим, само няколко минути след като я беше нападнал, не успяхме да го намерим.

— За какво намекваш? — Найал скръсти ръце на гърдите си.

— Казвам само, че е дяволски странно, че един мъж може да се промъкне толкова близо, без да бъде забелязан, да се опита да удуши едно момиче и след това да успее да избяга със счупен крак.

— Да не казваш, че Джулития не му е счупила крака? — Томи изглеждаше възмутен. — Ако не вярваш, че е способна да го направи, помисли си пак. Джулития знае трикове, които всички можем да използваме в бой.

— Не съм казал подобно нещо. — Лиам погледна към ръцете си. След малко вдигна поглед и огледа останалите. — Казвам, че всичко това ми прилича на магия.

Всички се развикаха възмутено. Брус заудря с бастуна си по пода, за да възстанови реда.

— Успокойте се! — извика той. — Оставете го да довърши.

— Не казвам, че Джулития е вещица — каза Лиам. — Казвам, че този мъж, който се появява и изчезва толкова внезапно, може да е вещица. Или да е под защитата на вещица.

Настъпи пълна тишина. Гордън пръв наруши мълчанието.

— Дуган — каза бавно той, — кажи му, че идеята не е толкова тъпа. Особено след като се добави онова, което каза Томи. Щом Джулития казва, че му е счупила крака, значи наистина го е направила. И въпреки това мъжът успя да избяга.

— Страхувам се, че си прав — намеси се Брус, преди Дуган да бе казал още нещо. — И точно в това е проблемът. Как можем да защитим нашата Джулития — и самите себе си — от такива нечисти и могъщи сили?

— Нямаме никакви гаранции — отвърна Найал. — Магията не излиза да се бие на открito като честен човек. Но не можем да позволим това нападение да се повтори. Трябва да удвоим бдителността си.

— Съгласен съм — каза Рос. — Малко се поотпуснахме в задължението си да пазим Джулития. Мислехме, че Дарах е твърде суров

с момичето, и я оставихме да се разхожда свободно наоколо. И вижте какво се случи.

— Аз ще поема първата стража. — Дуган се потупа по гърдите.

— Ако някой непознат се доближи до нашата Джулия, ще се срещне първо с мен.

— Точно това е решението — кимна одобрително Брус. — Ще започнем да я пазим неотлъчно. Не трябва да остава сама нито секунда. Ясно ли е?

Останалите кимнаха. Лиам изглеждаше разтревожен.

— Какво ще кажем на Дарах?

Отново настъпи тишина. Всеки гледаше към останалите и мислеше какви щяха да бъдат последствията. Те не само че бяха позволили на Джулия да се разхожда необезпокоявана, но и бяха позволили тя да пострада заради тяхната небрежност. Човекът, който я беше наранил, може би все още кръстосваше необезпокояван земите им, като вълк, който дебне плячката си.

Брус обобщи възможностите.

— Можем да му кажем — заяви той. — И да понесем последствията като мъже. Но така той ще се тревожи двойно — заради Джулия и заради Морстън. Можем да не му казваме, да бъдем двойно по- внимателни и да не позволяваме това да се случи отново.

Найал се облегна назад.

— Това не подлежи на обсъждане. Трябва да му кажем.

— Но ако това е било просто случайност? — намеси се Рос. — Тогава какво? Ще разтревожим Дарах за едно най-обикновено нападение на скитник в гората.

— Наистина ли вярваш в това? — Найал присви очи.

— Не. — Рос въздъхна. — Просто се опитвах да измисля начин да спестим това на Дарах, особено ако се върне при нас с лоши новини.

Брус кимна.

— Правилно мислиш, Рос — каза любезно той. — Но Дарах е предводител на клана Макструан. Той не би желал някой от хората му да скрие нещо толкова важно от него само за да не го разтревожи. Ще бъде нелоялно от наша страна да направим подобно нещо.

— Пък и — вметна Томи — Дарах е влюбен в Джулия. Той ще иска да знае дали тя е била изложена на опасност, и то не само защото

ни е главатар.

— Мълчи, момче — скастри го Лиам и го сръга в ребрата. — Не ти влиза в работата да обсъждаш личния живот на Дарах.

— Но това е истината — настоя Томи. — И не знам за вас, но ако тя беше моята любима, щях да се ядосам много на всеки, който е знаел, че е била в опасност, и не ми е казал.

— Това е добре — каза Гордън и вдигна ръка. — Но ние не говорим за любов, а за оцеляване. Аз предлагам да се залавяме за работа. Когато Дарах се върне, ще знаем какво да му кажем.

Всички се съгласиха с него. От този момент нататък поне един, а понякога и двама от тях не се отделяха от Джулия. Отначало тя се чудеше дали те не бяха започнали отново да се страхуват, че може да им избяга, но те се държаха толкова внимателно и любезно, че тя започна да мисли, че наистина бяха взели присърце нейната безопасност. И когато разбра, че са удвоили наблюдението по границите на владенията на клана, тя осъзна, че те се страхуваха от много по-сериозно нападение. Джулия реши да не повдига тази тема пред тях, въпреки че понякога се дразнеше от присъствието на толкова много хора около себе си. Достатъчно ѝ беше да знае, че те правеха това от чувство за дълг и уважение както към нея, така и към клана си. Толкова много щяха да ѝ липсват, когато ги напуснеше.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Слуга, в безопасност ли е моят любим от лапите на тази жена?

— Той е далеч от нея — отвърна водата.

Едана отстъпи назад и се усмихна лъчезарно. Уилем си беше свършил добре работата. Заклинанието за невидимост, което му беше дала беше подействало. Той бе намерил жената и я беше убил, както му бе наредено. Когато Едана бе погледната в легена днес, лицето на другата жена не се беше появило във водата. Единственото, което виждаше, бе трептящото лице на Слугата. Тя беше успяла да премахне поредното препятствие по пътя си.

Едана се намръщи. Наведе се над ръба на легена и отново заговори на Слугата.

— Истината ли ми казваш, Слуга?

— Господарке, аз не мога да те лъжа.

— Да, да. Разбира се, че не можеш. За теб е невъзможно да излъжеш. — Тя се усмихна отново. — Много добре. Този малък проблем е вече решен. А сега ако Крейгън и граф Атол са си свършили добре работата, почти е настъпило времето да се открия пред моя любим.

Тя изхвърли водата и сложи легена на тревата. След това тръгна из поляната със странната си накуцваща походка и започна да избира треви и билки, които й бяха необходими за заклинанията и магиите ѝ.

Едана забеляза няколко отровни билки, откъсна ги и ги прибра в кожената торбичка на кръста си. Човек никога не можеше да знае кога щеше да му потрябва малко отрова. Тя със сигурност ѝ бе нужна, когато Крейгън беше дошъл да я помоли да го отърве от баща му.

Двамата с Крейгън бяха страхотен екип. Той бе показал невероятна щедрост към Едана. Но пък той я познаваше толкова добре, че едва ли би се осмелил да направи нещо друго.

Въпреки това вече беше време тя да направи нещо. Едана беше влюбена и докато любимият ѝ беше търпелив и издръжлив, тя не можеше да чакаечно. Едана бе сключила сделка с Крейгън — той

щеше да разори финансово Дарах, а тя щеше да наложи волята си върху неговите хора. Така и двамата щяха да си отмъстят на Макструан. И тя щеше да задържи Дарах за себе си.

— Господи, нещата са малко объркани, нали? — каза тя на себе си, докато търсеше гъби. Но какво ли в живота беше просто? Любов и омраза, смърт и похот, власт и заплаха. Имаше ли друг начин?

Тя седна на едно повалено дърво и си спомни странната смес от чувства, които беше изпитала, когато бе срещнала Дарах Макструан за първи път. Това се бе случило в Единбург, където семейството й я беше изпратило, за да не ги срами със странното си поведение и изкривения си крак. Изгонена от Лондон в дивия север, тя бе успяла да предизвика фурор в двора на Джеймс IV. Красотата й беше голяма, независимо от физическия й недъг, и тя можеше да бъде очарователна и дори остроумна, когато пожелаеше.

Преместването й в Шотландия бе имало още едно предимство. В мрачните странични улички и долнопробните странноприемници на Единбург тя се бе запознала с хора, които упражняваха занаята, който Едана беше открила още като дете в Лондон. Магьосничеството.

Тя вече беше придобила значителни умения в черната магия, когато Дарах Макструан се бе появил в двора със своята гарвановочерна коса и сините си очи, които имаха онзи цвят, който може да се види в центъра на пламъка, там, където огънят гори най-силно. Тя го бе пожелала още при първия поглед и постепенно желанието й се беше превърнало в мания.

Но Едана бе направила една фатална грешка. Млада и неопитна, тя се бе опитала да привлече Дарах по начините, които бяха известни на всяка жена — с очарование и красота. Тя притежаваше и двете в големи количества. Но тъмнокосият млад шотландец се бе оказал неподатлив пред нея. Това беше удивително. Тя, която не знаеше какво е провал, беше изпитала поражение, което бе двойно по-горчиво от факта, че Дарах Макструан се държеше, сякаш изобщо не я забелязваше. И двата пъти, когато се бяха срещали, той дори не бе успял да си спомни името й! И след като се бе извинил, бе отишъл право при бледата като мляко Каролин Фаркухарсън и бе започнал връзка с тази глупачка. Това беше просто невероятно.

За нейно щастие, Крейгън Морстън бе чакал наблизо. Подлуден от лекотата, с която Дарах бе успял да покори Каролин, в която

Крейгън бе влюбен, Морстън бе започнал връзка с Едана първоначално с надеждата да накара Каролин да го ревнува. Тя обаче изобщо не бе забелязала и го бе наринала още по-силно с отказа си да се върне при него, дори след като Дарах я беше зарязал и си беше намерил друга.

Когато връзката им бе поохладняла, Крейгън и Едана бяха останали приятели. Крейгън бе научил за специалните й умения и бе пожелал да ги използва в своя полза. Той я беше помолил за любовен еликсир, с който да си върне Каролин, но Едана го бе убедила, че това няма да свърши работа. Любовните магии бяха най-трудни, а човешките сърца бяха толкова непостоянни, че често магиите имаха обратен ефект. Та нали, ако не беше така, тя щеше вече да е използвала такава магия върху Дарах?

Двамата сключиха договор. Крейгън щеше да държи Едана в дома си и да задоволява всичките й нужди. В замяна тя щеше да му помогне да стане най-богатият и най-могъщият леърд в централната част на планинска Шотландия. Освен това тя бе намерила една млада жена, за която той можеше да се ожени и която беше толкова красива, че Крейгън я държеше заключена в една кула под зоркия поглед на Едана. Едана трябваше да реши кога е подходящият момент за сватбата им и за консумирането на брака. Тя вече се беше погрижила момичето да бъде официално обявено за наследничка на Крейгън, като му бе обещала, че то ще му роди много силни синове, и то бързо. И ако с Крейгън случайно се случеше нещо лошо, Едана щеше да бъде наблизо, за да помага на скърбящата вдовица да управлява делата си. Наблизо и с Дарах до себе си.

— А сега, когато се отървах от малката глупачка на Дарах — измърмори доволно Едана, — вече съм готова да премина към крайната фаза на плана си.

Тя се изправи и протегна ръце към небето. Колко хубаво беше отново да се чувства спокойна. Колко хубаво беше да знае, че скоро нейният любим щеше да бъде до нея. И че щеше да си отмъсти.

— Какво означава това, по дяволите? — повтори Дарах.

Дуган падна тежко от челната стойка, която беше заел, Найал разви крака от позата лотос, в която седеше, а Лиам падна в тревата от позицията „поздрав към слънцето“. Джулия скочи на крака и изтупа

панталоните си. Тя огледа лицето на Дарах. Той изглеждаше добре, здрав и читав. Просто беше ядосан. Е, това не беше нещо ново.

— Това е йога — обясни тя с усмивка. — Учех мъжете как да бъдат по-гъвкави и спокойни. Добре е за медитацията.

— Да не мислиш, че хората ми са обикновени шутове и акробати?

— Не. Йога не е игра. Това е начин човек да поддържа физическата си форма...

— Щяха да бъдат в по-добра физическа форма, ако си вършеха работата, вместо да се мотаят като откачени пилета! Найал, ела в залата. Гордън, видях две наши добичета на хълма; бяха тръгнали към гората. Вземи Томи и ги върнете. — Дарах слезе от седлото си и подаде юздите на Аласдеър. — Погрижи се за коня, после влез вътре.

Джулия забеляза как Аласдеър се изчервява. Той изглеждаше, сякаш щеше да каже нещо, но размисли, когато хвърли един поглед към буреносното изражение на брат си. Аласдеър отведе конете встани.

Дарах тръгна през поляната, като издаваше заповеди в движение. Джулия тръгна забързано след него.

— Как мина срещата ти? — попита тя. — Върна се доста бързо. Какво каза графът?

Дарах спря и се обърна с лице към нея.

— Не мисли, че съм ти благодарен за това, че отклоняваш хората ми от правия път — заяви той през стиснати зъби. — Не можем да си позволим такива глупости.

Джулия прехапа устни и кимна. Изражението му се смекчи малко.

— Знам, че не мислиш нищо лошо, Джулия, поне в повечето неща, които вършиш. И съм ти благодарен за това, че ни готвиш, чистиш и за всичко останало. Но времената са трудни, момиче. Не можем да си седим спокойно, да пеем песни, да си разказваме приказки и да танцуваме. Всеки ден трябва да се борим, за да оцелеем. — Той метна на рамо торбата си, която бе спуснал на земята. — Искам да се измия. След това трябва да поговоря с брат си и Найал.

Тя протегна ръка и я сложи върху неговата.

— Разбирам. Съжалявам, ако наистина съм отвлякла вниманието на мъжете. Но на тях, изглежда, им харесваше. Понякога и те имат

нужда от малко почивка. Пък и всичко беше наред, докато те нямаше.
— Тя огледа внимателно лицето му и се опита да прочете какво се крие зад очите му. — При теб обаче не мина добре, нали? — попита тихо тя.

Дарах поклати глава.

— Не.

— Съжалявам.

Той се отдръпна от нея.

— Но аз няма да се предам. Тази земя е на Макструан и аз или ще си я върна, или ще загина.

Студена тръпка премина по гърба й, когато забеляза яростта в погледа му. Джулия знаеше, че той щеше да удържи думата си.

Внезапно Дарах застине на мястото си.

— Какво е това, по дяволите? — попита той.

Джулия погледна натам и забеляза Голямо Куче да се приближава към тях по поляната, в устата с гърчеща се топка козина.

— Голямо Куче! — извика тя и изтича до веселата хрътка. — Не, не! Пусни я!

Голямо Куче погледна към господаря си. Джулия забеляза гневното изражение на Дарах. Животното вдигна огромната си глава към Джулия и внимателно остави Малко Коте пред краката й. Тя вдигна уплашеното животинче и се обърна към Дарах.

— Тя лови мишки. През повечето време си стои в кухнята.

— Дръж я далеч от очите ми или ще нахраня вълците с нея. — Дарах тръгна към къщата.

Кучето се притисна до Джулия и облиза приятелски котката. Тя го одраска по носа. Голямо Куче отскочи назад и изджавка от болка. Доволна, че беше отмъстила за честта си, котката се настани на сгъвката на ръката на Джулия и замърка.

Джулия изстена.

— Прекрасен момент сте избрали вие двамата — каза им тя. — Въпреки че ще ви бъде много трудно да намерите бог Макструан в добро настроение.

Тя чу леко покашляне зад себе си. Джулия се обърна и видя Брус, който я гледаше наклонил глава на една страна.

— Какво има, Ваша Светлост? — попита го тя.

— Когато бях крал, често имах същите проблеми като него. — Той кимна към отдалечаващия се Дарах. — На един крал му е трудно

да се смее и да се отпуска. Короната е дяволски тежка.

Тя въздъхна и го хвани под ръка.

— И аз вече научих това, сир. Просто ми се иска да знаех как да намаля болката му. — Тя усети как старецът се вцепенява и се поправи. — Нямах предвид да я намаля по този начин, Ваше Височество. Просто ми се иска да го виждам усмихнат малко по-често.

Брус я потупа по ръката, докато я водеше към къщата.

— Той има нужда от шут. Някой, който да му покаже, че светът не е толкова мрачен, колкото той смята. — Старецът поклати посивялата си глава. — Но той е още млад и кръвта му е гореща като на баща му. Ще му трябва време да разбере това.

Двамата се заеха да пригответят вечерята. Когато основното ястие беше готово, Джулия се извини и отиде да се преоблече. Томи тръгна на една крачка след нея и я придружи до спалнята ѝ, но тя вече бе свикнала с това.

Джулия среса косата си и тъкмо щеше да стегне къдиците си в обичайната плитка, когато погледът ѝ падна върху огледалото ѝ. Точно сега не ѝ се искаше да го вижда, независимо какво отражение щеше да се появи в него. В продължение на дни огледалото бе мълчало и тя не искаше това да се промени. Джулия искаше да знае само как се чувстваше Дарах и какво беше казал графът.

Тя отметна косата си върху раменете, нахлу обувките си и тръгна тихо по стълбите към голямата зала. Този път никой не я придружи. Тя застана пред вратата и чу дълбокия, плътен глас на Дарах.

Настъпи кратка пауза.

— Можеш да влезеш, Джулия. Няма нужда да надничаш през ключалката.

Думите му я накараха да се изчерви, но ѝ се стори, че той не е ядосан, и тя влезе, като се питаше отново какво беше това шесто чувство, което той, изглежда, притежаваше и което му позволяваше да долавя и най-малката промяна във въздуха. Джулия се огледа и видя, че край масата седяха Найал, Аласдеър, Рос и Дарах. Всичките до един изглеждаха уморени, мрачни и изпълнени с решителност. Очите ѝ срещнаха погледа на Дарах и той ѝ даде знак да седне.

— Знаете какво трябва да бъде направено — каза той на останалите. — Ще говорим отново на вечеря.

Те си тръгнаха, като кимнаха отсечено на Джулия. Докато излизаха от залата, тя се обърна към Дарах и започна да наблюдава как той гледа далечната стена и барабани с пръсти по масата.

— Колко голям е проблемът? — попита тя.

Настъпи дълга пауза.

— Граф Атол каза, че нарушавам мира с дребните си искове. Каза, че не можел да направи нищо, стореното не можело да бъде поправено. — Той мълкна отново. — Каза, че кланът Макструан не бил достатъчно голям, за да се грижи за толкова много земи, така че трябвало да сме доволни, че сме се отървали от това бреме.

— Ама че мръсник — измърмори Джулия.

Той се загледа в нея за малко и се усмихна мрачно.

— Да, това е подходящо определение за нещастното... е, няма значение.

— Какво ще правиш сега?

Дарах въздъхна и се отпушнал стола си, след което протегна дългото си тяло доколкото можеше. Тя се радваше толкова много на завръщането му. Дори като го гледаше, се чувствуваше прекрасно. Джулия усети отново тръпката на удоволствие, която я обземаше винаги, когато видеше мощното му тяло и усетеше силата му. Тя обаче знаеше, че той можеше да освободи силата си всеки момент. Трябаше да разбере какво щеше да струва това на него и хората му.

— Ако Морстън искат земите ни, ние възнамеряваме да ги накараме да ни платят скъпо за тях. — Той започна да си играе с ножа си.

— Тоест?

— Тоест, ние ще крадем добитъка им. Ще облагаме с данък всеки от хората им, който ни се изпречи на пътя. Ще изкореняваме и изгаряме насажденията им в нашите полета. С други думи, ще се скараме с тях.

— Но... не е ли това твърде опасно?

— Да. Гладът също е опасен. А също и срамът.

— Но вие не гладувате. Не можете ли да се обърнете към повисш съд?

— Съдиите не могат да направят нищо за нас. Морстън имат достатъчно пари да купят всеки, когото си поискат, и да го накарат да прави каквото му кажат. — Той прибра ножа си и довърши питието си.

— Има само един начин да се справим с тях и аз току-що ти го казах. Само така ще можем да вървим с гордо вдигнати глави.

— За бога, Дарах, вие сте по-малко от една дузина, а те са стотици! Ще бъдете като овце, тръгнали на заколение. Гордостта ви едва ли струва толкова, нали?

Той я изгледа мрачно.

— Заставаш на страната на роднините си, а, Джулия?

Тя се вбеси.

— Роднините ми живеят в Илинай, както вече съм ти казвала поне сто пъти. Не познавам никого с името Морстън. Знам за тях само онова, което ти си ми казвал. Нали си спомняш, че ми разказа за тях?

— Да. Надявам се да не съм направил грешка, за която да платят хората ми.

Тя скочи от стола си и застана пред Дарах, сложила юмруци на хълбоците си.

— Ти говориш за това, че ще излезете срещу тях и ще си рискувате живота! Извини ме, че проявих загриженост!

— Ти не си от клана. Това не е твоя работа.

— А, да. Е, това може би е вярно донякъде, но какво ще стане с мен, ако вие всички тръгнете срещу Морстън и бъдете избити?

Той се облегна назад и я огледа от главата до петите. Джулия усети как се изчервява отново; имаше чувството, че погледът му изгаря кожата ѝ. Тя не се помръдна от мястото си и продължи да го гледа гневно.

— Ще се оправиш — отвърна Дарах. — Тук успя да се оправиш доста добре.

— Какво?

— Така е, не съм ли прав? Появи се при нас изневиделица, не искаш да ни кажеш на кого си дала верността си, но въпреки това си тук, носиш нашите дрехи, ядеш нашата храна и спиш под нашия покрив. Целуваш брат ми. Да, ти ще се оправиш, независимо къде ще отидеш.

— Да не би да ми казваш онова, което си мисля, че означават думите ти? Ти смяташ, че съм използвала пола си, за да ви подмамя да ми помогнете, така ли? Така ли мислиш? — Тя сграбчи връзките на роклята си. — Кой кого залови? — попита тя докато измъкваше дрехата презглава. — Кой ме затвори в онази малка дупка под

стълбището? — Джулия захвърли роклята върху масата. Голямо Куче изскимтя от мястото си в краката на Дарах. — Кой откри, че всички сте се разболели от салмонела и започна да ви готови и чисти? — Тя разкъса комбинезона си и остана чисто гола пред него, ако не се считаха обувките ѝ. — Що се отнася до това, че съм целувала брат ти, той ме целуна само веднъж, по бузата. Докато ти, огромен трол с глава от бетон, си позволи нещо повече от целувка по бузата. И още нещо — искам да видя как някой от вас, дебелоглави тъпанари, ще се намъкне в това нещо — изкрещя тя и хвърли разкъсания комбинезон по главата му.

Джулия излезе гневно от залата и тръгна по стълбите, без да забелязва удивлението, с което я гледаше Дарах. Докато влизаше в стаята си и се хвърляше на леглото, тя чу един висок стон и звука от разбиването на глинен съд върху камък.

Като мърмореше на себе си, тя сграбчи все още мокрото си бельо от въжето, на което го беше простирала, и се облече. Щяла да се оправи! Той беше казал, че щяла да се оправи. Е, добре, тя щеше да му покаже колко добре можеше да се оправя сама.

— Извинявай, че съм жива, Макструан! — изкрещя тя.

Дарах беше притиснал дрехите ѝ към гърдите си и гледаше към мястото на стената, на което беше разбил чашата си. Какви намерения бе имал бог, когато му беше изпратил едно такова изпитание каквото беше Джулия Адисън? Нямаше ли си достатъчно тревоги и без тази красива, независима жена, която го озадачаваше и тревожеше? Не му ли беше достатъчно трудно да държи под око собствените си леърди? И беше ли необходимо тя да показва странните си навици и на хората му? Йога! Какво беше това, по дяволите? Какво беше това бетон? Защо Джулия не можеше да бъде една добра, покорна жена и не ходеше с наведена глава, обзета от самосъжаление, че е затворена тук?

И защо, в името на всички светци, ѝ трябваше да се съблича пред него, както майка я беше родила, да го заслепява с възбуда и да си излиза само за да му докаже нещо?

Дарах потърси с поглед нещо друго, което да разбие в стената. Той вдигна чашата на Рос, но никакво скимтене изпод масата отвлече

вниманието му за миг. Нямаше смисъл да унищожава собствените си вещи само защото беше леко раздразнен.

Леко раздразнен ли? По дяволите, той не беше леко раздразнен. Беше вбесен.

Голямо Куче стана и отиде предпазливо до него. Дарах погали огромната му глава.

— Видя ли я, приятелю? — попита тихо той. — Раят на два крака.

Голямо Куче отърка глава в ръката на господаря си.

— Е, да, предполагам, че тя не е твой тип. Но проклет да съм, ако не е мой. — Той си помисли, че щеше да бъде проклет, ако някога отново зърнеше тази сладост, камо ли да я докосне.

Но тя го вбесяваше толкова много! Имаше ли друга жена, която можеше да надмине Джулия в споровете и противопоставянето? Тя се изправяше срещу него винаги, пъхаше си носа в делата му, поемаше ръководството над хората му, преди те да успеха да мигнат. За коя се мислеше тя, по дяволите?

Но Дарах все още не си беше дал отговор на най-важния въпрос — за кого я смяташе той, по дяволите? Луда ли беше, или шпионка на Морстън?

И изобщо интересуваше ли го това?

Последната мисъл го накара да скочи от стола си, ядосан на насоката, в която бяха поели мислите му. Разбира се, че го интересуваше! Безопасността на клана му беше негова отговорност и той беше длъжен да мисли ясно и разумно. Дарах си спомни решението, което беше взел онази сутрин край езерото. Вече беше направил достатъчно грешки. Трябваше да пусне Джулия да си върви, да я прогони от дома си. И трябваше да го направи скоро.

Дарах тръгна към вратата последван от Голямо Куче. По дяволите, изобщо не му се искаше да я пуска да си върви. Но трябваше да го направи.

Когато излезе на поляната, той вдъхна дълбоко чистия, хладен въздух. Предстоеше му да поведе нападението срещу Морстън. Време беше да изпрати съгледвач. След това щеше да мисли за Джулия.

Дарах скоро бе погълнат от подробностите по предстоящото нападение над стадата на Морстън. Хората му обаче не пропуснаха да забележат отнесеното изражение, което се появяваше на лицето му от

време на време, и как погледът му често се местеше към стените на дома му.

Джулия седна на един стол и потърка очите си. Беше стояла надвесена над книгите на Дарах в продължение на повече от час и раздразнението ѝ я затрудняваше още повече. Тя си спомняше достатъчно от латинския, който беше учила в гимназията, за да прочете половината от написаното. От онова, което бе успяла да разчете, тя бе разбрала не повече от една осма. На всичко отгоре в книгите, изглежда, нямаше нищо за пътуването във времето.

Искаше ѝ се да се откаже. Беше дошла в библиотеката веднага след закуска, още щом Дарах бе тръгнал с хората си да подкова стадата. Джулия знаеше, че те бяха съставили плановете си за нападнението, но Дарах не ѝ казваше нищо. Гордостта не ѝ позволяваше да пита леърдите. Нямаше да даде на Дарах удоволствието да узнае колко много я беше грижа за тях. Джулия знаеше, че в този момент те най-вероятно се промъкваха в земите на клана Морстън и подкарваха стадата на враговете си към своите земи.

Докато бе лежала в леглото си и се бе вслушвала във вятъра, Джулия бе взела решение. Трябаше да разбере какво точно се беше случило с нея. Оттам трябваше да започне, ако искаше да се измъкне и да се върне в своето време.

Замиnavането ѝ щеше да означава, че те щяха да хранят едно гърло по-малко. Един човек по-малко, за когото да се грижи главатарят. Тя трябваше само да измисли как щеше да се измъкне.

Джулия се наведе отново над книгата, която лежеше отворена пред нея. Тя дори не можеше да си представи какво щяха да платят продавачите на книги в Ню Йорк за един такъв том. Библиотекарите щяха да дадат мило и драго само за да ѝ хвърлят един поглед.

— Хубава ли е историята? — попита един провлачен глас зад нея.

Джулия подскочи и погледна нагоре. Аласдеър се беше облегнал на рамката на вратата и подхвърляше ябълка в елегантната си ръка.

Джулия поклати глава.

— Не. Страхувам се, че не е. Или пък, не мога да разбера.

Той влезе в стаята.

— Не можеш ли да четеш?

— Мога. На английски. Но съм позабравила латинския.

Той се приближи до нея и погледна към книгата.

— О! Rosa Anglicana. Много учена книга. Да не планираш да правиш никаква хирургическа операция на брат ми, момиче?

Тя се разсмя.

— Не. Едва ли нещо може да среже дебелата му кожа.

Аласдеър се изхили.

— Тук си права. Но какво искаш да научиш от стария Джон от Гадесден?

— Аз... — Тя поклати глава. — Не мога да ти кажа. Ако ти кажа, отново ще ме заключите и този път ще изхвърлите ключа.

— Защо не оставиш на мен да преценя това? — Той придърпа един стол и седна до нея. — Знаеш, че не съм като Дарах.

Тя го погледна замислено.

— Понякога сигурно е много трудно да бъдеш негов брат.

— Да, има и трудни моменти. Но си има и предимства.

— Обичаш го, нали?

— Да. Големият космат звяр. — Аласдеър прочисти гърлото си.

— Но да се върнем на книгата. Казваш, че не можеш да четеш на латински. Аз мога. Откъде да започна?

Тя прехапа устни.

— Сигурен ли си? Искам да знам за заклинанията и магиите.

Аласдеър стана от мястото си.

— Без мен.

— Страхувах се, че ще кажеш това. Моля те, Аласдеър. — Тя го хвана за ризата. — Не казвай на Дарах за това. Можеш да забравиш, че изобщо съм ти споменавала за това. Не искам да се замесваш.

Той се намръщи.

— Защо искаш да знаеш тези неща? Те не са за лекуване, нали?

— Не.

Той отиде до вратата, затвори я, върна се и седна на масата срещу Джулит.

— Добре. Няма да те съдя прибързано, момиче. Кажи ми защо търсиш такова неземно познание.

Джулит му каза. Докато му описваше преживяванията си, той я гледаше безизразно, но по очите му тя разбра, че го беше

заинтригувала. Когато свърши разказа си, Аласдеър поглади брадичка и се загледа в нея с неприкрит интерес.

— Значи смяташ, че си дошла тук по магически начин, без да знаеш за това? И че съществува някакъв магически начин, който може да те върне обратно? — Той се замисли за малко. — Звучи като думите на лудия стар Макфий.

Джулия се умърлуши.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това. Сигурно си прав.

— Но това, че думите ти звучат налудничаво не означава, че не си права. — Той се усмихна. — Лудият Макфий беше най-добрият животновъд в планините.

— Наистина ли? Значи ще ми помогнеш?

Аласдеър обърна книгата към себе си.

— Да видим. Старият Джон започва с главата и продължава надолу. Избери си една част от тялото, момиче, и ще видим дали тук има нещо, което се отнася до твоя проблем.

Джулия скочи от мястото си, изтича край масата и го прегърна.

— Благодаря ти! Благодаря! — извика тя. — Не мога да ти кажа колко е хубаво да знам, че поне един от вас не ме е отписал като абсолютно откачена чужденка!

Аласдеър се изчерви като домат и потупа ръката ѝ.

— Тогава да се залавяме за работа — каза той с дрезгав глас. — Най-добре ще бъде да не казваме за това на Дарах — добави той. — Той не търпи никакви приказки за магия.

— На мен ли го казваш?

— Нямаме време за това. Да започваме, преди да се е върнал.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Двамата продължиха да работят цял ден в библиотеката, като отхвърляха идея след идея, докато сенките в стаята не започнаха да се удължават. Джулия усещаше как мускулите ѝ се схващат и ѝ става студено. Тя стана от стола си и се протегна.

— Е — заяви тя, когато Аласдеър се облегна назад и я погледна въпросително. — Поне опитахме. Но не мисля, че тук ще намеря онова, което търся. Знам точно кога се промени всичко. Това стана малко преди да падна надолу по хълма и да бъда заловена от леърдите. Иска ми се да си спомня какво беше толкова различно в този момент. Всичко беше толкова странно. — Тя се прозина и закри уста с длан. — Съжалявам.

— Няма значение. — Той наклони стола си назад. — Но това, което каза току-що, не ми дава мира: как си преминала от едно време в друго. Какво ще стане, ако се върнеш отново там? На същото място. Дали няма да си спомниш нещо?

Тя го зяпна.

— Аз съм тъпачка, а ти си гений. Разбира се! Това е! Трябва да се върна на същото място. Беше близо до скали, наредени в кръг. Ще се върна там и тогава... — Тя се отпусна отново в стола си. — Не става.

— Защо?

— Първо, Дарах няма да ме пусне да изляза от селото. Второ, дори ако успея да се измъкна оттук, през по-голямата част от пътуването бях с превръзка на очите. Пък и от самото начало бях изпаднала в паника. Не бих успяла да намеря това място, дори ако имах карта.

— Няма да ти трябва карта.

Тя го погледна въпросително.

— Аз ще те заведа. Пък и скалите, които си видяла, отбелязват източната граница на земите ни с клана Морстън в продължение на векове.

— Но...

Вратата се отвори с ужасна сила. Дарах застана в рамката ѝ и я запълни с тялото си. Въпреки че лицето му оставаше наполовина в сянка, Джулия успя да прочете недоверието и гнева в погледа му.

— Каква очарователна картичка — изръмжа той.

— Дарах... — започна Джулия.

— Спести си обясненията — сряза я той. След това обърна глава към брат си. — Върви да помогнеш на Дуган и Найал. Достатъчно я ухажва.

Аласдеър се изправи бавно и застана предизвикателно пред брат си.

— Кой казва, че съм я ухажвал?

— Аз. Намирам те в къщата с нея. Зад затворени врати. Ти как би го нарекъл?

— Не знам, Дарах. Струва ми се, че решаваш прибързано.

— Нахални думи, младежко. А сега направи каквото ти казах.

Найал и останалите имат нужда от твоята помощ.

Аласдеър сякаш беше готов да откаже. Джулия затаи дъх. След това Аласдеър се отпусна и тръгна лениво към вратата.

— Благодаря ти, Аласдеър — извика тя след него. — Задължена съм ти за помощта.

Той се обърна и я погледна усмихнато.

— Няма нищо, момиче. За мен беше удоволствие.

Той излезе от библиотеката. Дарах му направи път, но ръцете му останаха свити в юмруци до бедрата му. Когато брат му излезе, той се обърна към Джулия.

— Значи още един леърд е попаднал под въздействието на магията ти?

— Аласдеър ми е приятел. Той ми помагаше да разчета някои от книгите тук. Латинският ми не е много добър.

— Момиче като теб няма нужда от латински.

— Може и така да е. Но ми се струва, че ти би трябвало да имаш поне малко здрав разум и да осъзнаваш, че дори човек като теб има нужда от единствения си брат!

Тя се опита да мине край него, но Дарах я хвана за китката.

— Остани тук.

Джулия го изгледа гневно.

— И защо да го правя?

— Ако търсиш неприятности, не е необходимо да ги търсиш из книгите на семейството ми.

Тя въздъхна.

— Не търся неприятности. Търся начин да се върна у дома.

— Какво означава това?

Тя поклати глава.

— Не очаквах от теб да ме разбереш. Пусни ме, ако обичаш.

Трябва да се погрижа за вечерята.

Той я придърпа по-близо до себе си. Джулия го погледна в очите, които ѝ говореха за нещо друго, за нещо, което тя не искаше да назове.

— Аз не съм човек, който позволява да го разиграват.

— Не разигравам нито теб, нито някой друг. Просто се опитвам да намеря начин да се върна у дома.

— Какво означава това?

— Можеш сам да си отговориш на този въпрос.

— Поемаш рискове, момиче.

— Налага се.

Той я притисна по-силно и ръката му се плъзна около кръста ѝ.

— Няма да ти позволя да объркваш малкото ми братче.

— Той не е малък.

— Не, не е. Той е също толкова упорит и твърдоглав като теб.

— Затова ли се държиш толкова грубо с него и с мен?

Устните му бяха само на няколко сантиметра от нейните, а погледът му беше втренчен в нейния.

— Такъв ли съм, Джулия? — попита той. Внезапно гласът му беше станал по-мек и много по-застрашителен. — Грубиян?

Сърцето ѝ заби учестено, дишането ѝ се ускори, а устата ѝ пресъхна внезапно. Джулия усещаше топлината на тялото му срещу своето и стоманената ръка, която обгръщаше кръста ѝ и я държеше здраво, но не болезнено. Тя се изруга мислено за това, че ѝ се искаше да остане вечно в прегръдките му.

— Не — измърмори тя. — Не си грубиян. Но адски много се приближаваш с поведението си до грубияните. Опитваш се да контролираш всичко и всички около себе си.

Дарах се изчерви.

— Аз съм главатарят — каза той.

— Знам — отвърна Джулия. — Знам.

Той я пусна внезапно.

— Върви да се погрижиш за храната. Томи е вече в кухнята и сигурно се опитва да си среже пръстите с готварския нож.

Джулия се възползва от предоставената ѝ възможност и излезе бързо от библиотеката, облекчена, че бе успяла да се измъкне от твърде приятната и възбуждаща прегръдка. Тази вечер тя се нахрани в компанията единствено на Голямо Куче.

Но когато си легна, сънищата се завърнаха — Дарах, който върви към нея; Дарах, който я прегръща; Дарах, който се извисява над нея...

Джулия се събуди и отиде до прозореца. Отвори кепенците и погледна към огряната от луната поляна. Две дебели овце пасяха доволно в тревата. В къщите не се виждаха светлинни. Това място беше толкова красиво. Място, изпълнено със смях и песни, тъга и сълзи, усилена работа и малки награди.

И тя трябваше да го напусне. Веднага, освен ако не искаше сърцето ѝ да я доведе до катастрофа. Тя се обърна с гръб към прозореца и започна да се облича.

Малко преди разсъмване дебелите овце я изглеждаха със слаб интерес, докато пресичаше поляната и тръгваше към гората.

— Часът настъпи, Дарах.

Рос стоеше пред него със светнали очи. Дарах му кимна и се усмихна.

— Така е — каза той, докато довършваше поправката на юздата, която държеше в ръка. — Какво казват останалите?

Рос се усмихна мрачно.

— Готови са да полетят по хълмовете. Ще тръгнем на разсъмване.

— По пътя ще имаме време за лов. Но утре сутрин е подходящ момент.

— Ще... — Рос се поколеба.

— Какво?

— Ще вземеш ли Джюлия?

Дарах изруга тихо.

— По дяволите. Не бях се замислил за това. Ще трябва да дойде с нас. Няма кой да остане тук да я пази. — Той оставил инструментите

си и се изправи. — Ще ѝ кажа да се приготви за път. Може би ще успее да сготви малко храна, преди да тръгнем.

— Ще ѝ кажеш ли... тайната?

— Когато му дойде времето, да. Щом ще идва с нас, тайна не може да има, нали?

— Не, предполагам, че не.

— Повикай я, Рос. Изглежда, че тази сутрин се е успала.

Рос се върна скоро. На лицето му беше изписана тревога.

— Тя не е в стаята си, Дарах.

— Тогава е или в кухнята, или в склада. Не ѝ е позволено да ходи другаде.

— Вече я потърсих там.

Дарах се намръщи.

— Трябва да е накъде в къщата. Иди отново да провериш в кухнята. Аз ще погледна в библиотеката. Може да се е зачела отново.

В голямата зала Дарах срещна Аласдеър.

— Значи си решил, че отново е време, а? — попита Аласдеър. — Видях погледите на мъжете.

— Да. Да си виждал Джулия тази сутрин?

— Не. Закусих рано, преди тя да се беше събудила.

Дарах тръгна бързо към библиотеката. Само един поглед му показва, че Джулия не беше там. Той се върна в залата.

— Какво има? — поинтересува се брат му.

Рос се появи отново, придружен от Найал.

— Дарах, има нещо, което трябва да знаеш.

Дарах се намръщи.

— Нямам време...

Найал вдигна ръка.

— Отнася се за Джулия.

Дарах огледа лицата им. Онова, което видя, не му хареса.

— Казвайте.

— Докато двамата с Аласдеър бяхте при графа, Джулия дойде с нас за риба при вира.

— Какво? Вие сте я извели навън... къде ви е бил умът?

Найал вдигна ръце, за да го успокои.

— Вече знаем, че не постъпихме правилно, Дарах. Но докато бяхме там, Джулия тръгна да търси билки.

Рос продължи разказа.

— В гората тя забелязала мъж, който бил ранен и я помолил за помощ. Знаеш я каква е Джулия, не би се поколебала да помогне на изпаднал в нужда. Отишла при него и...

— И? — Дарах усети как сърцето му се свива от страх.

— Той я нападнал. Увил ремък около врата ѝ и започнал да я души.

— По дяволите! Защо не ми казахте по-рано за това?

— Смятахме да ти кажем, Дарах — отвърна Найал. — Знаехме, че е наш дълг да го направим. Но ти се върна с такива лоши новини, а ние толкова се увлякохме в планирането на нападението, че просто забравихме.

Дарах огледа стаята, сякаш търсеше нещо, което да му помогне да проумее онова, което току-що бе научил.

— Но аз не видях белези по нея — каза най-сетне той. — И тя беше в добро настроение.

— Така е — каза Рос. — Но всички ние видяхме белезите. Тя едва говореше в продължение на три дни.

— Разбрахте ли кой е бил мъжът? — каза Дарах, сложил ръка на дръжката на меча си.

Найал поклати глава.

— Не успяхме да го открием. Беше изчезнал безследно. Намерихме само ремъка. — Той погледна към Рос и облиза устните си.

— И? — подкани го Дарах, който познаваше твърде добре хората си и знаеше, че това не бе всичко.

— Джулия каза, че е счупила крака на мъжа и така успяла да му се изпълзне. Томи ни показва как тя го е научила да прави това и ние мислим, че наистина може да е осакатила нападателя, но ние не можахме да намерим този човек. — Рос се размърда неловко.

— Още нещо ли има?

— Да — отговори Найал. — Понеже той изчезна и ние не успяхме да го намерим, ние... ами, ние... решихме, че може би...

— Изплюй камъчето!

— Мислим, че той може да е бил вещица — изтърси Рос.

— Няма начин — възрази Дарах.

— И все пак ние смятаме така — застана Найал зад мнението на леърдите. — И решихме, че трябва да знаеш за това, когато се оказа, че

Джулия е изчезнала.

Дарах не каза нищо. Той се втурна по стълбите, като ги вземаше по две наведнъж, и влетя в стаята на Джгулия. Тя не беше там. Пепелта в камината беше студена, леглото също, а дрехите и торбичката ѝ липсваха.

— По дяволите!

— Значи си е тръгнала? — Аласдеър беше застанал в рамката на вратата.

Рос и Найал надничаха зад гърба му.

— Да. — Дарах мина покрай тях и тръгна към стаята си. Брат му го последва. Той остана да гледа как Дарах нахвърля разни неща в дисагите си и запаса меча си.

— Мислиш ли, че е отишла при Морстън? — попита го Аласдеър.

Дарах изсумтя.

— Никога не мога да знам какво ще направи Джгулия. Може да е отишла там, а може просто да е тръгнала да търси своята Америка или както там се казва. Но аз ще я върна или поне ще разбера защо е избягала.

Той огледа стаята, за да провери дали не е забравил нещо. Погледът му се спря на ножа му и той го взе и го прибра в ботуша си. След това се обърна към брат си.

— Вие с Найал поведете мъжете по хълмовете според плана — нареди му Дарах. — Ще ви настигна веднага щом уловя дивото птиче, което ни избяга.

— Нали няма да я нараниш? — Аласдеър го гледаше подозрително.

— Твърде много мислиш, момче. Какво ще направя с Джгулия, не е твоя работа. Ти трябва да отведеш мъжете.

Докато Дарах минаваше покрай него, Аласдеър го хвана за ръката.

— Предупреждавам те, Дарах. Ако я нараниш, ще отговаряш пред мен.

— Само пред теб ли?

Брат му се изчерви.

— Да, ако се наложи. Но имам чувството, че останалите ще ме подкрепят в това. Джгулия ни е много скъпа.

Дарах го изгледа продължително.

— Свърши си работата, братле — каза той и излезе.

Джулия вървеше по брега на потока, като се оглеждаше и слушаше за признаци, че мъжете от клана я преследват. Беше вървяла в продължение на часове, като се придвижваше по инстинкт, по памет и според малкото информация, която Аласдеър й бе дал за кръга от камъни.

Беше прекрасен ден. Джулия винаги бе смятала шотландските планини за влажно и мрачно място през цялата година, но когато утринната мъгла се вдигна, слънцето огря клисурите и хълмовете.

Искаше й се поне да знае накъде върви. Тя знаеше, че търси един от древните каменни кръгове, построени много преди римляните да бяха нахлули на Британските острови. Когато мислеше за това, осъзнаваше, че вероятно спъването й в един от тези камъни я беше изпратило надолу по хълма, право в ръцете на клана. Ако успееше да се върне там, може би щеше да успее да се върне обратно в своя свят, при колата си. „Където ще ме гонят биячи от Ню Йорк.“

Тази мисъл я накара да застине на мястото си. Тя все още бягаше от биячите, които я гонеха, защото беше свидетелка на гангстерско убийство. Дори ако се освободеше от клана Макструан, тя пак щеше да бъде в опасност.

Внезапно й хрумна още една ужасна мисъл. Ами ако мъжът, който я беше нападнал в гората и се беше опитал да я удуши, беше един от гангстерите? Дали те не се опитваха някак си да я накарат да повярва, че е полудяла и не може да идентифицира мъжете, които бяха извършили убийството в Ню Йорк?

„О, по дяволите, Адисън.“ Всичко беше толкова объркващо. „Върви си по пътя и се махни оттук.“

Тя продължи да върви, като внимаваше още повече за гангстери и за горски убийци. Обмисляше възможностите си. Ако успееше да се върне там, където беше започнало всичко, какво щеше да прави? Очевидно хората на Джилет бяха успели да я проследят от Ню Йорк през цяла Европа, по някои от гръцките острови и най-накрая я бяха настигнали в малкото село в планинска Шотландия. Те щяха да я намерят, независимо от всичките й усилия да им се изплъзне.

Джулия спря до един завой на потока и се наведе да пие вода. Изми челото си със студена вода, след това седна на една скала да си почине.

Какво ли щеше да направи Дарах? Ако той бе станал свидетел на убийство, дали веднага щеше да отиде в полицията? А може би щеше да побегне, както бе направила тя, с първия полет извън страната?

Нещо й подсказваше, че той нямаше да избяга. Дарах не смяташе за осъдителна кражбата на добитък от враговете си, нито пък битките и убийствата. Но да стане свидетел на хладнокръвно убийство и да не каже на никого какво бе видял? Никога. Сигурно щеше да се направи на Конан Моралиста и да отиде в най-близкия полицейски участък да съобщи за случая. Докато ставаше с въздишка, за да продължи по пътя си, Джулия си помисли, че той нямаше да се скрие, както беше направила тя.

Тя се ухили, когато си представи как Дарах Макструан се крие. Много трудно щеше да му бъде да прикрие красивото си лице и тялото си на воин, да не говорим за аrogантното му поведение. Освен това той най-вероятно щеше да сграбчи биячите на Джилет, да удари главите им една в друга и да ги захвърли във фризера, за да не застрашат клана му.

Джулия срита корените на някакво дърво. Той я дразнеше толкова много! Беше толкова прекрасен и същевременно толкова надменен. Тя никога не знаеше дали ѝ се иска да го удари по главата с бейзболна бухалка, или да го завлече в леглото. Обикновено ѝ се искаше да направи и двете.

Сърцето ѝ се сви от тъга, когато си помисли, че никога нямаше да има възможността да направи това. Джулия напускаше живота на Дарах завинаги. Нямаше да има време да научи дали целувките му можеха да накарат земята да се разтърси. Никога нямаше да познае удоволствието да бъде притисната от мощните му ръце към твърдите му като скала гърди. Никога нямаше да има възможността да чуе отговорите на всички въпроси, които искаше да му зададе.

Тя се питаше как той щеше да реагира на бягството ѝ. Дали изобщо го интересуваше, че беше избягала? Може би щеше да бъде ввесен, само заради това, че затворничката му беше избягала и вероятно беше отишла при ужасните Морстън?

Нещо изшумоля в храстите над главата ѝ. Джулия погледна натам, но не видя нищо. Нещо обаче я накара да замръзне на мястото

си и да се ослуша. До ушите ѝ достигна тежко дишане, като на куче, което бе тичало дълго време.

— Добре, Голямо Куче — извика тя. — Намери ме. Излез и доведи Дарах със себе си. — Трябаше да се досети, че нямаше да успее да му се измъкне толкова лесно. Джулия погледна нагоре и се ухили.

Усмивката ѝ се изпари, когато погледна в бледите очи на един голям, сив вълк.

Когато стигна до потока, Дарах беше в добро настроение. Докато водеше внимателно коня си по пътеката, той забелязваше отпечатък от стъпка, счупено клонче или смачкана тревичка — признания, които му показваха, че някой бе минал оттук скоро и че този някой не се беше опитал да прикрие следите си. Ако това беше Джулия, тя изглежда, беше сама.

Ама че лудо беше това момиче! Какво беше намислила? В тези земи се криеха огромни опасности, които можеха да застрашат живота дори на най-силния мъж. Какви шансове за оцеляване си мислеше, че има тя тук?

Освен ако не знаеше накъде вървеше. Освен ако нямаше уговорка някой да я посрещне.

Дарах мразеше мислите, които му минаваха през главата. Той бе смятал, че познава Джулия. Тя беше странна и ексцентрична, но той бе живял заобиколен от ексцентрици през целия си живот. Тя се беше държала добре с хората му, беше си вършила добре работата и се беше показала лоялна във всичко.

Но беше избягала. Беше се възползвала от желанието му да ѝ покаже, че ѝ вярва, и се беше измъкнала като крадец посред нощ.

Искаше му се да я разтърси. Искаше му се да я напляска. Искаше му се да я върже за себе си и никога да не я пусне. Точно това влоши настроението му. Вродената му честност отказваше да признае, че той искаше Джулия в прегръдките си, в леглото си, в живота си. И това до голяма степен беше причината, поради която той толкова много искаше да я открие.

Глупак! Дарах започна да се ругае мислено на галски и английски, наричаше се с всевъзможни обидни имена, но не можеше

да се отърве от копнежа и страстното желание, което заливаше сетивата му всеки път, когато си помислеше за нея. Дали тя имаше никаква представа за смута, който внасяше в душата му, само като минеше покрай него? Дали имаше никаква представа, че всяка нощ нахлуваше в сънищата му и го измъчваше толкова сладко, че дори сега като си спомнеше за това ръцете му се вкопчваха в юздите?

Едва ли. Тя го беше нарекла варварин. Неандерталец. Грубиян. Не я ли бе виждал достатъчно често насаме с Аласдеър? Аласдеър, който я защитаваше постоянно и чиито правилни черти и добри обноски можеха да привлекат по-силно едно момиче като Джулия, отколкото грубите маниери на Дарах.

— По дяволите — измърмори мрачно той докато конят му заобикаляше едно повалено дърво. Всяка мисъл, че Аласдеър и Джулия споделяха дори и най-безобидната целувка караше кръвта му да кипи. Брат или не, той нямаше да търпи това!

Тишината в гората бе разцепена от силен писък. Дарах сграбчи юздите и пришпори коня си напред през поляната по посока на звука. Писъкът проехтя отново и той го чу въпреки тропота на копитата.

Боже милостиви! Това беше Джулия!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Джулия стоеше ужасена срещу вълка и не смееше да се помръдне. Тя бе чувала, че вълците се страхували от хората и не смеели да ги нападат. Но този срещу нея, изглежда, не се страхуваше изобщо.

Джулия видя как вълкът се приготвя за скок и тялото ѝ се съживи. Тя отскочи встрани и нададе пронизителен писък. Гърбът ѝ се опря в някаква скала, краката ѝ се оплетоха в един корен. Тя се извъртя, за да погледне към преследвача си, като трескаво се опитваше да се освободи от корена, който я беше оплел само на няколко метра от ужасните челюсти на животното.

Вълкът се обърна отново срещу нея, приведе се и изръмжа, готов за втори скок.

Джулия изпища, когато едно друго космато тяло се хвърли върху вълка от скалата над него. Диво ръмжене и сумтене долитаše от мятащото се кълбо козина.

— О, господи! Голямо Куче, пази се! — извика тя.

Джулия успя да освободи краката си и се втурна към борещите се животни.

— Назад! — извика някой.

Тя погледна по посока на звука и забеляза Дарах да скача от коня си и в движение да се втурва по поляната стиснал ножа си в ръка. За неин ужас, той се метна върху вълка и започна да му нанася удари с ножа със сила, която сякаш беше равна на силата на дивото животно. Чу се силно изскимтяване, когато Голямо Куче бе отхвърлен от противника си. Сега Дарах бе останал сам срещу вълка и двамата се търкаляха между скалите.

Джулия остана на мястото си, тъй като се страхуваше, че намесата ѝ можеше да коства живота на Дарах. Голямо Куче лежеше срещу нея, но борещите се ги разделяха. Джулия се опита да се промъкне до него.

Последва силен вик и Дарах скочи от вълка, стиснал окървавения си нож. Животното падна на земята, опита се да скочи отново, но се отпусна безжизнено и повече не се помръдна.

— Дарах! — Джулия се хвърли в прегръдките му, като се тресеше и хлипаше. — Добре ли си?

Ръцете му я обгърнаха за миг, притиснаха я към гърдите му, които все още се надигаха тежко. Той повдигна главата ѝ и я целуна грубо и дълбоко.

Когато Дарах вдигна глава, тя каза:

— О, Дарах, мислех, че...

Той я отблъсна на една ръка разстояние.

— Какво се опитваш да направиш, по дяволите? — извика той.

— Да нямаш каша вместо мозък?

— Какво? — Тя беше шокирана от внезапността, с която нежността му бе заменена от ярост.

— Можеше да загинеш! Аз можех да загина. Голямо Куче можеше да загине!

— Голямо Куче! — Джулия се затича към кучето. — О, Голямо Куче, ти трябва да се оправиш. Ти ми спаси живота!

Тя прокара ръце по цялото му тяло. Кучето беше ухапано на няколко места, но нито една от раните не изглеждаше дълбока или сериозна. Погледът му беше ясен. Джулия го разтърси леко.

— В безсъзнание е — каза тя на Дарах, който стоеше наблизо и на лицето му беше изписана загриженост. — Имаш ли от онзи ликъор, който носиш винаги със себе си?

Дарах се отдалечи, без да каже нищо, и скоро се върна с една бутилка. Джулия взе бутилката.

— Дръж му главата и ми помогни да отворя устата му. Ще се опитам да му дам малко от това.

Двамата успяха да излеят част от ликьора в гърлото на Голямо Куче. Животното се съвзе със силно изсумтяване и се измъкна от хватката им. Голямо Куче се изкашля няколко пъти и ги изгледа с такова очевидно раздразнение, че и двамата се разсмяха.

— Добро момче — каза Джулия, надигна се и погали огромната му глава. — И ти си твърдоглав колкото господаря си. Няма вълк, който може да ти се изпречи.

— Хиляди благодарности — каза сухо Дарах.

— Благодаря, Дарах — каза сериозно Джулия. — Знам, че без твоята помощ нямаше да оцелея. Не знам дали и кучето щеше да оцелее.

— Няма за какво. Сега искаш ли да ми кажеш какво търсиш тук, по дяволите?

— Трябва да си тръгна, Дарах. Трябва да се върна в своя свят. Ти много пъти си ми казвал, че мястото ми не е тук, и си напълно прав. Мислех, че ако си тръгна сама, ще ти спестя неприятността да се чувстваш отговорен за мен. Ако си тръгнеш сама, нямаше да бъде същото, както ако ме беше пуснал.

Той изруга тихо.

— Мислила си, че ще ми спестиш отговорността да бъда онзи, който ти е позволил да избягаш? Да ми спести тревогите, че може да си отишла при Морстън? Да ми спестиш тревогите, че може би лежиш мъртва някъде из гората?

— Не, не бях мислила за това. Нямах лоши намерения, кълна се.

— Тя усещаше как започва да се ядосва. — Не можеш да ме обвиняваш, че искам да се махна от място, на което съм чужда и където никога няма да ме приемат напълно. И откъде знаеш, че аз нямам своите отговорности в моя... в моя свят? Ако случайно не го знаеш, ти не си единственият човек, който носи някаква отговорност и има някакви задължения.

— Знам това. Но аз изпълнявам дълга си и оставям другото настррана. Не се опитвам да поемам задачите на други хора!

— О, напротив! Ти вярваш, че ако не свършиш нещо сам, никой няма да го свърши добре. Наблюдавала съм те как измъкваш отговорността от ръцете на брат си, само защото не можеш да се откажеш от контрола си върху него и върху всичко друго, свързано с клана Макструан.

— Ти го защитаваш.

— Да, така е! Аласдеър ми е добър приятел и не ме смята за глупачка, която в главата си има каша вместо мозък.

— Не съм казал, че си глупачка.

— Преди по-малко от петнадесет минути обаче ми каза, че имам каша вместо мозък.

— О, да, казах го. Но ти ме уплаши толкова! Мислех, че ще загинеш.

— Да бе! И затова се появи да ме спасиш и сега си мислиш, че съм твоя собственост!

— И ти ако не си най-проклетата, най-твърдоглавата малка... — Той се хвърли напреди и я сграбчи за ръцете. — Чуй ме, Джулия, нямам намерение да се извинявам за това, че те искам жива и до себе си!

С тези думи той отново я притисна до себе си и я целуна. Сякаш целият свят се стопи около нея. Чувствата ѝ към Дарах бяха толкова дълбоки и силни, че я плащеха. Тя го желаеше с такава изпепеляваща страст, че ѝ се искаше да се забие в него и да пусне корени там.

Джулия обви ръце около врата му, обзета едновременно от гняв, любов и копнеж. Дарах я вдигна над земята и прегръдката му ѝ се стори най-прекрасното нещо, което беше изпитвала някога. Тя се вкопчи в него, искаше ѝ се този миг да продължиечно.

— Джулия — прошепна той срещу врата ѝ. — О, Джулия, какво щях да правя, ако те бях загубил!

С целувка тя го накара да мълкне.

Кучето изскимтя до тях и миг по-късно изляя предупредително. Дарах я пусна нежно и ръката му поsegна към меча. Джулия го погледна въпросително.

— Друг вълк ли? — прошепна тя.

Той поклати глава.

— Този ходи на два крака. Ела. Да се махаме оттук.

Дарах подсвирна тихо на Голямо Куче и побутна Джулия към коня. Той се качи на седлото и я дръпна зад себе си.

— Дръж се здраво.

Двамата напуснаха поляната и се отправиха към хълмовете. Джулия погледна назад. За миг ѝ се стори, че забеляза някой да стои на мястото, на което вълкът се бе опитал да я нападне. Тя премигна и фигурата изчезна. Джулия обаче беше готова да се закълне, че я беше видяла. Както и че това беше фигурата на жена, облечена изцяло в зелено.

Не след дълго Дарах и Джулия настигнаха останалите. Всички леърди бяха въоръжени с лъкове, ножове и мечове. Джулия дръпна Дарах за ризата.

— На война ли са тръгнали?

Той се ухили.

— Не. Освен ако сърните в тази гора не са започнали да размахват копия и мечове.

— О, значи са тръгнали на лов.

Мъжете се събраха около тях.

— Къде беше, Джулия? — попита Томи. — Ако знаеш колко се уплашихме, когато разбрахме, че те няма.

Искрената загриженост на момчето я развълнува. Значи не всички бяха помислили, че беше избягала с лоши намерения.

— Бях тръгнала да търся мястото, на което ме намерихте — каза тя, като знаеше, че им казва само половината от истината. — Но постъпих глупаво, като тръгнах сама.

— Амин за това — каза Аласдеър. — Радвам се, че си в безопасност, Джулия.

Тя му се усмихна, но не му каза за вълка. Дарах почти ѝ бе казал, че подозира, че тя обича Аласдеър и че брат му ѝ отвръщаше по същия начин. Джулия не искаше да му дава основания за подобни погрешни заключения.

— Е, какво ударихте? — попита Дарах.

Мъжете му показваха един фазан, няколко едри заека и една сърна. Дарах потупа Найал и Гордън по гърбовете за това, че бяха успели да убият сърната, и похвали останалите, че бяха постигнали такъв успех за толкова кратко време.

— Ще тръгваме ли? — попита той.

— Да.

Мъжете бяха взели със себе си няколко коня. Два от тях бяха натоварени с улова. Джулия не спираше да се удивява на силата на леърдите, дори и на стария Брус. Те можеха да вървят и дори да тичат нагоре-надолу по скалистите хълмове и клисури в продължение на мили, без да покажат видими признания на умора. Дори Голямо Куче се движеше, сякаш беше излязъл на кратка разходка в парка. Когато те спряха да напоят конете, Джулия скочи на земята и се опита да върви в крак с останалите. Това ѝ се удаде за известно време, но след това тя започна да изостава и се наложи отново да се качи на коня на Дарах.

— Не знам как го правите — каза тя, докато той ѝ подаваше юздите.

Дарах се усмихна.

— Някой ден и ти ще можеш да тичаш по склоновете. — Той тръгна до нея, като водеше коня през по-опасните участъци.

Думите му отекваха в съзнанието й и тя не можеше да спре да мисли за тях. Той бе говорил, сякаш не само очакваше от нея да остане, но и искаше това. За първи път Дарах се държеше с нея не като с обикновена чужденка, а като с човек, който поне отчасти беше част от клана му.

Когато напуснаха гората, те започнаха да се изкачват нагоре. Из пукнатините в скалите растяха ниски клонести храсти, а вятрът брулеше стръмната пътека.

Джулия се наведе към Дарах.

— Това не може да е пътят към селото — каза тя. — Не вървях толкова много, когато бях сама. А и не си спомням тези планини.

— Тази вечер няма да се приберем в селото — отвърна той.

— Това е невъзможно!

Едана беше бясна. Искаше ѝ се да се хвърли след отдалечаващата се двойка и да издере лицата им. Друга жена все още имаше място в живота на Дарах — в прегръдките му — и това беше същата жена, която бе видяла в огледалото. Същата жена, която Уилем се беше заклел, че е убил.

Тя стисна зъби. Добре, че накърно Уилем бе изчезнал от замъка Морстън. Ако посмееше да се появи отново там, тя щеше да се постарае той да се гърчи в такива мъки, че да се моли да получи облекчение в пламъците на ада.

Едана вървеше напред-назад по хребета стисната юмруци. Как се бе случило това? Огледалото ѝ бе казало, че слугата си е свършил работата...

— Глупачка! Идиотка! — изруга се тя. Умът ѝ повтори разговора ѝ с огледалото.

— Слуга, моят любим далеч ли е от лапите на тази жена?

— Той е далеч от нея, господарке.

Глупавият леген беше приел въпроса ѝ буквално! Дарах бе отишъл при граф Атол; разбира се, че беше далеч от нея. За да получи правilen отговор от легена, Едана трябваше да формулира много

точно въпроса си. А и тя не се беше сетила да накара Слугата да ѝ покаже къде се намира жената — жива или мъртва.

Тя сложи ръце на кръста си. Циганката, от която бе научила занаята, не бе споменала нищо за такива усложнения. Ако трябваше да бъде съвсем честна със себе си, вече ставаше все по-трудно да разчита на легена-огледало.

Едана погледна към трупа на вълка. Само ако бе знаела, че жената е тук сама. Би могла да изпрати Гриф нарочно след нея. Той я беше нападнал самоволно, но Дарах се бе справил с любимеца ѝ.

Нейният Дарах бе толкова силен! Тя се усмихна, когато си спомни битката му с гладния Гриф. Неговата сила можеше да ѝ бъде от полза.

Но той отново беше пленен от онази обута в панталони вълчица. Едана се обърна и тръгна обратно към замъка. Мъжете бяха такива глупаци. Тя въздъхна отново. Щеше да ѝ се наложи сама да спаси Дарах от лапите на тази натрапница. И този път щеше да се увери, че работата ще бъде свършена добре.

По обратния път Едана обмисляше възможностите. Понякога ѝ се искаше да не беше сключвала сделката си с Крейгън. На него му трябваше твърде много време да разори клана Макструан, а и се вслушваше само в половината от съветите, които тя му даваше. Още един глупав мъж. Тази жена в живота на Дарах можеше да ѝ позволи да се намеси и да ускори малко нещата.

Едана се намръщи. Не. Не трябваше да прибързва. Беше работила твърде дълго и твърде усилено, за да прави грешки накрая. Щеше да намери някакъв начин да се отърве от жената. В крайна сметка, тя беше просто жена, а Едана вече се бе отървала от една жена, която се бе сближила твърде много с Дарах. Какво означаваше още една в името на истинската любов?

— Къде отиваме? — попита отново Джулия.

— Ще разбереш, когато стигнем там.

— Дарах! — Тя го погледна с раздразнение.

Той се ухили.

— Не бързай толкова. Имай малко търпение. Ще разбереш, когато му дойде времето.

— Ще бъда нетърпелива колкото си искам! — възрази тя.

Той се ухили с една от онези усмивки, които я подлудяваха, и се обърна да говори с Найал.

Групата изкачи един хълм, слезе по друг, след това влезе в друга гора. Джулия знаеше, че тук на север дните са дълги, но вече ставаше късно и тя се питаше дали нямаше да направят лагер някъде и да прекарат там нощта. Не ѝ харесваше мисълта, че ще трябва да спи под открито небе, независимо че беше заобиколена от мъже, които бяха способни да убият вълк в ръкопашен бой.

Когато излязоха от гората, слънцето започваше да се скрива зад върховете на запад. Мъжете спряха край един поток и за нейна изненада отидоха да се изкъпят зад прикритието на група дървета.

Тя погледна учудено Дарах.

— Те искат да са чисти, когато идват тук. — Той ѝ се ухили отново. — Имаш ли нещо против и аз да направя същото? Може би и ти ще дойдеш да се изкъпеш с нас?

— Не, благодаря — отвърна бързо тя. — Никога не съм си падала по груповото къпане.

Той сви рамене и започна да сваля колана и поличката си. Дарах бе останал облечен само в дългата си риза, когато вдигна очи и забеляза, че Джулия го гледа с широко отворени очи. Той се разсмя и поклати пръст към нея.

— Една по-скромна девица щеше да се обърне с гръб — скастри я той.

— Аз не съм девица — отвърна троснато тя. — Изчезвай да се къпеш, неандерталецо. Няма да накърня честта ти.

— Проклет да е лошият ми късмет — каза той, сякаш съжаляваше. След това се отдалечи, като си подсвиркваше и се клатеше така, че на нея ѝ стана ясно, че правеше всичко това само заради нея. Голямо Куче се мъкнеше до него, изплезил весело език.

Джулия слезе от седлото и върза коня за едно дърво. След това седна на една скала, сви колене към гърдите си и въздъхна доволно. Тя си помисли с гордост и възхищение колко красиви бяха тези мъже. Въпреки че от мястото си не можеше да ги види добре, тя все пак различаваше мощните им мускули, множеството оттенъци на кестенява коса, освен посивялата глава на Брус. А по средата тъмнокосият Дарах ги плискаше с вода и си играеше като ученик.

Тя погледна към високите склонове наоколо. На места по небето се виждаха облаци, които първо хвърляха сенки, а след това се вдигаха, за да позволят на последните слънчеви лъчи да огреят земята. Нищо чудно, че кланът не искаше да се раздели със земите си. Джулия си помисли, че ако се беше научила да оцелява в такъв уникален и изпълнен с предизвикателства свят, сигурно също щеше да иска да защити правото си да се намира на това място.

Тя погледна отново към мъжете във водата. Кучето се бе присъединило към тях и се мтяше весело в потока. Джулия се запита как ли се чувстваха те, като живееха със съзнанието, че са част от тази земя. Какво щеше да й бъде необходимо, за да започне и тя да живее по този начин? Или да бъде приета от хората, които живееха в такава хармония с дивата природа? Дали завинаги щеше да остане чужденка за тях?

— За какво мислиш, по дяволите? — измърмори тя. Не можеше да остане на това място с тези хора. Трябаше да се върне в своя свят. Трябаше да уреди нещата, които беше оставила в Ню Йорк, когато го беше напуснала. Нейното място беше в големия град, в света на заведенията за бързо хранене, книжарниците и такситата.

Джулия се замисли, когато си представи как извежда леърдите за неделна закуска в ресторанта на Голдфарб, който се намираше недалеч от апартамента й в центъра на града. Интересно щеше да бъде да ги вика в метрото и да види изражението им, когато се изправеха пред автомобилите, камионите и куриерите на ролкови кънки, които изпълваха улиците на града в работно време.

Колко голям беше контрастът между Ню Йорк и това място! Тя се огледа отново и се опита да си представи как заменя девствената шотландска природа с шумните улици на големия град. За своя изненада Джулия усети как в гърлото й засяда голяма буза и сълзи потичат по бузите й.

Докато бършеше сълзите си, тя се запита какво ставаше с нея. Джулия беше прекарала по-голямата част от живота си обикаляйки Съединените щати, и никога не бе проляла нито една сълза, когато бе трявало да напусне едно място и да се премести на друго. Но самата мисъл, че трябва да се раздели със суровата природа на тези планини заплашваше да разбие сърцето й.

— Готова ли си за тръгване?

Тя се стресна, когато Дарах я заговори откъм гърба ѝ. Той се беше облякъл и приглеждаше косата си с ръце. Когато го видя, дъхът ѝ замря. Той беше въплъщение на мъжественост. Сърцето на Джулия заби учестено и тя за пореден път си призна, че с всеки прекаран близо до него ден се влюбаше все по-дълбоко и по-дълбоко в Дарах Макструан.

— Какво има? — попита той, докато се приближаваше към нея с протегната ръка. Джулия хвана ръката му и стана от скалата. — Да не би някоя пъстърва да е влязла в ухото ми?

Тя се разсмя.

— Не, доколкото мога да видя. Просто се бях замислила. Ще ми кажеш ли къде отиваме?

— Това наистина е тайна — отвърна сериозно той. — Не мога да ти кажа. И през останалата част от пътя ще трябва да бъдеш с вързани очи.

— С вързани очи? — Тя застинава на мястото си. — Защо?

— Така е по-добре.

— Ти все още ми нямаш доверие, нали?

Той се поколеба.

— Не, не мога да кажа, че смея — отвърна след малко Дарах. В гласа му се долавяше нотка на извинение. — Но има други, за които съм уверен, че не мога да им имам доверие. Заради тях не мога да ти позволя да видиш къде отиваме. Ако го направя, ще изложка клана на опасност. А също и теб, Джулия.

— Мен ли? Да не би да искаш да кажеш, че някой може да се опита да ме нарани, за да научи как да стигне там, където отиваме?

— Точно така. — Той се намръщи. — Леърдите ми казаха какво е станало, докато ме нямаше. Изглежда, че някой вече се е опитал да те нарани.

— Дявол да го вземе. — Тя се умълча и започна да обмисля възможностите. — Тогава защо ме доведе тук? Защо не ме остави в селото?

— Там също нямаше да бъдеш в безопасност. Не мога да си позволя да оставя човек да те наглежда. Пък и ти избяга, ако случайно си забравила.

— Значи всички искат да отидат там, накъдето сме тръгнали, и никой не иска да си стои у дома, а? — Джулия потърка брадичката си с

пръст. — Интересно.

Дарах поклати глава и се разсмя.

— Ти си по-любопитна отколкото десет котки, Джулия Адисън. Кога ще ми се довериш?

Тя го погледна с удивление. Тонът му беше насмешлив, но погледът му показваше, че говори напълно сериозно. Тя тъкмо щеше да му отвърне, когато Дарах се обърна и изsviri пронизително. Джулия чу как мъжете се измъкват от потока.

Дарах развърза коня си и й помогна да се качи на седлото, докато останалите започваха да се появяват.

— Крайно време беше — каза ухилено той на Найал и Лиам. — Да не сте чакали водата да ви донесе сапун с миризма на лилия?

— Не — отвърна Найал. — Чаках да видя дали комарите ще отнесат нашия Лиам.

Лиам плесна едно от огромните насекоми.

— Много съм учили, но така и не можах да разбера защо тези гадини ме предпочитат пред такива като него — каза той и посочи с глава към Найал. — Както е отговорил император Адриан на Флорий:

„Не искам да съм Флорий,
Да семотая в кръчмите,
Да дебна в кухните,
Даставам жертва на гладни комари.“

Той махна с ръка да пропъди поредния комар.

— Те ме нападат, сякаш съм един от най-сладките кейкове на Джулия.

— Внимавай да не те захапят по някой важен орган — каза ухилен Найал, — че скоро може да ти се наложи да го използваш.

Дарах ги прекъсна, преди Лиам да успял да му отговори.

— Да тръгваме. Нямаме факли, а скоро ще се стъмни.

Останалите мъже вече се бяха върнали и скоро групата отново потегли напред. Джулия беше благодарна, че не ѝ се налагаше да върви. Тя беше на път от зазоряване и краката ѝ вече започваха да се изморяват.

Тя огледа мъжете. Защо внезапно бяха решили да се изкъпят? Въпреки че не можеше да се каже, че те ходеха мръсни, къпането не беше нещо ежедневно в селото. А само какви изражения имаха по лицата им — всички приличаха на поклонниците на Елвис, които чакаха търпеливо пред вратите на имението му Грейсланд реда си да влязат.

Джулия погледна Найал. Мрачният воин се беше ухилил широко. Лиам си подсвиркваше някаква мелодия. Томи тичаше напред-назад изпълнен с още по-голяма енергия от всяко, ако това изобщо беше възможно. Всички сякаш изпитваха някаква тайна радост. Господи, дори Лиам и Гордън се усмихваха един на друг — да не би да бяха сключили примирие във враждата си за проклетите кокошки?

След малко Дарах им нареди да спрат и с израз на искрено съжаление извади една кърпа и я върза върху очите на Джгулия.

— Вярвам, че няма да се опитваш да надничаш — каза ѝ той. — Заради себе си и заради нас.

Джулия усети, че отново започнаха да се изкачват по криволичещата пътека. За нейно облекчение последният преход се оказа относително кратък. Тя усети как конят на Дарах спря и чу мъжете край нея да шепнат.

— Всичко е наред, Дарах — каза някъде наблизо Рос.

Кучето изляя, сякаш искаше да потвърди думите му.

— Добре тогава — каза Дарах. — Започвайте да разтоварвате конете.

Джулия усети как ръцете му свалят кърпата от очите ѝ. Тя премигна на слабата светлина и се огледа. Изглежда, че се намираха на някакъв хребет. Тя погледна встрани и се стресна. Надолу се спускаше двестаметрова пропаст, в подножието на която се виждаше каменисто речно корито. От другата ѝ страна се издигаше отвесна скала.

— Къде сме? — попита тя, докато слизаше от седлото.

— Колкото и да не ти се вярва, все още сме в земите на клана Макструан. — Дарах ѝ даде знак да тръгне пред него и поведе коня си около една висока канара, над която се виждаха ниски храсти.

— Толкова високо... — Тя заобиколи канарата и мълъкна. — О, боже — едва успя да прошепне Джгулия. — Значи за това е била цялата тази тайнственост.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Джулия стоеше и гледаше с удивление. Пред входа на една пещера стояха група усмихнати, радостни жени и деца. Леърдите се хвърлиха в прегръдките на жените си, а децата им подскачаха весело около тях. Кучето обикаляше в кръг, лаеше гръмогласно и се спираше от време на време да близне радостно някого. Джгулия се обърна към Дарах.

— Те стоят тук — обясни той. — Идваме да ги посетим веднъж месечно.

Най-сетне Джгулия успя да си възвърне гласа.

— Това... това някакво религиозно правило ли е?

— Може и така да се каже. Ние сме задължени да се грижим за семействата си според божиите и природните закони.

Тя не можа да се въздържи да не се усмихне при вида на толкова много радост.

— Значи тук са се крили жените и децата от клана ви. Вече бях започнала да се чудя дали... — Тя улови острия поглед на Дарах. — Да, добре, няма значение. — Джгулия плесна с ръце. — Това е прекрасно!

Една висока жена се измъкна от множеството и тръгна към тях. Тя се подпираше на бастун и въпреки че не можеше да се нарече стара, косата ѝ беше посивяла.

Дарах тръгна към нея и я прегърна.

— Майко. Изглеждаш добре.

Майка му! Джгулия забеляза, че Аласдеър не се беше присъединил към тълпата. Той също отиде да поздрави майка си. Джгулия погльщаше с поглед гледката на величествената жена, заобиколена от двамата си синове — единият рус, а другият чернокос. Но приликата беше очевидна. Освен това беше очевидно, че тази жена имаше над двамата воини власт каквато никой друг не можеше да има.

Жената тропна с бастуна си.

— А това кой е? — попита тя и посочи с пръст към Джулия. — Кого си ми довел? Още една монахиня за малкия ни манастир?

Дарах и Аласдеър се изчервиха при думите на майка си. Дарах даде знак на Джулия да пристъпи напред. На нея ѝ се прииска да му се изплези за това, че се държеше с нея като със слугиня, но по някакъв начин жената до него я караше да се държи почтително, както правеха двамата ѝ синове.

— Казвам се Джулия — каза тя и протегна ръка. — Джулия Адисън.

— Чужденка? — Жената се обърна намръщено към Дарах, без да поеме ръката на Джулия.

Джулия се почувства неудобно.

— Да.

— Откъде се появи тя? Със сигурност не е от Кинлох.

— Ние... не съм сигурен, майко.

Джулия се размърда тревожно. Те говореха за нея, сякаш тя не беше там.

— И си я довел тук?

— Не можех да я оставя сама в селото.

— Джулия живее при Дарах — вметна Аласдеър.

Дарах го изгледа гневно. Изражението на брат му беше невинно, но Джулия забеляза палавите пламъчета в погледа му.

— Така ли? — Възрастната жена махна с ръка на Джулия. — Приближи се, момиче. Искам да те видя по-добре.

Джулия я послуша. Е, когато се върнеше в Ню Йорк, щеше да има за какво да разказва.

— Хмм. Много си хубава, това е несъмнено. И имаш щедра уста.

— Старицата огледа тялото на Джулия. — Бих казала, че ще успееш да износиш едно-две деца. Но защо, по дяволите, си обута в панталони? Не ти ли пречат да се движиш?

Джулия не се въздържа и се ухили.

— О, напротив. Дори са много удобни. Там, откъдето съм, мъжете и жените носят панталони.

— И къде е това?

— Напоследък живея в Ню Йорк.

— Ню Йорк ли? Че какво е станало със стария Йорк?

Джулия се усмихна. Може би щеше да се научи да харесва тази жена въпреки надменното ѝ държане.

— Съвсем нищо.

— Освен че е английски. Извини синовете ми за грубите им обноски, Джулия Адисън. Изглежда, че сама ще трябва да се представя на гостенката на сина си. Аз съм Майри Уркхарт Макструан.

Джулия едва успя да запази сериозното си изражение, докато жената ѝ подаваше ръка. Дарах и Аласдеър изглеждаха като риби на сухо. Докато се ръкуваше с Майри Макструан, тя изпита силно възхищение от начина, по който тази жена можеше да накара двама толкова силни мъже да се страхуват от нея. Въпреки мечовете и мускулите си, в присъствието на майка си те се държаха като малки момчета.

— Е, Джулия Адисън, ще влезем ли вътре? Синовете ми, изглежда, имат намерение да оставят една стара жена да стои навън на студа.

Тя тръгна напред, като се облягаше на бастуна си. Джулия и двамата братя я последваха. Хората по пътя им се отдръпваха, за да дадат път на Майри, и Джулия чу много поздрави, измърморени от леърдите. Майри приемаше почитта им като кралица. Дарах може и да беше главатар на клана, но майка му беше сила, с която човек трябваше да се съобразява.

— Тя надминава дори Брус — прошепна Джулия на Дарах. — Каква невероятна жена!

— Мълчи — каза той. — Не я оставяй да те чуе. И без това трудно се живее с нея.

Джулия го погледна и забеляза обичта в очите му. Той се страхуваше от майка си, но я обичаше. Е, това не променяше нищо. Тя все още беше чужденка и скоро щеше да се върне в своя свят. Щеше да бъде голяма глупачка, ако започнеше да задълбочава отношенията си с тези хора още повече.

„Да бе — каза някакво гласче в ума ѝ, — аз пък съм Мик Джагър.“

Останалите членове на клана също ги последваха в пещерата. Джулия забеляза, че пещерата беше огромна и висока. Няколко коридора водеха на различни страни. В средата имаше голямо огнище, над което се виждаше здрав железен шиш. Огънят вече запален и

миризмата на печено месо ѝ напомни, че не беше яла от сутринта. Жените се разделиха с трудност от мъжете си и отидоха до огъня да пригответят храната. Една грубо скована маса служеше за нарязване и смесване на продуктите, а децата държаха една бъчва постоянно пълна с вода, която носеха с кофи.

Джулия седна на един дъннер, който беше замъкнат в помещението.

— Не мога да повярвам — измърмори тя. — Тук ли живеете? През цялото време?

Майри кимна.

— Да.

— Но защо? — Джулия закри уста с ръка. — Съжалявам. Това беше грубо.

— Не, не беше. Беше честно. Дарах не ти ли е казвал за нас?

Джулия поклати глава. Двете погледнаха към Дарах, който помагаше на хората си да внесат провизиите и прясното месо, които бяха донесли със себе си. Майри въздъхна.

— Типично за него. Синът ми носи целия свят на плещите си, дори когато това не му е работата. — Тя погледна към Джулия. — Несъмнено той е искал да те защити от Морстън, ако дойдат да ни търсят.

Джулия се загледа в ръцете си.

— Не мисля, че е така. Поне не това е основната причина. — Тя замълча и вдигна очи към Майри. — Дарах смята, че съм шпионка на Морстън. Или това, или че съм вешница. Имам чувството, че все още не е решил кое от двете съм.

— А ти вешница ли си?

— Не.

— От замъка Морстън ли си?

— Дори не знам къде се намира той.

— Няма да търпя лъжкиня тук — каза сурово Майри. — Готова ли си да заложиш живота си, за да потвърдиш думите си?

— Да, но това няма да промени мнението на Дарах. Той изобщо не ме слуша какво му говоря.

— А-ха. Такъв е, нали? Не иска сам да те пусне да си вървиш? Чудя се от кое ли се страхува повече — да загуби гордостта си или да загуби момичето си?

— Уверена съм, че е гордостта.

— Не бъди толкова сигурна. Загубата на Исobel беше удар, който му дойде изневиделица.

— Исobel? Мислех, че тя е сестра на Гордън.

— Да, така е. И беше обещана на Дарах. И това ли не ти е казал? О, това момче си държи езика стиснат по-здраво, отколкото лихвар кесията си.

— Обещана? Искаш да кажеш, че е трябало да се ожени за нея, така ли?

— Да. Оставаха само два дни до сватбата.

— Морстън са я убили — каза Джулия с треперещ глас.

— Да. Появиха се през нощта, убиха пазача и я откраднаха от къщата докато всички спяхме. Търсихме я дълго, но не знаехме къде са я отвели. Онова мръсно прасе Крейгън я беше отвлякъл. Когато Дарах и останалите отидоха в замъка Морстън да искат тя да бъде освободена, един слуга излязъл да ги посрещне, носейки тялото на горкото момиче. По тялото ѝ имаше следи от магии. Дарах щеше да полудее от мъка.

— Това е ужасно — каза Джулия. — Нищо чудно, че ги мрази толкова силно.

— Враждата между нашите два клана е по много причини и е започнала преди много години, но при Дарах и Крейгън пламъците на омразата, изглежда, станаха много по-горещи и по-лични. И двамата бяха възпитани в Единбург с момчетата на графа. Надявах се, че по време на престоя им в дома му ще станат приятели, но там се е случило нещо, което ги кара да се хващат за гушите всеки път, когато се срещнат. А когато Крейгън стана главатар, първото нещо, което направи, преди баща му още да беше погребан, бе да подпали горите по западната ни граница. Съпругът ми и брат му бяха на лов там. Тъй като нямало къде да отидат, за да се спасят от пожара, те навлезли в земите на Морстън. Били убити веднага щом ги забелязали. След това се случи и нещастието с Исobel. На всичко отгоре те постоянно се опитват да ни отнемат земите. Съмнявам се дали някога ще се сложи край на всичко това.

— Това е като гангстерска война. — Джулия се стресна, когато осъзна какво беше казала. Тя знаеше от личен опит какъв край можеше да има една такава война. Самата тя беше принудена да се укрива, за

да избяга от хора, които създаваха такива проблеми. И като беше избягала, бе позволила на Монти Джилет и хората му да продължат да тероризират хората и да убиват безнаказано. Тази мисъл тревожеше съвестта ѝ.

Джулия си спомни, че не беше сама. Тя протегна ръка и докосна ръката на Майри.

— Сигурно е било ужасно. Мога само да си представям какво означава да загубиш съпруга си.

— Така беше. Въпреки че винаги съм се страхувала, че краят му ще дойде по този начин, никога не бях изричала това на глас, докато не видях трупа му.

— Значи бащата на Найл също е бил убит тогава? И сестрата на Гордън. Годеницата на Дарах. Нищо чудно, че иска да ви държи тук.

Някой извика, че вечерята е готова. Джулия искаше да бъде полезна с нещо, извини се на Майри и отиде при жените, които разсипваха супата в съдовете.

— Мирише чудесно — каза тя и се наведе над котела. — Мога ли да ви помогна?

Една дребна, но здрава жена ѝ се усмихна срамежливо.

— Сигурна ли си, че искаш да помогнеш? Нали си момичето на главатаря?

— Кой, аз ли? — Джулия премигна изненадано. — Не. Аз съм просто Джулия.

— Казвам се Роуз. Това там е моят Найл.

— О! Радвам се да се запозная с теб. Найл е много добър човек.

— Така е, въпреки че не е при мен постоянно, ако разбираш какво искам да ти кажа. — Роуз се ухили и потупа корема си, които изпъкваше под роклята ѝ. — Той е толкова уверен, че ще му родя момче, че вече му е изbral първия кон. Как ли ще се почувства, ако се окаже, че е момиче?

— Ще подивее от радост — отвърна Джулия. — А според мен вие двете с бебето трябва да си починете малко. Ти седни, а аз ще разсипвам супата.

— Ако си сигурна, че...

— Сигурна съм. — Джулия взе големия дървен черпак от ръката на Роуз и започна да сипва супа в различните дървени купи, които бяха

натрупани до огъня. Тя хвърли един поглед към Роуз и забеляза, че другата жена се е втренчила в панталоните ѝ.

Роуз се изчерви и отмести поглед.

— Знам — разсмя се Джулия. — Моите панталони. Сигурно ви изглеждам доста странна, особено след като дори мъжете ви не носят панталони.

— Те изглеждат... те са... — Роуз мълкна и се изчерви още по-силно.

— Шокиращо? — попита Джулия и повдигна вежди.

— Ами, да! — Роуз сниши гласа си. — Джулия, виждат се и най-малките очертания на краката ти!

— Знам. И знаеш ли какво още? — Тя се наведе съзаклятнически към нея. — При това са адски удобни!

— Джулия! — Роуз покри устата си с длан. В погледа ѝ се четяха шок и вълнение. — Какво мисли твоят Дарах за това?

Джулия изпита странна тръпка на удоволствие, когато другата жена каза „твоят Дарах“, но тя поклати глава.

— Дарах не е мой — каза, докато подаваше две пълни купи на някаква жена, която ги отнесе на мъжете около огъня.

— Не е ли?

— Не е. — Тя се усмихна на Роуз. — Това е дълга история.

— О!

Джулия погледна другата жена, която седеше на мястото си и я гледаше с неприкрито любопитство.

— Каква беше Исobel? — Колкото и да не ѝ се искаше да зададе този въпрос, не можеше да се въздържи.

— Исobel. О, тя беше невероятна. Най-сладкото момиче, което някога съм срещала. — Тя въздъхна и погали корема си. — О, денят, в който Дарах я върна в селото, беше ужасен. Той се заключи в стаята си и едва успяхме да го убедим да дойде на погребението.

— Сигурно е било ужасно да загуби бъдещата си съпруга. — Джулия изпитваше смес от болка и ревност въпреки всичките си усилия да ги замени със съчувствие.

— Да. Всички обичаха Исobel.

Джулия се обърна към котела, за да прикрие чувствата си. Значи Дарах не само че е бил сгоден, но и годеницата му бе била най-сладкото момиче на света. Нямаше начин някой да каже подобно нещо

за Джулия. Нищо чудно, че Дарах я държеше на разстояние. Нищо чудно, че всеки път, когато тя се доближеше до него, той се ядосваше.

— Аласдеър изглежда в добра форма — отбеляза Роуз.

Джулия погледна към Аласдеър. Той стоеше прав и говореше с Томи, който бе обвил ръка около кръста на едно хубаво младо момиче.

— Да, но той винаги изглежда добре — каза усмихнато тя.

— Момичето му е късметлийка, че е успяла да го привлече.

— Момичето му? Аласдеър си има момиче?

— Ами, да. Дарах ми каза, че бил сгоден.

Роуз изглеждаше озадачена.

— Чудя се кога ли се е случило това? Дарах винаги натяква на брат си, че трябва да си намери жена, но нали го знаеш какъв е скитник Аласдеър. Той твърди, че една не му стигала; било му скучно.

— Искаш да кажеш, че не е сгоден за никоя?

— Поне аз не знам за такова нещо. Би трябвало да знаеш по-добре от мен, щом като живееш с тях в селото.

— Хмм. — Джулия почука с черпака по котела. Още една тайна на клана Макструан. Защо Дарах ѝ бе казал, че Аласдеър е сгоден, след като той не беше и нямаше намерение да се сгодява?

— Виждам, че майка му те вика — каза Роуз и кимна към Майри.

— По-добре върви.

— Тя е удивителна, нали? — Джулия подаде черпака на Роуз.

— Нямаш представа каква е! Върви. Ако не го направиш, тя ще започне да тропа с бастуна си и да вика.

Джулия отиде до Майри.

— Джулия Адисън, искам да седнеш до мен и да ми разкажеш повече за себе си. — Тя я огледа от главата до петите. — Но първо искам да съблечеш тези смешни дрехи. Върви с Жанин и тя ще ти намери подходяща рокля.

— Но аз...

— Отказваш ли? — В гласа на Майри се долавяше стоманена нотка.

— Не, но аз...

— Много добре. Жанин, отведи я при нещата ми. На дъното на раклата си имам нещо, което ще й стане.

Майри им даде знак да вървят. Джулия тръгна след момичето, като се питаше какво ли щеше да бъде следващото нещо, което Майри

щеше да поиска от нея. Тя реши, че не иска да мисли за това.

Малко по-късно се върна и седна до Майри, облечена в рокля от мека сива вълна с тънка подплата. Ръбът ѝ се влачеше, но Жанин настоя, че това не било проблем. Джулия нави маншетите на ръкавите.

— Как изглеждам? — попита усмихнато тя.

— Не се перчи, момиче. Изглеждаш прилично, а аз исках само това. Седни, нахрани се и ми разкажи за този твой Йорк.

Джулия се подчини. Храната беше вкусна, виното — сладко и хладно, компанията — удивителна. На втората чаша вино тя се опита да разкаже на Майри за Ню Йорк.

— Казваш, че всички сгради там са толкова високи, че трябва да извиеш врат, ако искаш да видиш покривите им? — Майри я погледна укорително. — Била съм в Единбург и в Абърдийн, момиче. И съм чувала разказите на много хора, които са били в Лондон. Не съществуват сгради високи колкото планини, ако се изключат някои замъци. Не преувеличаваш ли малко?

Джулия сви рамене.

— Не бих те излъгала.

— Така ли?

— Да.

— Тогава защо се преструваш, че моят Дарах не те интересува?

Джулия се задави с виното си.

— Какво?

— О, чу ме много добре, момиче. Защо избягваш да говориш за него? Толкова се стараеш да не поглеждаш към него, че вратът ти сигурно се е схванал.

— Но аз...

— О, да. Ти твърдиш, че си му само затворничка. Но аз мисля, че и това не е истина.

Джулия поклати глава.

— Интересувам се от него. Донякъде. Но той не се интересува от мен. Според него аз съм негов враг. А когато не мисли, че съм Морстън, ме смята за вещица. А когато не ме мисли за вещица...

— Да?

— Когато не ме мисли за вещица, си мисли за Исобел, предполагам, както и че не мога да се сравнявам с нея.

— Той ли ти каза това?

— Не с толкова много думи. Но...

— Тогава защо мислиш, че синът ми не е влюбен в теб?

Джулия се втренчи в нея с отворена уста. Майри сякаш се забавляваше, но Джулия реши, че възрастната жена ѝ говори напълно сериозно.

— Ще те оставя да помислиш над това. — Майри тропна силно с бастуна си и шумът в пещерата поутихна малко. — Мисля, че е време за музика. РОС Макструан, хващай се за гайдата.

Рос се втурна да намери гайдата си. Приятелката на Томи, за която Джулия беше научила, че се казва Лара, донесе един голям тъпан. Лиам измъкна някакъв стар струнен инструмент, който приличаше на Джулия на нещо средно между флейта и китара. Не след дълго Дуган също се присъедини към тях. Танцови мелодии, маршове, балади, тъжни и весели песни — те свиреха всичко. Дори Найал се отпусна и запя някаква закачлива песничка за момиче, което отишло за риба, и беше възнаграден с играво подръпване на ушите от Роуз.

Джулия седеше и оглеждаше лицата на хората, които седяха край огъня. Найал и Роуз, Томи, хванал ръката на срамежливата Лара, Брус, ухилен на всички, Майри, с нейната царствена осанка и бастуна. Голямо Куче се беше проснalo до входа на пещерата и сеслушаше за възможна опасност. Скоро децата бяха сложени да си легнат в помещението, които се намираха зад голямата зала в пещерата, а възрастните продължиха да се веселят докато довършваха вечерята си.

Такива прекрасни, весели, обичащи хора. Хора, които бяха свързани помежду си по кръвна линия — като Томи, Аласдеър и Рос — или от верността си към името и честта на Макструан. Рос ѝ бе казал веднъж, че кланът означава деца и на нея ѝ се струваше, че всички те бяха деца и родители едновременно и се грижеха взаимно един за друг. Тях ги свързваше принадлежността им към клана. Имаше ли нещо подобно в нейния свят? Ако имаше, тя не знаеше какво бе то.

Джулия въздъхна и се усмихна. Да, загадката на жените от клана беше разрешена най-сетне. Тя погледна над огъня и видя Роуз да ѝ се усмихва. Джулия отвърна на усмивката ѝ, но не можа да не се зачуди как тези жени успяваха да издържат да стоят скрити в планините и никога да не се връщат в домовете си в равнината. Тя щеше да откачи само за един ден, ако трябваше да прекара живота си на това място.

— Искаш ли още вино? — попита я Дарах, докато се настаняваше до нея. Джулия го виждаше за първи път, откакто бяха пристигнали.

Тя му подаде чашата си.

— Да, моля. Много е хубаво.

— Мед и ябълков сок — каза той, докато пълнеше чашата ѝ. — Майка ми прави по няколко бъчви всяка година. Това е последното, докато не узреят ябълките през есента. — Дарах огледа хората край огъня и се усмихна доволно. — Какво мислиш за останалите ми хора?

— Мисля, че са прекрасни — отвърна искрено Джулия. — Ти си голям късметлия.

— Така е. — Той се ухили. — Какво ти каза майка ми? Видях ви как заговорничехте.

— Хмм. Не знам дали да ти кажа. Може да се ядосаш.

— Не се съмнявам в това — отвърна провлачено той. — Вие двете сте ми причинили повече мъки, отколкото всичките ми мъже, взети заедно.

Джулия го сръга игриво.

— Ах, горкият Дарах! — каза подигравателно тя. — Колко страда!

Той се приближи към нея и я заговори тихо с онзи плътен, дълбок глас, който я караше да се разтапя.

— Аз наистина страдам, Джулия.

— Така ли? — Тя се загледа в него над ръба на чашата си, като не смееше да мисли какво се криеше зад интимния му тон.

— Страдам от... липса на покой! — Той се разсмя, когато забеляза изненадата ѝ, след което продължи да ѝ говори със същия кадифен глас: — Ти можеш да ми помогнеш да го намеря, малка Джулия.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Дарах протегна дългия си силен показалец и го прекара около капачката на коляното й. Меката тъкан на роклята се размърда и сякаш погали кожата й.

— Ти можеш да ми помогнеш да намеря покой — повтори Дарах със светнали очи.

Джулия усети тръпка на възбуда да преминава по гърба й.

— Така ли? — попита тя, като имитираше неговия тон. — Но защо да го правя?

— Ще направя така, че да си струва неприятностите. — Пръстът му се плъзна надолу по прасеца й.

— Но защо да го правя, след като така ще си създам неприятности? — Гласът й започваше да става дрезгав и тя бързо отпи от чашата си, за да прикрие това.

— О, неприятностите, които ще ти причиня, изобщо няма да бъдат неприятности. — Голямата му длан се плъзна под ръба на роклята й и обви голяя й глезен като гривна.

— Аз... — Джгулия вдигна глава и се огледа. Няколко от двойките около огъня вече ги нямаше, а други ставаха и се отправяха към сенките край стените. Прегърнати или хванати за ръце, те показваха ясно, че беше настъпило времето да отпразнуват срещата си по много по-интимен начин.

— Дарах. — Майри застана до него. Той се изправи мигновено и Джгулия направи същото. — Отивам да си легна. Очаквам да те видя утре сутринта. Имаме да обсъждаме много неща.

— Майко, вече си казахме каквото трябваше. Отговорът ми все още е същият. — Тонът му беше изпълнен с уважение, но твърд. Той се наведе и целуна Майри по бузата. — Приятни сънища.

Майка му го изгледа хладно.

— Все още не съм казала всичко, което искам, момче. Ще се видим утре сутрин.

— Добре. Утре сутрин.

Джулия успя да прикрие усмивката си, докато гледаше как едрият, могъщ Дарах Макструан се подчинява на заповедите на майка си. Майри целуна сина си и се обърна към нея.

— И ти също, момиче. Искам да говоря най-вече с теб. Ела с него.

— Ще дойда, лейди Макструан.

— Лейди! Ха! Не съм никаква лейди. Наричай ме Майри. Така правят всички.

— Добре. Майри.

— Лека нощ. Починете си и двамата. Изглеждате ми като онова глупаво куче, което се мъкне с Дарах.

Тя се отдалечи придружена от Жанин, която бързаше напред със свещ в ръка.

Джулия се обърна към Дарах.

— Тя е истинска дама — каза тя с възхищение.

— Лейди! Ха! — каза той, като имитираше гласа на майка си. — Не съм никаква лейди! Тя може да не е дама, но е жена и половина.

Джулия се обърна отново към огъня. Томи и Лара все още стояха на местата си, но от начина, по който се гледаха, ѝ стана ясно, че им се искаше да останат сами.

Дарах прочисти гърлото си.

— Ела навън с мен. Обзалагам се, че там, откъдето си, не можете да виждате звездите както ние тук.

Благодарна, че щеше да излезе от пещерата, Джулия го последва навън в хладната нощ. Голямо Куче вдигна голямата си глава и ги огледа, докато минаваха покрай него, но миг по-късно отново продължи да си почива.

Дарах я поведе встрани от входа на пещерата, по една къса пътека, която водеше към тесния хребет над главите им. Когато заобиколиха самотното дърво, което се извисяваше на хребета, превито и съсухено от вятъра, Джулия погледна към небето и застини на мястото си.

Дарах беше прав. Никога през живота си, на нито едно място, не бе виждала такава гледка. Звездите се виждаха толкова ясно и ѝ се струваха толкова близо, че сякаш можеше да протегне ръка и да ги докосне. Единственото сравнение, което ѝ дойде наум, беше диаманти

— хиляди и хиляди диаманти, пръснати върху огромно пространство от черно кадифе.

— Аз съм най-богатият човек в цяла Шотландия — каза тихо Дарах.

— Така е. И никой не може да ти отнеме това богатство.

— Да. И те никога не оstarяват, нито пък умират.

— За разлика от хората.

Той я погледна.

— Знаеш какво е да загубиш човек, когото си обичал.

— Знам. Когато майка ми почина, ми се струваше, че болката ще продължи цяла вечност. — Тя му се усмихна. — Но други хора могат да ми помогнат, въпреки че не могат да заемат мястото й.

— Намерила ли си вече тези хора?

Джулия се облегна на дървото, като се стараеше да избягва погледа му.

— Не знам. Може би. Но ти със сигурност си ги намерил.

— Така ли?

— Да. Всички онези хора в пещерата. Сигурно е прекрасно около теб да има толкова много хора, да работите заедно и да се грижите един за друг.

Той стоеше мълчаливо и гледаше към небето.

— Не си ли съгласен? — попита го Джулия.

— Да, те са добри хора.

Тя се разсмя.

— Добри ли? Те са най-добрите, които някога са се раждали на тази земя. Ти си богат не само на звезди, Дарах, но и на семейство.

— Едно семейство живее под един покрив.

— Невинаги. Понякога това не е възможно. Не мисля, че къщата ти е достатъчно голяма, за да побере целия ти клан, колкото и малоброен да е той.

Той се изсмя.

— Да, тук си абсолютно права.

Двамата замълчаха и в продължение на няколко минути останаха загледани в звездите. Тогава Джулия събра смелостта да каже за какво си бе мислила край огъня тази вечер.

— Дарах. Ти си прав. Това не е начин да се живее.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид така. Разделени семейства. Деца, които виждат бащите си и по-големите си братя един-два пъти месечно. Хора, които живеят в пещери, пък били те и суhi, чисти и добре запасени.

— Не е безопасно да слязат долу.

— Заради заплахите на Морстън ли?

— Да. Той се закле да избие всичко, което mi e скъпо.

— Но досега не е направил нищо, освен да те съди и да ти краде кравите. Поне напоследък. Не мислиш ли, че може да бъльфира?

— Не.

Джулия го погледна. Дарах ѝ приличаше на планината — толкова неподвижен и изправен беше сега. Тя знаеше, че той сигурно си мисли за Исobel. Джгулия бе забелязала копнежа, скуката и самотата в погледите на жените от клана Макструан.

— Дарах, жените могат да ти помогнат. Те също са част от клана. Позволи им да слязат долу. Остави ги да ти помогнат да защитаваш земите си и да им осигуряваш прехраната.

— Джгулия, решението mi е взето. Повече няма да го обсъждам.

Тя изпъна гръб.

— Моля? Аз не съм някой от твоите лакеи! Ще обсъждам всичко, което си искам!

— И няма да постигнеш нищо! Жените и децата ще останат тук, докато не успея да постигна мир.

— И кога ще стане това?

— По дяволите, Джгулия, престани веднага, ако не искаш да ме ядосаш!

— Но аз искам да те ядосам! — възклика тя. — Искам да се събудиш и да слезеш на земята, Макструан! Мирът може да не бъде постигнат дълго време. Да не би да искаш тези деца да пораснат в пещера, без дори да познават бащите си?

— Мой дълг е да защитавам хората си. Ако им позволя да слязат долу, тези деца може изобщо да не пораснат! Това ли искаш, Джгулия?

— Разбира се, че не! — Тя скръсти ръце. — Добре тогава, щом долу е толкова опасно, аз ще остана тук с жените.

— Няма да го направиш!

— Защо?

— Ти се връща долу с мен и с мъжете!

— Че защо? Ти достатъчно ясно показа, че не ме искаш край себе си! Поне през половината време само ме обиждаш. Заключваш ме в стаята ми, когато си поискаш. Защо просто не ме оставиш тук и да си спестиш неприятностите?

— По дяволите, Джулия... не искам да си тръгваш!

Преди тя да успее да му отвърне, той я дръпна към себе си и я прегърна. Миг по-късно устните му се впиха в нейните. Докато му отвръщаше по същия начин, Джулия се приготви да бъде отхвърлена, както се бе случвало всеки път, когато той я беше целувал.

Но целувката продължаваше. И когато Дарах най-после отдръпна устните си, то беше само за да може да повтаря името ѝ, отново и отново.

Копнежът ѝ се надигна и я подкани да му отвърне. Джулия беше държала чувствата си скрити в продължение на седмици и знаеше, че вече беше трудно да ги възпре. Тя вдигна ръце и ги обви около врата му.

— Да — прошепна тя в ухoto му. — Да.

Дарах я вдигна на ръце и я отнесе надолу по малката камениста пътека до едно усамотено място под звездите. Той я сложи в средата на един кръг от ухаещи борови иглички и постави ръце на кръста ѝ.

— Джулия, аз...

Тя сложи пръст на устните си и поклати глава. Не искаше да слуша обяснения, нито въпроси. Сега Джулия искаше само него.

Тя бавно издърпа роклята си презглава. След това изрита обувките си, нави чорапите си и застана пред него облечена само в тънката си долна риза.

Дарах вдигна ръце и разпусна косата ѝ. Тежките къдици се разпиляха по раменете ѝ. Дарах много бавно се наведе, улови края на ризата ѝ и я свали.

Джулия стоеше пред него на светлината на звездите и трепереше от сладостно очакване. Тя усети как сърцето ѝ забива учестено, докато Дарах я попиваше с поглед.

За нейно удивление, той коленичи пред нея и сведе глава.

— Дарах? — Какво означаваше това? Защо този едър, висок, силен воин бе коленичил пред нея?

Той повдигна глава.

— Ти си по-красива от всичко, което някога съм виждал — каза той с дрезгав глас. — Искам да ти отдам почит, Джулия.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от любов. Тя коленичи пред него върху дебелия килим от борови иглички.

— Да се почетем взаимно — прошепна тя.

Джулия се усмихна и разкопча тежката тока на колана му. Тя свали колана и меча му и ги остави встрани, след което махна и поличката му.

Очите ѝ вече бяха свикнали със слабата светлина. Джулия забеляза пулсирането в основата на гърлото му и бързото повдигане и спускане на гърдите му. Докато сваляше ботушите му, тя прокара ръка по мускулестите му крака.

Дарах беше развързал връзките на ризата си. Джулия я издърпа през главата му, остави я на земята и се загледа с възхищение във великолепното тяло, което досега бе можела само да си представя.

Той беше така строен и мускулест, както го бе виждала в сънищата си. На места по кожата му се виждаха големи белези, които ѝ напомняха, че той не беше просто мъж, а и воин, човек, който бе въртял меча си в множество битки и който бе изпитвал на собствен гръб остриетата на чуждите мечове. Тази гледка я трогна дълбоко. Джулия знаеше, че да се показва slab, уязвим или непредпазлив беше анатема за Дарах. Доверието и страстта му изпълниха очите ѝ със сълзи.

— Недей — прошепна той. — Защо плачеш, любима?

— Толкова си красив.

— О, ама ти наистина си луда. — Той се ухили. — Тялото ми е покрито с белези като кухненска маса, а и вече не съм строен младеж като Томи. — Той потърка с длан косматите си гърди. — И съм космат като овца през зимата.

— Красив си — повтори тя.

— Както кажеш — отвърна усмихнато Дарах. — Стига да си доволна.

Той посегна към поличката си и я простря на земята до тях. След това се изправи, хвана Джулия за ръката и я изправи. Дарах сложи длан върху бузата ѝ и започна да я гали, като плъзгаше ръката си надолу по рамото ѝ и към извивката на кръста ѝ.

— Това ли искаш, Джулия? — прошепна той.

Ръката му погали стомаха ѝ и тя потръпна. Джулия затвори очи, докато той прокарващ пръсти по гръдта ѝ.

— Това ли искаш? — повтори Дарах.

Джулия се олюляваше, хипнотизирана от бавните му движения. Тя усещаше, че не може да отвори уста, и само кимна.

— О, това е добре — измърмори той. — Най-после сме на едно мнение за нещо, Джулия.

Дарах сложи твърдите си, мазолести длани върху набъналите зърна на гърдите ѝ. Тя въздъхна от удоволствие и изви тяло към него.

— Не още, скъпа. Искам да ти дам всичко.

Тя не беше уверена, че щеше да успее да издържи на всичко, камо ли пък да изчака, но въпреки това остана да стои трепереща на лекия ветрец, който галеше тялото ѝ.

Някъде в потайните ъгълчета на съзнанието си тя се възхищаваше на промяната в Дарах Макструан. Джулия си беше представяла много пъти какво би било да бъде докосвана от него, но никога не бе предполагала, че този едър, мускулест, упорит мъж можеше да бъде такъв нежен и страстен любовник. Той изглеждаше толкова непристъпен, толкова недосегаем дори за най-очевидните нужди на тялото си. Дарах я засипа с целувки, къпеше я с ласките си, докосващ ѝ и възбуджащ всеки сантиметър от тялото ѝ. Той покри с целувки гърдите ѝ и засмука набъналите ѝ зърна. Ръцете и устните му намираха места на удоволствието, за чието съществуване тя дори не беше подозирала. Той я целуваше от главата до петите като се стараеше да не остави нито едно недокоснато място. И когато най-накрая коленете ѝ заплашваха да се подкосят, а стоновете ѝ се превърнаха в молби, той я положи нежно върху поличката си и я покри изцяло с топлото си тяло.

— Дарах — прошепна тя срещу врата му, заравяйки лице в топлата му кожа. — Не мисля, че ще издържа повече.

— Така ли, скъпа? — Той разтвори краката ѝ с коляно и се настани между бедрата ѝ.

— Така.

Дарах се дръпна съвсем леко нагоре. Джулия изви тяло, за да се притисне отново към него.

— И ти ли усещаш онова, което усещам аз, Джулия?

— Аз... да, Дарах.

Той се подпря на ръце, за да я погледне право в очите. В погледа му тя забеляза такава страст и нежност, че дъхът ѝ замря.

— Готова ли си да бъдеш с мен? Наистина ли си готова, любов моя?

Тя кимна.

— Да, любими. Готова съм. — Тя затвори очи и отново се изви нагоре.

— Погледни ме, скъпа.

Тя отвори очи и видя красивото му лице, осветено от звездите, обърнато към нея с безкрайна любов.

— Искам да те гледам, докато влизам в теб.

Тя нямаше да успее да отмести поглед, дори и да искаше. Дарах вдигна бедрата си, без да сваля очи от нейните, и се сля с нея с едно плавно, твърдо движение. Джулия извика от удоволствие и се вкопчи разтреперана в него.

— Тихо, любима — прошепна той, докато я прегръщаше. — Най-хубавото предстои.

И той удържа думата си.

Аласдеър обърна гръб на двойката, която стоеше в средата на полянката. Стомахът му се бунтуваше от гняв и раздразнение.

Значи Джулия беше направила своя избор и Дарах бе оградил своята собственост. А Аласдеър отново беше останал втори, по-малкият брат.

Всичко това му беше омръзнато. Не можеше да остане тук и да гледа Дарах и Джулия на сутринта, сияещи след прекараната заедно нощ, как си разменят интимни думи и докосвания. Вече се беше нагледал на такива неща при срещата на мъжете с жените им.

Той се върна в пещерата, сграбчи багажа си и си тръгна, докато останалите се наслаждаваха на удоволствията в леглата си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Следващият ден щеше да остане в спомените на Джулия като най-прекрасният в живота ѝ. Всички мисли за пътуване във времето и раздяла бяха забравени. Двамата с Дарах се събудиха късно и започнаха лениво да търсят дрехите си наоколо. Те се измиха в потока и Джулия подскочи от изненада, защото Дарах се престори, че водата е топла. Когато се изсушиха и облякоха, той я хвана за ръка и я поведе между дърветата, през потоците, към отвесни скали, които се спускаха в долини, за да ѝ покаже дивата красота на земите си.

Те не говореха много, но усещаха онова, което ставаше между тях. Един поглед, едно докосване, нещо толкова просто като това, че щяха да прекарат целия ден заедно, без да бъдат смущавани от други хора или от задължения, беше достатъчно. Те често спираха, за да се целунат или прегърнат, и към пладне потърсиха хладината на една малка пещера, където продължиха да се забавляват както през изминалата нощ.

Двамата се нахраниха с диви плодове, въпреки че никой от тях не искаше друга храна, освен любовта им. Джулия не сваляше очи от лицето на Дарах, което бе свикнала да вижда толкова напрегнато и което сега изглеждаше толкова спокойно, че ѝ се струваше почти момчешко.

— Имахме нужда от ваканция — каза тя на висок глас, докато се облягаше на гърдите на Дарах, докато седяха на една скала над малка долина.

— Ваканция?

— Да. Нали разбиращ, време, през което да се откъснем от всичко.

Той обмисли това и кимна.

Джулия изви глава и го погледна.

— Оп-па, може би не трябваше да ти напомням за това.

— Не, няма нищо. Просто се изненадах. Не смятах, че мога да забравя за грижите си. Но го направих. С теб, сладка Джулия.

— Трябва да правиш това по-често. Страхувам се, че стресът ще те съсипе.

— Стресът?

— Да. Напрежението от това, че си главатарят, че всички леърди търсят мнението ти по всички въпроси. Кланът Морстън. Аласдеър. Аз. — При последната дума тя се ухили.

Дарах се усмихна.

— Така е. Но не мисля, че искам да оставам далеч от теб, момиче. Ако ще ходя някъде, ти идваш с мен.

— Радвам се, че мислиш така — прошепна тя и облегна глава на рамото му. — Но не забравяй, че от многото работа без удоволствия се затъпява.

— Вече съм ти казвал, че не съм хлапе — изръмжа шеговито той. Джулия го погледна усмихнато.

— Да, знам това. Знаех го още тогава, а сега го разбрах още по-добре.

Дарах обви ръка около нея и двамата продължиха да наблюдават сенките, които преминаващите облаци хвърляха в долината.

Аласдеър вървеше безцелно по склона от срещуположната страна на селото. Той не бе мигнал цяла нощ и се бе оставил краката да го отведат колкото можеха по-далеч, без да се изгуби в тъмнината на гората. Сега беше пладне и слънцето хвърляше дебели, златисти ивици светлина между дърветата. Аласдеър обаче не забелязваше красотата около себе си, нито чуваше песните на птиците над главата си.

Първоначално, след като беше видял Дарах и Джулия да се прегръщат под светлината на звездите, той беше побеснял. Но бе осъзнал, че причината за това беше завист, а не ревност. Той знаеше, че ако се беше влюбил в Джулия, досега щеше да й е признал това. И че ако това беше така, спокойно щеше да отиде и да откъсне главата на брат си с голи ръце, ако ги видеше заедно.

Онова, което Аласдеър искаше, беше нещото, което усещаше, че те двамата споделят — страсть, която ги караше да се оживяват, когато бяха един до друг и която ги разгорещяваше толкова много, че търсеха начин да я изразят чрез спор или прегръдка. Това не беше обикновена похот, тъй като Аласдеър знаеше колко лесно можеше да бъде

задоволена и колко бързо да бъде забравена тя. Това беше нещо различно. Нещо, което не можеше да бъде пренебрегвано и което растеше, вместо да намалява, когато бъдеше изразено.

— Ама че скитащ философ си станал — измърмори той, докато се изкачваше по склона на тясната клисура близо до границата на владенията на клана с тези на Морстън. — Влюben в идеята за любовта.

— Че какво лошо има в това?

Ножът му изхвърча светкавично от ножницата. Той огледа поляната, на която се намираше, търсейки человека, който го бе заговорил.

— Излез и се покажи — извика той.

Намираше се буквално на един хвърлей разстояние от земите на Морстън. Старият кръг от камъни наблизо показваше границата между двата клана. Дали не беше се натъкнал на засада?

Отляво се чу шумолене на листа и Аласдеър се обърна рязко натам.

— Тук съм. — Някой го потупа по дясното рамо и той едва не подскочи.

Аласдеър реагира, без да мисли. Той сграбчи косата на натрапника и се приготви да раздели тялото от душата му.

Устата му увисна отворена и той за малко щеше да изпусне ножа си от изненада, когато видя кой беше противникът му. Не беше някой закоравял убиец от клана Морстън или ловец.

Беше момиче.

Бездънни кафяви очи отвърнаха с удивление на втренчения му поглед. Аласдеър се отдръпна, без да пуска златисточервената ѝ плитка. Той я огледа внимателно от главата до петите, без дори да си помисли, че може да я обиди с това.

Тя сякаш беше излязла от приказка. Златистокафявите ѝ очи го гледаха без страх, само с учудване. Тя с нищо не показваше, че се бои от него. Зеленото ѝ наметало и медночервената ѝ рокля я правеха да изглежда като част от гората — дива,ечно млада и същевременно древна, изпълнена със загадъчен живот и тайните на природата. Цъфтяща. Красива. Магическа.

— Истинска ли си? — успя да промълви той най-накрая.

Момичето кимна, без да сваля очи от неговите.

— Коя си?

— Казвам се Селандин. Селандин Талкот.

Слънцето беше започнало да залязва, когато Дарах и Джулия се върнаха в пещерата. Кланът беше прекарал деня както те двамата, ако се съдеше по доволните усмивки и интимните докосвания, които си разменяха двойките. Децата вече се бяха нахранили и бяха сложени да спят. Леърдите се събраха около огъня и зачакаха какво ще им каже Дарах.

— Е — каза Найал, като се люлееше на пети и едва успяваше да прикрие усмивката си.

— Е? — попита Дарах.

— Вярвам, че си прекарал приятно нощта?

Дарах го изгледа безизразно.

— Да не си се загрижил за здравето ми?

Брус го потупа по рамото.

— Разбира се, че сме загрижени, момче. Не се случва всеки ден главатарят ни да си намери момиче. — Той сви посивелите си вежди.

— Нали си се държал добре с нашата малка Джулия?

Джулия се изчерви от главата до петите при думите на стареца. Тя изчака да чуе отговора на Дарах.

— Мисля, че трябва да обсъдим какво ще правим — беше единственото, което той каза. След това се огледа. — Къде е Аласдеър?

— Днес не сме го виждали. Изглежда, че не е спал тук. — Найал се ухили отново. — Не че сме били много наблюдателни снощи.

— Аз го видях снощи — каза Томи.

— Кога?

— Когато излязох да се облекча. Връщаše се от поляната при боровата горичка. Изглеждаше като мечка с трън в петата.

— От поляната?

Джулия срещна погледа на Дарах над главите на мъжете. И двамата знаеха какво беше видял Аласдеър, ако бе ходил в боровата горичка миналата нощ. Сърцето й се сви заради мъжа, когото започваше да обиква като свой брат. Дали подозренията на Дарах по отношение на Аласдеър не бяха основателни? Дали Аласдеър изпитваше към нея нещо повече от братска обич?

Доброто ѝ настроение от прекараните насаме с Дарах часове се изпари, когато забеляза мрачния му поглед. Ето че се изправяше пред нов проблем. Ако тя станеше причина Дарах да изгуби единствения си брат, какво ли щеше да се случи с любовта им, която бяха открили толкова наскоро? Дарах насочи вниманието си към хората си.

— Сигурно е тръгнал миналата нощ. Но вече трябваше да се е върнал. Найл, ти отведи останалите обратно в селото. Може да се е върнал там, но във всичко това има нещо, което не ми харесва. РОС, Томи, Дуган, вие елате с мен.

Мъжете отидоха да се пригответят. Джулия отиде до Дарах и го улови за ръката.

— Мислиш ли, че ни е видял? — попита го тихо тя.

— Да. — Той издърпа бавно ръката си. — Трябва да го намеря.

Тя подръпна поличката му, за да го задържи.

— Нали знаеш, че аз...

— Че ти какво? — Погледът му потърси нейния.

— Че не изпитвам... същото... към него.

Дарах изглеждаше никак разочарован.

— Да. Вярвам ти, Джулия. — Той я целуна бързо. — Да слушаш Найл, твърдоглаво момиче. Ще се видим у дома. — Той тръгна да се отдалечава.

— Аз няма да тръгна с Найл.

Дарах се спря и се върна при нея.

— Какво каза?

— Казах, че няма да тръгна с Найл и останалите. Оставам тук.

Дарах присви очи.

— Не започвай отново с това.

— О, напротив. Аз съм жена. Мястото ми не е в селото при теб и мъжете.

Той наведе глава и изстена.

— За бога, Джулия, ти ще ме умориш. — Дарах вдигна очи и сложи ръце на раменете ѝ. — Имаме нужда от теб в селото. Кой ще се грижи за леърдите, ако се разболеят? Кой ще ни готви, за да не се изтровим с храната?

Тя се вцепени.

— Това ли съм аз? Медицинска сестра и готовачка? Е, обзалагам се, че всяка една от жените тук може да готви и да се грижи за вас по-

добре от мен. Защо не вземеш някоя от тях?

— Не искам някоя от тях!

Хората в пещерата обърнаха глави към тях. Дарах се огледа с неудобство. Той сниши гласа си.

— Не искам някоя от тях — повтори той. — Пък и ако останеш тук, няма да мога да те наглеждам.

— Ти... аз... ти...! — От гняв Джулия не можеше да каже нищо.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че не можеш да ме наглеждаш?

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Мълчи, жено. Чуй ме. Исках само да кажа, че...

— Искаше да кажеш само, че след всичко, след снощи, след днес, ти все още ми нямаш доверие! Все още мислиш, че съм една от твоите проклети Морстън, нали?

— Джулия, не е така...

— Върви по дяволите, Дарах Макструан — изсъска тя. — Проклет да си за вечни времена!

Тя се обърна рязко и тръгна към отдалечените коридори в задната част на пещерата.

— Дарах! — чу Джулия да вика някой зад гърба ѝ. — Трябва да тръгнем, преди да се е стъмнило.

Тя продължи да върви напред, докато не намери една тиха ниша. Там се отпусна на земята и се разплака.

Майри излезе да се сбогува със сина си. Тя се облегна на бастуна си и се вгледа развеселена в намръщеното му лице.

— Значи и ти най-после отстъпи — каза тя през смях. Дарах се намръщи още повече. — Намерил си си майстора. Да видим дали ще намериш за нея постоянно място в препълненото си сърце.

Дарах погледна майка си и в очите му внезапно се появиха тревога и объркане.

— Не знам дали имам смелост за това — каза той.

— Заради собственото си сърце ли? — попита Майри. — Или заради нея?

— Заради нея, разбира се. — Той поклати глава. — Не, изльгах те. Страхувам се от нея, майко. Страх ме е, че може да реши, че не съм

достоен за нея. Страх ме е, че може да си тръгне и да ме изостави. — Той отмести поглед към хълмовете. — Но се страхувам и за нея. Ако нещо се случи с нея...

Майри кимна.

— Знам. Знам колко ти е трудно да не мислиш за Исобел. Но това вече е минало, сине. Вземи я за бъдещето! Ожени се за нея, преди да е предпочела стария Брус, глупако. Родете си деца! Или първо си родете деца, а след това се оженете, на мен ми е безразлично — стига да го направите скоро.

— Ти се една дяволска старица — каза нежно Дарах, докато я прегръщаše.

— Да. А твоята Джулия е млада. Направи я дяволски щастлива, сине. Ти вече накара светлината да изпълни погледа ѝ. Вече е време да изпълни и сърцето, и стомаха ѝ.

— О, какво щях да правя, ако всичките ми роднини не ми даваха постоянно съвети? — попита Дарах небето. — Иска ми се да опитам поне веднъж.

Майри го отблъсна и го плесна по рамото.

— Махай се оттук. Намери глупавия си брат. След това си остани у дома достатъчно дълго, за да запалиш общия огън.

— Тъй рече вещицата на Макструан — каза ухилен Дарах и се метна на седлото си.

— И ще бъде най-добре да не забравяш това — каза Майри и му се ухили в отговор.

Найал скоро се изправи пред нея и ѝ се усмихна извинително.

— Трябва да тръгваме, Джулия — каза той. — Скоро ще се стъмни.

— Казах на Дарах, че смяtam да остана тук с жените и децата.

Той кимна.

— Чух те. Но той ми даде заповед. Трябва да те заведа в селото, независимо дали искаш или не.

— Само се опитай, приятел.

— Джулия. — Той приклекна и я погледна в очите. — Той е главатарят. Ако не се подчиня, той има право да ме изхвърли от клана. Или да направи нещо по-лошо. Нали не искаш това да се случи?

— Найал, не се опитвай да ме накараш да си променя решението, като ме караш да се почувствам виновна. Ти си най-близкият му приятел. Той те обича и има нужда от теб. Никога няма да те изхвърли от клана.

Найал изсумтя и потърка брадичката си, докато обмисляше думите ѝ. Тя го гледаше право в очите и чакаше какво ще опита той сега. Джулия знаеше, че ако той поискаше, наистина можеше да я замъкне, вързана и със запушена уста, до селото. Но тя беше готова да се обзаложи, че Найал щеше да прибегне до това само когато изчерпеше всички останали средства. Междувременно може би щеше да ѝ се удаде да го разубеди. Тя не мислеше, че щеше да изтърпи унижението да се върне в селото, докато все още беше сърдита на Дарах.

— Джулия, момиче! — започна умолително той.

— Какво става тук? — Майри се появи в коридора. — Джулия?

Защо не се приготвяш за тръгване с останалите?

Джулия се изправи.

— Искам да остана тук, Майри.

— Не ставай глупава, момиче — възрази майката на Дарах и тупна силно с бастуна си. — Защо ще искаш да стоиш тук с няколко стари жени и плачещи деца? Мястото ти е долу.

— Мястото ми ли? — побесня Джулия. За коя се мислеше тази жена? За кралицата ли?

— Да. Ти отиде при Дарах. Отиде в селото му. Не дойде при нас в планината. Моят син има нужда от теб.

— Той имал нужда от мен! Ами аз?

Майри се втренчи недоверчиво в нея.

— Не ме ли чу? Ти отиде при Дарах. Онова, от което имаш нужда, е при него.

— Той е най-смешният, високомерен, надут...

— Тишина! — Майри тропна отново с бастуна си.

За миг Джулия си помисли, че старицата всъщност нямаше нужда да се подпира на бастуна, а го използваше само да плаши хората. Тя се втренчи предизвикателно в Майри.

— Не е нужно да ме гледаш така, момиче. Научила съм тези номера от майка си. Не ти казвам, че трябва да слезеш долу и да му бъдеш робиня. Ти си жена, а в тези планини това има много по-голямо

значение, отколкото са те научили изнежените ти английски родители.

— Високомерното ѝ поведение се смекчи малко. — Готова ли си да признаеш, че обичаш сина ми?

На Джулия ѝ се искаше да отрече това. Тя не бе казала това на Дарах, но ако не беше любов, какво беше всичко, което беше преживяла през последното денонощие? Тя кимна.

— Добре. Знаех, че не си глупачка. А ще признаеш ли също, че ако останеш тук, с нас, в продължение на седмици, направо ще подивееш?

— Да — отвърна неохотно тя.

— А ще признаеш ли, че имаш да научиш много неща? Неща, които не могат да бъдат научени, докато се криеш из хълмовете?

Джулия се втренчи в нея.

— Ти откъде...

— Не съм толкова глупава, колкото можеш да си помислиш, въпреки че живея из тези скали. Все още мога да позная човек, който търси познание. Ти си станала част от една загадка и полудяваш от това, че няма да можеш да я разрешиш. Затова мисля, че трябва да спреш да се самосъжаляваш. Не ти прилича. Върви долу с мъжете. Открий тайната, която сърцето ти копнее да научи.

Джулия отпусна рамене.

— Ти ми дойде твърде много — каза усмихнато тя. — Иска ми се да можеше и ти да дойдеш с мен.

— Синът ми ме нарече дяволска жена. — Майри се разсмя и даде знак на всички да се отдръпнат в задната част на коридора. — И беше прав, момиче.

Джулия импулсивно се приближи до нея и я целуна по бузата.

— Ще се видим скоро — каза тя. — Само се опитай да ме спреш. Майри се разсмя високо.

— Може да ме видиш по-скоро, отколкото си мислиш — каза тя, като поклаща пръст. — Затова се погрижи домът ти да бъде в ред.

Найл хвани Джулия под ръка и я изведе навън, където мъжете вече се бяха събрали, готови за път. Когато Джулия скочи на седлото, Роуз се приближи и ѝ подаде един малък вързоп.

— От моите сладкиши — каза задъхано тя. — Ти каза, че ти харесват.

— Благодаря ти, Роуз. — Тя се наведе и прегърна другата жена.
— Пази се. Ще се видим скоро.

— Дано да е така.

Джулия подкара коня си мълчаливо, като си мислеше за всички събития от последните два дни. Когато стигнаха в селото, тя слезе от коня и влезе в къщата. Беше твърде уморена, за да успее да направи нещо друго, освен да се хвърли в леглото си. Кучето хъркаше до огнището, а котката се беше сгушила до него.

Едана си тананикаше отново.

Крейгън Морстън отдръпна ухото си от ключалката на вратата ѝ и се отдалечи намръщен по коридора. Той влезе в стаята си и затвори вратата.

От вещицата имаше повече неприятности, отколкото полза. Той си наля малко вино. В началото тя му бе свършила добра работа, когато двамата се бяха върнали заедно от Единбург и той беше станал главатар на клана си. Магиите ѝ бяха разболели или пропъдили всичките му противници в клана. Тя беше успяла дори да уплаши Макструан и да ги накара да си мълчат, като беше провалила сватбата на главатаря им.

Той направи гримаса, когато си спомни за това. Едана беше правила някакво заклинание над момичето, когато един от хората беше нахълтал пиян в стаята ѝ и я беше убил, защото тя бе започнала да пищи. Едана бе искала тъмните сили да получат момичето, преди да го върне на Дарах. Пияният мъж бе издъхнал в ужасни мъки след едно от заклинанията ѝ.

А той, главатарят на клана Морстън, се бе отказал от надеждите да получи още от земите на Макструан като откуп за момичето. Крейгън се доближи до прозореца, който гледаше към границата между неговите земи и тези на Макструан. Всъщност, резултатът не се беше окказал чак толкова лош. Онова горделиво момченце Дарах бе получило един хубав урок и беше наранено също толкова, колкото и Крейгън преди толкова много години в Единбург. Дарах беше откраднал единствената жена, която Крейгън някога беше обичал. Тя беше погледнала само веднъж онзи висок мърсник и бе напуснала Крейгън преди той да успее да мигне. А най-лошото беше, че Дарах

изобщо не се беше интересувал от красивата Каролин. Той се бе забавлявал известно време с нея, след което я бе изоставил заради друга.

Каролин се бе върнала в дома си в Глазгоу с разбито сърце и бе отказала да остане при Крейгън дори след всичко това. Той бе понесъл удара, но се беше заклел, че целият клан Макструан ще плати за загубата му.

Когато Едана му бе казала, че в хълмовете, които бяха собственост на Макструан, се криеха богати рудни залежи, решителността му се беше удвоила. Съвсем подходящо възмездие беше той да получи съкровището на Дарах така, както той беше откраднал съкровището на Крейгън. А Дарах и парцаливият му клан щяха да загубят половината от богатството си.

Той огледа стаята, която беше обзавел с всичко, което бе намерил и което бе създало въображението му в пристрастеността му към лукса. Споменът за Каролин караше богато обзаведената стая да му се струва по-празна от килия.

Крейгън хвана една кристална купа и я разби в огнището. Проклетият Дарах Макструан! Ако не беше това копеле, Крейгън щеше да има всичко, което беше желал. Стига само Едана да му кажеше, че часът е настъпил.

Докато крачеше до прозореца и обратно, той си помисли, че имаше нужда от жена. Имаше нужда от своя собствена жена. И ако не можеше да има онази, която обичаше, щеше да има най-красивото младо съкровище, което беше успял да докопа. Тя беше тук, в собствения му дом, но досега той не бе имал възможност да получи от нея нещо повече от благоприлична целувка. Едана му беше забранила, а той се страхуваше твърде много от вещицата, за да се възпротиви на забраната ѝ. И тъй като Едана беше довела Селандин при него, той не можеше да покаже такава неблагодарност — или глупост — и да я обиди.

Но Крейгън се надяваше, че часът скоро щеше да настъпи.

За какво ли си тананикаше Едана? Дали не се консултираше със своя леген, за да види дали не беше настъпил подходящият момент за брака му с красивата Селандин?

Той се надяваше да е така. Не му се искаше да мисли какво друго можеше да планира тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Едана огледа старите дрехи, които беше облякла. Изцапани с мазни петна, кални, влажни и окъсани, те изглеждаха, сякаш бяха преживели три войни и едно наводнение. Точно това ѝ трябваше.

Тя вдигна торбата с дрънкулки, метна я на рамото си и се усмихна. Не ѝ трябваше огледало, за да ѝ каже, че приличаше на стара пътуваща търговка. Учуденият поглед на Селандин ѝ беше достатъчен.

— Е — каза Едана, — аз тръгвам.

— Къде? — Селандин стана от възглавниците, на които беше седяла и бе наблюдавала как другата жена се превръща от млада красавица в мръсна старица.

Едана се разсмя.

— Няма значение. Ти не трябва да се тревожиш за нищо, момиче. Остави всичко на мен. Ти само се старай да бъдеш красива и невинна, каквато си в действителност.

— Значи не мога да дойда с теб. — Селандин се отпусна на възглавниците и сведе глава. — Омръзна ми да бъда затворничка в тази къща!

— Затворничка? Не говори така, момиче. Ти си годеницата на Морстън, а не затворничка. Тук ти си най-уважаваният човек след Крейгън. А когато му дойде времето и той се ожени за теб, целият свят ще лежи в краката ти.

— И тогава ще мога да излизам, когато си поискам? — Момичето се размърда нетърпеливо върху възглавниците.

— Няма да искаш да ходиш никъде — отвърна весело Едана. — Ще бъдеш толкова щастлива да споделяш леглото на мъжа си и да му раждаш деца, че няма да копнееш за нищо друго на този свят. Аз лично ще се погрижа това да бъде така.

Селандин сбърчи малкото си носле.

— Дъхът му мирише на лук — прошепна тя. — И винаги ме гледа, сякаш съм сладкиш с мед. — Тя потръпна.

Едана отиде до момичето и повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Защото си направена от мед — каза с усмивка тя. — И двете с теб ще си вземем едно кралство с този мед. — Тя се изправи и намести торбата на рамото си. — Няма да се бавя много. Чакай ме около залез. И ми направи удоволствието да посвириш на арфа за Крейгън. Той толкова обича това, а и днес се чувства също толкова неспокоен като теб. Може би и двамата ще намерите покой в музиката.

Едана излезе от стаята през специалната врата, която водеше към източната част на замъка. Тук часовите бяха по-малко, а и повечето от тях бяха податливи и на най-слабите заклинания, така че тя използваше този изход, когато ѝ се налагаше.

Докато вървеше към гората, тя не спираше да си тананика. С всяка стъпка, която правеше, тялото ѝ се прегърбваше все повече и повече. Първоначално червената ѝ коса имаше цвета на огън, но бавно избеля, докато не прие цвета на стара пепел. Едана усещаше как кожата ѝ се отпуска, а устните ѝ се опъват сухо върху зъбите ѝ. Когато стигна до последния хребет преди селото на Макструан, тя вече се беше преобразила напълно. Никой нямаше да я познае в този вид. Всъщност, никой от клана Макструан не я беше виждал, ако се изключеше Дарах, но тогава той не ѝ беше обърнал никакво внимание.

Тя се усмихна и усети езика си през извитите, почернели зъби. Много скоро той щеше да я познае. И щеше да бъде много щастлив.

Джулия печеше хляб. Тя беше разстлала тестото върху една плоска каменна плоча и го месеше енергично, като си повтаряше, че това беше най-добрата терапия. По-добре да изкараше напрежението и тревогите си върху тестото, отколкото върху хората край себе си.

Истината беше, че пръстите ѝ изгаряха от нетърпение да се увият около врата на Дарах и да го разтърси, докато зъбите му не започнеха да тракат като кестанети. Тя знаеше, че по-вероятно беше тя самата да започне да се тресе, преди да успее да отмести Дарах дори на сантиметър, но това не я интересуваше. Той беше такъв досадник.

Дарах и останалите се бяха отказали да търсят Аласдеър и се бяха върнали в селото с мрачни лица, въпреки че не бяха изгубили надежда. Всички в клана знаеха, че Аласдеър беше скитник и не се задържаше дълго на едно място. Всички твърдяха, че рано или късно той щеше да се появи.

Точно така и бе станало. Той се бе появил в къщата малко след смрачаване, като бе изглеждал особено весел и радостен, дори и малко замаян.

Дарах обаче бе станал от мястото си край масата и доста време сърдито го наставляваше. Джулия никога не беше виждала Дарах толкова ожесточен в критиките към брат си, но докато го бе наблюдавала, си бе помислила, че това се дължеше донякъде на чувството му за вина. Дарах вярваше, че Аласдеър е влюбен в нея. От друга страна, не брат му, а той беше спечелил сърцето ѝ. Сега той се страхуваше, че бе наранил брат си и Аласдеър беше избягал от гняв. Ако нещо се случеше с Аласдеър, Дарах никога нямаше да си го прости.

Джулия разбираше чувствата му, но не можеше да разбере защо той беше изbral такъв жесток начин да ги изрази. Двамата с Аласдеър вече бяха посегнали към мечовете си, когато старият Брус се беше намесил с очевидно престорен пристъп на кашлица, сякаш се беше задавил. По-късно, когато двамата с Дарах бяха останали сами в кухнята, Джулия го беше укорила за начина, по който се беше държал с брат си.

— Защо се нахвърли така върху него? — бе попитала тя. — За малко щеше да се сбиеш със собствения си брат!

— Това не е твоя работа.

— Моя е и още как! — беше се троснала тя. — Повече няма да търпя тези глупости! Аз живея с този клан и ви храня. Готова ви, играя с вас, лекувам ви, пея с вас, храня се и пия с вас и ако случайно си забравил, спала съм с главата сяра на клана Макструан!

— Той все някога трябва да се научи! Не може просто така да изчезва и да кара целият клан да се тревожи за него.

— Защо не му каза това?

— Казах го.

— Не, не му го каза, звяр такъв! Ти се разбесня за това, че той тръгнал и забравил за задълженията си. Погледна го в очите и му заяви, че е нехранимайко и позор за клана. Каза му, че ако още веднъж изчезне, без да ти каже къде отива, ще го изриташ от клана.

Дарах се бе втренчил гневно в нея.

— Знаеш, че съм права. Бях там и те чух. Ти не му каза, че ти е липсвал, нито пък че си се тревожил за него. Просто му натресе една

дясна кука в челюстта.

— Кука?

— Това няма значение! Ти се държа с него лошо и го знаеш.

— Аласдеър знае какво искаш да му кажа.

— Така ли? Затова ли беше готов да измъкне меча си и да те насече? Ти не си най-лесният за разбиране или понасяне мъж на този свят. Да, всички знаят, че си добър човек и добър водач. Всички сме ти верни — включително Аласдеър и аз, чужденката. Но понякога трябва да намираш начин да казваш на хората какво искаш, без да се тревожиш, че това ще развали имиджа ти на грубия, корав шериф на Додж Сити!

— Ти отново се месиш в работите ми, Джулия.

— Меся се, и още как.

— Опитваш се да ме промениш.

— Това не е вярно. Опитвам се да те накарам да разбереш, че има и други начини да се държиш с хората.

— Аз съм такъв, какъвто съм.

— Наистина ли? В такъв случай ти си един голям тъпанар, както казах още първия път, когато те видях.

— Добре. Значи съм тъпанар. И не ми трябва едно момиче да ми казва как да се оправям с хората си.

— Точно така, не ти трябва! На теб ти трябва един силен ритник в полицката!

— Добре!

— Добре!

Той бе излязъл гневно от кухнята, а Джулия бе сритала печката и после дълго бе подскачала из кухнята, стисната ударения си крак.

Аласдеър бе влязъл в кухнята.

— Той те обича — бе казала тя, подавайки му чиния със зеленчуци.

— Да. Аз също го обичам, но започвам да се питам дали можем да живеем в една и съща къща. Или пък в едно и също село.

— Да не си посмял да избягаш. Не го оставяй да се държи безнаказано с теб по този начин.

— Интересни думи от единствената истинска любов на Дарах.

— Грешиш. Точно защото го обичам, искам той да разбере, че не може да се държи с всички, сякаш са деца, крави или нещо подобно и

той трябва да ги държи под око, за да не направят някоя глупост. Аз наистина обичам Дарах. Обичам и теб. Никога не съм имала брат, но не мога да си представя по-добър брат от теб.

— Радвам се, че Дарах намери място за теб в сърцето си. Не мога да си представя по-подходяща жена за големия тъпанар.

— О-хо! Да не би да сте подслушвали, господин Макструан?

— Ами... не беше трудно да ви чуя.

— С други думи, ние крещяхме като...

— Влюбени?

Тя бе поклатила глава и бе започнала да почиства.

— Не знам, Аласдеър. Ние се обичаме, но дали това е достатъчно?

Тези думи не бяха излезли от ума ѝ в продължение на няколко часа. Когато се бе качила по стълбите, тя беше изчакала малко в коридора с надеждата, че Дарах ще излезе от стаята си и ще я покани да отиде при него. Надеждите ѝ се бяха оказали напразни. Джулия се беше прибрала сама в стаята си.

На сутринта тя отново не го беше видяла. Рос ѝ бе казал, че конят на Дарах не бил в конюшнята, когато той станал малко след разсъмване. Сега тя беше останала сама в кухнята, само с хляба и мислите си.

На входната врата се почука. Джулия избърса ръцете си в една кърпа и отиде да отвори, като предположи, че Рос или Томи искат да влязат в градината. Тя отвори вратата с усмивка и отстъпи изненадано назад.

— О, не се плаши, момиче — каза весело старицата. — Не сме се срещали досега, нали?

Джулия направи още една крачка назад.

— Ами, не... не мисля, че сме се срещали.

— Казвам се Лизи Линдзи. От време на време идвам от Кинлох да продавам стоката си на Макструан. А ти кояси, хубавице?

— Казвам се Джулия. С какво мога да ви помогна, госпожо Линдзи?

— О, не, скъпа. Наричай ме Лизи. Всички ме наричат така. — Тя потупа голямата кожена торба, която беше преметната на рамото ѝ. — Главатарят тук ли е? Понякога той обича да купува по нещичко за дамите си.

— Така ли? — Тя изпита ревност. Кои ли бяха тези дами?

— Мога да дойда пак, момиче. До Кинлох са само двадесет тридесет мили. — Тя се обърна да си тръгне.

— Чакай! — повика я Джулия. — Дарах го няма, но можеш да влезеш и да хапнеш. Нямах представа, че си дошла толкова отдалеч.

— О, не мога да приема храната ви — каза Лизи.

— Трябва. Знам какви са обичаите на гостоприемството тук. Дарах ще се разсърди много, ако разбере, че съм отпратила някого от дома му.

— Е, щом смяташ, че може. — Жената прекрачи прага и надникна наоколо. — Каква хубава кухня. Съпругът ти е голям късметлия.

— Не съм омъжена. — Джулия отиде до килера и извади плодове, сирене, хляб и ейл. Когато се върна, тя видя, че старицата е седнала и гали котката. Странно, но котката, която се умилкваше на всички, подуши жената, изви гръб, изсъска, замахна с лата и одраска съсухраната ръка, която я беше докоснala.

— Малко Коте! — извика Джулия. Котката побягна незнайно къде. — Съжалявам — каза тя и побърза да отиде при жената. — Надявам се, че не те е наранила. Обикновено се държи много приятелски. Сигурно е надушила миризмата на друго животно по дрехите ти. Ти имаш ли си котка?

Лизи поклати глава, докато смучеше одраскания си пръст.

— Не се тревожи, момиче. Понякога котките просто стават раздразнителни и това е.

Джулия извади чиния и чаша за гостенката си и седна до огнището, докато старицата се хранеше.

— Ти ли правиш нещата, които продаваш? — попита тя.

— Някои от тях. Отвори торбата ми и погледни, момиче.

Джулия вдигна тежката торба и я сложи пред себе си. След това я отвори и бръкна в нея.

— О, прекрасни са — каза тя, докато разгръщаше няколко бродирани покривки.

— Разгледай всичко. Може би ще намериш нещо, което искаш.

Джулия извади няколко вързопа от чисти парчета плат. Отвори ги един по един, като се възхищаваше на съдържанието им. Вдигна един старинен напръстник, изработен във формата на пиле.

— Това ще бъде хубав подарък за Дуган — каза тя през смях.

— Така е. Дуган обича кокошките си. Често е разменял яйца и пилета за моите стоки.

— Значи идваш тук често? — Джулия вдигна един сребърен гребен на светлината.

— О, да. От години. — Лизи побутна чинията си встрани. — Това го взех от един човек, който го беше донесъл чак от Лондон. — Тя посочи с кривия си пръст към гравюрата върху гребена. — Не е ли красиво това изображение на роза?

— Прекрасен е.

— Пробвай го, момиче. Ще бъде много подходящ за тъмната ти коса.

— О, не, не мога. Не мога да си позволя да го купя.

— Не казвай това. Пробвай го. После ще говорим за цената. — Лизи стана от столчето. — Дай да ти покажа, ето така...

— Ау! — извика Джулия и се улови за главата, когато жената натисна гребена. Сълзи изпълниха очите ѝ от болка.

— Още малко — каза старицата.

— Не, недей...

Стомахът на Джулия се сви и тя започна да диша късо и неравномерно. Докато се свличаше на пода, тя забеляза лицето на старицата. Колко странно. Жената имаше две лица — едно младо и едно старо...

Тя загуби съзнание.

Едана се изправи и избърса ръце в роклята си.

— Така. Сега всичко е наред. — Тя прибра стоката в торбата и я метна с лекота на рамото си. — Сбогом, Джулия — каза тя. — И не трябва да се тревожиш. Не искам да ми плащаш.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Е, момче, докога смяташ да не поглеждаш момичето?

Дарах се втренчи гневно в Брус. Старецът си позволяваше с него волности, които бяха забранени на всички останали. С изключение на Джулия, разбира се.

— Не.

— Е?

— Е, какво?

— Няма ли да отидеш при нея? — Брус го плесна по ръката. — Тя те чака цяла нощ и цяла сутрин. Не мислиш ли, че това е достатъчно дълго?

— Моментът не е подходящ. Трябва да науча повече за нея...

— Нали не мислиш отново да викаш тук свещеника, за да я разпитва? След всичко, което бе казано и сторено? Малката Джулия е част от клана, момче.

Дарах се намръщи, докато оседлаваше коня си.

— Не мисля, че тя ще иска да говори с мен, Ваше Височество.

— Глупости! Наистина ли нищо не знаеш за жените? След всички бели, в които се забърка с тях, докато живееше в...

— За бога! Достатъчно! — Дарах разсече въздуха с юмрук. — Всички вие си мислите, че можете да подреждате живота ми! Кой е главатар на клана?

Брус изправи гръб и го погледна в очите.

— Ти си главатарят, момче. Но не забравяй, че аз съм кралят!

Старецът се обърна рязко и излезе от конюшнята, като удряше силно с бастуна си по земята. Дарах подпрая чело в хълбока на коня си. Беше обидил Брус. Беше обидил Джулия. Беше обидил Аласдеър. Кой щеше да бъде следващият? Голямо Куче ли?

Господи, колко му беше липсвала Джулия миналата нощ. Той се бе изкушавал да отиде в стаята ѝ и да я събуди, но не го беше направил, защото се беше уплашил, че тя ще го отблъсне, а това беше нещо, което той не можеше да понесе. Не и сега.

Дарах имаше нужда от нея. Тази мисъл беше толкова шокираща, че го накара да подскочи. Той имаше нужда от нея. Знаеше го. Но какво означаваше това, по дяволите? Дали означаваше, че трябваше да отстъпва всеки път, когато тя му възразеше? Дали означаваше да се откаже от неща, на които го бяха учили от дете, и да приеме нейните?

А дали не означаваше, че за първи път в живота си имаше партньор, някой, с когото можеше да споделя всичките си идеи и грижи? За негово удивление тази мисъл му се стори много привлекателна.

Дарах излетя тичешком от конюшнята. Дори ако трябваше да моли за прошка на колене, нямаше да позволи Джулия да прекара и една нощ без него.

Той нахълта в къщата.

— Джулия!

Никой не му отговори. Дарах се втурна в кухнята.

— Джулия, любима, аз...

Той не довърши изречението си. В продължение на няколко дълги, ужасни секунди Дарах остана втренчен в тялото на Джулия на пода. Той коленичи до нея и я прегърна. След това се огледа диво. В помещението нямаше никого, освен малката сива котка, която мяучеше и обикаляше тревожно в кръг около господарката си. Но външната врата беше широко отворена.

Той потупа Джулия по бузите. Никаква реакция. Тя беше толкова бледа, че сърцето му се свиваше като я гледаше. Дарах се развика за помощ.

Той вдигна безжизненото тяло от пода. Едва тогава Дарах забеляза блясъка на сребро в косата ѝ. Никога досега не беше забелязвал такова нещо.

Рос и Аласдеър нахълтаха запъхтени през задната врата.

— Дарах! Какво... — Аласдеър застине на мястото си.

— Това. — Гласът на Дарах трепереше. Той вдигна красивия сребърен гребен. — Господи, по него има кръв!

Аласдеър опира китките и гърлото на Джулия.

— Още е топла, Дарах. И успях да напипам пулс в гърлото ѝ. Жива е.

— Но тя е толкова бледна.

— Да я сложим на легло.

Дарах, изглежда, се опомни.

— Да. Рос, извикай останалите. Питай ги дали са забелязали някой да идва или да си отива тази сутрин.

Рос изтича навън през задната врата, докато Дарах отнасяше Джулия по стълбите. Той се качи на втория етаж, поколеба се пред вратата на стаята ѝ, след което отиде до вратата на своята стая и я отвори с ритник. Дарах я оставил на леглото и започна да разтрива китките ѝ. Аласдеър извади една бутилка и я подаде на брат си. Дарах я взе и повдигна главата на Джулия, за да налее от течността в устата ѝ.

— Хайде, Джулия. Събуди се, любима!

Томи нахълта в стаята.

— Къде е? — извика той.

— Тук. Но не можем да я накараме да се събуди. — Аласдеър даде знак на момчето да си стои на мястото.

— Джулия ме научи на някои неща за медицината — каза задъхано Томи. — Нека да помогна!

— На какво те е научила? — попита Дарах, без да сваля очи от лицето на Джулия.

Томи изтича до другия край на леглото и я погледна.

— Знаеш ли дали е от нещо, което е яла?

Дарах поклати глава и вдигна гребена. По острите му зъби се виждаха капчици кръв.

Томи се намръщи.

— Какво е това?

— Това е дроболийката, която ѝ е пуснала кръв.

Томи взе гребена и го огледа на светлината.

— Това не е просто порязване на главата — каза той. — По зъбите има някакъв прах. — Той го подуши. — Мирише лошо.

— Отрова — каза Дарах.

Томи кимна.

— Не съм сигурен как се лекува това, Дарах. Джулия ме научи най-вече как да се справям с хранителни отравяния. — Той посегна към бутилката. — Но ми каза и за порезните рани. Можем да използваме силен алкохол, за да прочистим раната от инфекция. Така може би ще премахнем част от отровата.

Дарах откъсна парче плат от ризата си и го подаде на момчето.

— Използвай това.

Томи натопи плата в алкохола и започна да почиства мястото, на което гребенът се беше забил в главата на Джулия.

— Зъбите са се забили дълбоко — каза той. — Защо ѝ е трябало да забива гребена толкова силно?

— Не го е направила тя — каза Дарах, все още втренчен в лицето на Джулия.

— Тогава кой... — Томи отвори широко очи и погледна Аласдеър. — Господи, да не би да мислите, че е била вещицата?

— Ако не е била тя самата, сигурно е изпратила някой от лакеите на Морстън.

— Но как са влезли в къщата? — попита момчето. — Никой няма да позволи на непознат да се разхожда из земите ни, камо ли да го пусне в къщата ти, Дарах.

Аласдеър му отговори вместо брат си.

— Забравяш, че Джулия не познава никого от клана Морстън. А и никой не знае как изглежда в действителност вещицата.

Дарах кимна.

— Който и да е направил това, трябва да е изглеждал безопасен на Джулия. Тя го е пуснala да влезе и дори го е нахранила.

Томи изруга, след което погледна Дарах и се изчерви.

— Съжалявам — каза той. — Но Джулия беше много добра с мен.

— Не се притеснявай — успокои го Дарах. — Всички искаме да направим същото. — Той погледна към Джулия. — Господ да ми е на помощ! Тя не диша!

Томи се задейства мигновено. Той сграбчи Джулия от ръцете на Дарах и я положи по гръб на леглото.

— Момче, извади си пръста от устата ѝ! Тя ще...

— Тишина! — извика Томи. — Знам какво правя.

Дарах никога не се беше чувствал толкова безпомощен през целия си живот. Джулия, неговата красива и странна Джулия, беше в опасност и той не можеше да направи нищо за нея, освен да гледа и да се моли, докато едно седемнадесетгодишно момче я лекуваше по възможно най-страния начин.

Той усети ръката на брат си върху рамото си. Дарах вдигна очи и му кимна с благодарност. След това отново погледна към леглото,

където Томи, изглежда, целуваше Джулия с огромна енергия, въпреки че определено го правеше неумело.

— Какво прави той? — прошепна Дарах на брат си.

— Не знам. Но той ѝ беше добър ученик, а Джулия ни помогна, когато всички се натровиха със задушеното. Ако нещо може да бъде направено, Томи ще го направи.

— Моля се на бога да си прав.

Сега Томи натискаше с ръце гърдите на Джулия, при което тялото ѝ подскачаше ритмично. Той не сваляше очи от лицето ѝ, сякаш наблюдаваше за признания на живот. След това отново започна да я целува.

— Опитва се да вдъхне живота отново в нея — прошепна със страхопочитание Дарах.

— Той успя! — извика Аласдеър. — Виж! Тя отново диша!

Томи се отдръпна запотен. Дарах повдигна Джулия и я притисна към себе си. За негова огромна радост тя изстена и го сръга в ребрата.

— Задушаваш ме... о, боже, ще повърна!

Аласдеър скочи да донесе леген. Дарах се огледа и видя, че Томи и Аласдеър се хилеха като идиоти. След това осъзна, че и неговото изражение сигурно беше такова.

Най-сетне Джулия се изправи. Томи пъхна влажно парче плат в ръката ѝ и тя избърса устата си с него.

— Какво стана? — попита тя с дрезгав глас. — Имам чувството, че ме е прегазил боклукчийски кимион.

— Вероятно си била отровена, момиче — каза нежно Дарах.

Тя му се намръщи.

— Отровена? О, по дяволите, пак ли си се опитвал да готвиш?

Дарах беше твърде щастлив, за да се обиди.

— Не. Изобщо не съм стъпвал в кухнята. Спомняш ли си някой да е влизал тук?

Джулия поклати глава, след което притисна ръце към слепоочията си.

— Дявол да го вземе, боли! — Тя опипа главата си. — Какво по...

Дарах я подкани леко.

— Имаше ли още някой в кухнята, освен теб?

Джулия остана загледана известно време в пространството.

— Една млада жена — каза бавно тя след малко. — Не, беше стара. Много стара жена. Облечена в парцали. Почука на вратата на кухнята. Каза, че често идвала да продава разни дреболии на клана. — Тя погледна Дарах. — Каза, че името й било Лизи Линдзи.

Тримата мъже подскочиха.

— Какво? — попита Джулия. — Нали я познавате?

— Да, донякъде — отговори Аласдеър.

— Тя наистина идваше тук да продава стоката си — обясни Дарах. — Но старата Лизи Линдзи почина преди четири години.

— Оп-па. — Тя се отпусна по гръб на леглото и Дарах ѝ помогна да се настани удобно на възглавниците. — Значи отново сме в изходна позиция. Вие сигурно си мислите, че или съм луда, или ви лъжа, нали?

Думите ѝ пронизаха сърцето ѝ като стрела.

Дарах поклати глава.

— Не, любов моя. Мисля, че казваш истината. Била си нападната от вещица.

Тя затвори очи.

— О, я стига. Не започвай отново с тези дивотии.

Томи потупа ръката ѝ.

— Вярно е, Джулия. Тя е забила отровен гребен в главата ти.

Тя вдигна очи и взе сребърния гребен от ръцете на момчето.

— Това ли? — попита тя с учудване. След това докосна отново слепоочието си и се намръщи. — Отровен?

— Така мисля. По зъбите му има бял прах, който изобщо не мирише като косата ти. — Момчето се изчерви и хвърли един поглед на Дарах.

Дарах беше твърде зает, за да обръща внимание на младежките и може би похотливи забележки на Томи. Той погали ръката на Джулия.

— Джулия, момиче, как се чувстваш?

— Като развалена аншоа.

Той се ухили.

— Значи си по-добре.

— Ако на това му казваш добре, не искам да знам какво е човек да умре. — Тя затвори очи. — Цялото тяло ме боли. Устата ми е толкова суха. Кой ме удари в гърдите?

— Аз.

Тя погледна към Томи.

— Мислех, че ме харесваш.

— Ти спря да дишаш — каза Дарах. — Томи вдъхна живота обратно в теб.

Тя се опули от учудване и сграбчи ръката на Томи.

— Направил си ми изкуствено дишане?

— Да, Джулия. Направих онова, на което ме беше учила.

Тя се разплака.

— Направил си ми изкуствено дишане — повтаряше тя през сълзи. — Момчета, вас наистина ви е грижа за мен.

— Мълчи — каза Томи, който се чувстваше неудобно, но все пак горд. — Направих само онова, на което ме беше учила. Горя от нетърпение да науча Лара.

— Мога да си представя — вметна Аласдеър и се разсмя, когато Томи се изчерви.

— Не му обръщай внимание — каза Дарах. — Ти спаси живота на Джулия, момче. Задължен съм ти.

— И аз — каза сънено Джулия и очите ѝ се затвориха отново.

— Не, не заспивай — каза Томи и я разтърси. — Дарах, изправи я. Аласдеър, донеси вода. Не смея да ѝ дам нещо по-силно.

Двамата братя послушаха момчето и погледите им се срещнаха над леглото. Дарах си помисли, че Томи плуваше в свои води и при това се справяше отлично.

Пред вратата настана смут. Рос нахълта в стаята, а останалите леърди за малко щяха да връхлетят върху него.

— Опитах се да ги задържа навън, Дарах, но те не ме слушат!

Гордън се промъкна напред.

— Как е малката Джулия? — попита той, като оглеждаше гневно стаята, сякаш някой от присъстващите беше виновен за нещастието.

— Не съм ранена, сър, мъртва съм — обади се тя и вдигна ръка да го поздрави. — За всички филмови маниаци, това беше от „филаделфийска история“.

Гордън се ухили и прокара ръка по главата си.

— Да, това си е нашата Джулия. — Той се обърна към останалите, които все още запречваха вратата. — Жива е.

— Кажи му, че чухме, Дуган — каза Лиам.

— Чухме, Дуган — измърмори едрият мъж, докато гледаше в стаята.

Лиам се намръщи, но никой не му обърна внимание.

— Добре — каза Томи, докато ги избутваше навън. — Вече я видяхте. Сега я оставете да си почива.

— Ти откога си станал главатар, хлапе? — ядоса се Найал.

— Направете каквото ви казва човекът — намеси се Дарах и застана зад Томи.

Мъжете си тръгнаха зяпнали. Томи се върна при пациентката си, като се пъчеше леко, докато вървеше.

Котката се вмъкна в стаята и скочи на леглото. Дарах се запъти към нея, готов да я изхвърли чак в Кинлох. Тогава котката се присламчи до Джулия и замърка. Зелените ѝ очи го огледаха с любопитство и самоувереност. Джулия се усмихна и погали котката зад ушите.

Дарах изстена.

— По дяволите, какъв беше смисълът от всички онези ритуали при обявяването ми за главатар на клана Макструан? — попита той стените. — Дори проклетите котки в дома ми имат по-голяма власт от мен!

— Истински стар неандерталец — измърмори Джулия.

Той се ухили.

— Добре дошла отново при нас, малка Джулия.

Едана изгаряше от нетърпение да се върне в стаята си в кулата и да се посъветва с легена-огледало. По обратния път от селото на Макструан тя беше приела обичайния си вид. Захвърли парцаливите дрехи и изпрати един слуга да ѝ донесе вода от специалните ѝ запаси.

В стаята си тя наля водата и пръсна в нея безценния прах.

— Покажи ми моя любим — пожела тя и зачака да види образа на Дарах. Когато лицето му се появи във водата, тя се усмихна. Колко беше красив. Колко...

Тя се вцепени. Какво беше това? Върху образа на Дарах се наслагваше друго лице.

— Това е тя. — Едана изрече думите през стиснати зъби.

Проклетата жена беше все още в къщата му. Тя седеше на леглото и решеше черната си коса и изглеждаше само леко

пребледняла от срещата си със смъртта. Защо отровата не беше подействала?

— Кажи ми, Слуга, това образ на жив човек ли е?

— Да, господарке.

Едана се разтресе от гняв.

— Кажи ми, Слуга, все още ли е мое сърцето на моя любим?

— Съсърцето му принадлежи на друга.

Тя потисна вика, който напираше в гърдите ѝ. Трябаше да се овладее. Щеше да се отърве от това препятствие. Това щеше да изиска по-драстични мерки и трябаше да действа по-незабележимо. Но тази Джулия щеше да умре.

Джулия се чувства зле в продължение на няколко дни. Действието на отровата беше предотвратено от бързата реакция на Томи, но въпреки това организмът ѝ беше поел част от нея. Томи не се отдели от нея през първото денонощие, след което предаде поста си на Дарах и отиде да се наспи доволен.

Леърдите не бяха стояли на едно място. Всяка пътешка беше претърсена за улики. Аласдеър разпита внимателно Джулия за старицата и тя направи всичко по силите си да си спомни всяка подробност, но голяма част от спомените ѝ за онази сутрин бяха обвити в мъгла.

Докато тя спеше, Дарах събра леърдите в голямата зала и състави график, по който те щяха да се редуват да я пазят денонощно.

— Това няма да ѝ хареса — каза Найал.

— На мен ли го казваш? — отвърна Дарах. — Точно затова искам всички да го правите. И ще трябва сами да измислите някакво обяснение — по дяволите, говорим за Джулия — когато тя ви попита защо се мотаете около нея. — Той кимна на Томи. — Ти имаш оправданието, че си неин лекар. — Дарах погледна брат си. — Ти живееш в тази къща, така че можеш да ѝ казваш, че просто искаш да ѝ правиш компания. Що се отнася до останалите, оправяйте се както можете.

— Добре, Дарах.

Дарах прекоси потока на едно място, на което той се стесняваше. Той прецени, че на това място мъжете бяха ходили за риба в деня, в който Джулия бе нападната. Дарах сложи ръка над очите си, за да се предпази от ярките лъчи на слънцето, което току-що се бе появило иззад един облак. Малка полянка водеше към гората.

Въпреки че не можеше да ги види оттук, той знаеше прекрасно къде се намираха овъглените дървета и оголените площи в гората, които бяха останали да напомнят за причинения от Морстън пожар. Докато той бе живял в лукс в Единбург, кланът му бе оставил на милостта на враговете си. Морстън бяха обградили мястото, на което бяха заспали баща му и чичо му, и бяха подпалили дърветата и храстите. Смъртоносният огнен кръг бе събудил двамата спящи, но не той, а димът бе решил съдбата им. Само за няколко минути гъстият дим ги беше обгърнал, без да им позволи да се ориентират.

Едва ли можеше да бъде заложен по-смъртоносен капан. Когато главатарят на клана Макструан и брат му бяха излезли от гората, опитвайки се да си поемат дъх, хората на Морстън ги бяха нападнали от засада. Когато Майри Макструан се беше оплакала на графа, Морстън бе заявил, че двамата бяха прекосили границите на владенията му през нощта с извадени мечове. Той бе постъпил така, както законът позволяващ на всеки гражданин — беше защитил земята и хората си срещу мъже, който бяха негови заклети врагове.

Майри се бе върнала разгневена и съсипана от мъка в дома си. Тя незабавно бе изпратила човек да повика Дарах, след което си беше легнала. Бяха изминали месеци, преди тя да се върне към обичайния си начин на живот, при това с разклатено здраве и намалена енергия. Бе желала брака на Дарах с Исobel и бе подкрепяла неизменно сина си в мъката му и докато се бе учи какво означава да бъде главатар на клана. Но когато една от девойките в селото беше нападната и пребита жестоко една вечер преди година, тя доброволно се беше оттеглила в планините заедно с останалите жени.

Дарах тръгна по поляната, като търсеше из тревата следи, които може би бяха останали от деня, в който Джулия бе нападната. Сърцето му се гневеше само при мисълта, че някой беше застрашил живота ѝ. Фактът, че престъпникът бе изbral дебрите на тази гора, за да извърши пъкленото си дело правеше престъплението му двойно по-тежко. Ако в двете нападения над Джулия не се виждаше ръката на Морстън, той

щеше да се изкачи на върха на Шиехалин и да запее като петел. Този път не смяташе да позволи на Морстън да се измъкне безнаказано.

Когато влезе в дъбовата гора, той прилекна и се ослуша. Наоколо беше прекалено тихо. Дарах се вгледа в отдалечените мрачни кътчета на гората и забеляза златните лъчи на слънцето да се промъкват тук-там между дърветата.

Той се огледа и косата на тила му настръхна. Трябаше да се чува песента на някоя птица или гласът на сърна, викаща малките си. Дори насекомите бяха спрели да бръмчат.

Той бавно сложи ръка върху дръжката на ножа си. След това се изправи и се завъртя в кръг, готов за атака. Наоколо обаче не се виждаше никой и Дарах не чу шум от стъпки.

Той продължи търсенето си. Постепенно в гората започнаха да се чуват обичайните шумове и тревогата му изчезна. След нападението над Джулдия не бе валяло и той се надяваше, че по земята все още имаше останали следи. Дарах се спря до едно място, по което растяха гъсти храсти. Прилекна отново и огледа внимателно зелената папрат. По листата се виждаха тъмни капчици, които Дарах разпозна като засъхнала кръв. Той откъсна едно листо, помириса го и го отърка между пръстите си.

Някой или нещо беше кървяло на това място, при това скоро. Нямаше начин да разбере дали кръвта беше от човек или животно, но наличието ѝ отговаряше на разказа на Джулдия за кървящия непознат, който я бе молил за помощ.

Дарах се изправи. Неговата Джулдия имаше твърде меко сърце. Тя беше готова да помогне дори на самия дявол, ако той ѝ покажеше наранения си пръст. И докъде я беше довело това — първо се бяха опитали да я удушат, а след това да я отровят.

Той започна да обикаля мястото, на което беше открил кръвта; сърцето и съвестта му го приканваха да признае, че не само доброто сърце на Джулдия беше причината тя да се изложи на опасност. Той самият беше отговорен за това. Беше я застрашил с това, че се беше влюбил в нея.

Дарах се усмихна на себе си. В един момент той бе решил да я пусне да си върви и да премахне объркващото ѝ присъствие от живота си. В следващия вече се опитваше да я задържи в клана и в сърцето си.

Той беше направил немислимото — беше приел красивата, луда чужденка. И беше готов да се бори за нея до последен дъх.

Смърт. Той навлезе по-навътре в гората. Не можеше да позволи на Морстън да му я отнеме, както му беше отнел Исобел. Всичките му сетива и инстинкти му подсказваха, че зад нападенията срещу Джулия стоеше кланът Морстън. Те се опитваха да го наранят чрез нея само защото не искаше да продаде клана си на тези алчни копелета. Дарах не можеше да позволи Джулия да стане жертва на провала му като главатар. Този път нямаше да повтори предишната си грешка.

Той щеше да обвърже сладката Джулия със себе си, да я защитава, да я скрие, ако се наложеше. Но тя щеше да бъде негова и само негова, завинаги.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Дарах се върна в къщата мрачен, но спокоен. По време на вечерята Джулия забеляза, че той я наблюдава. Когато се събраха край камината, пожела да чуе историята на Богарт и Бекол от „Казабланка“.

Тя започна да разказва с желание, тъй като това беше един от любимите ѝ филми, но ѝ беше трудно да се концентрира, защото сините му очи бяха втренчени в нея и не се отместваха нито за миг. Тя усети как по тялото ѝ се разлива топлина и сърцето ѝ забива учестено. Нямаше как да събърка онова, което се виждаше в погледа му, но Джулия не можеше да спре да се пита какво беше довело до такава промяна у Дарах.

Когато тя свърши, Лиам се изправи и се изкашля, за да привлече вниманието на останалите. Той скръсти ръце върху корема си и премигна тържествено към хората край огъня.

— С останалите леърди искаме да ти направим едно предложение, Дарах — каза той. — Искаш ли да го чуеш?

Дарах изглеждаше леко раздразнен, но се съгласи. Лиам кимна с благодарност и се изкашля.

— Както знаете, традициите на нашите майки и бащи датират от много поколения, още отпреди времето на св. Колумба, преди появата на мъжете от севера в техните дълги кораби, преди Сконският камък да е бил поставен на мястото за коронясването...

— Ще живея ли достатъчно дълго да чуя края на това предложение? — изръмжа Дарах.

Мъжете се разсмяха, а Лиам се усмихна глуповато.

— Ще пристъпя към същината на въпроса, а тя е, че нашите сърца бяха спечелени от разказите на нашата Джулия. Приключенията на Индиана Джоунс, страховитият разказ за Чуждоземеца, трагичната любов на онова момче Ромео и неговата Жулиета — това са все разкази, които са равни на най-старите ни легенди. — Той се обърна към Джулия. — След всичко това, Джулия, искам да ти кажа, че тук

наричаме хора като теб бардове, разказвачи на истории. От древни времена бардовете са седели пред огнищата...

— Предложението — напомни му Найл.

Лиам го погледна раздразнено, след което се обърна към Дарах.

— Накратко...

— Господи, дано наистина да бъде кратък — измърмори Гордън.

— Накратко — продължи Лиам, без да му обръща внимание, — останалите ми възложиха да помоля Джулия Адисън от Ню Йорк да бъде обявена за бард на клана Макструан.

Дарах погледна към Джулия и в погледа му се появи весело пламъче.

— Какво ще кажеш, Джулия Адисън? Съгласна ли си да бъдеш хроникьор на клана Макструан и да разказваш за великите му дела, за битките и мъките му?

— Аз... аз не знам какво да кажа. — Тя огледа мъжете, които се усмихваха и кимаха одобрително. Тя знаеше, че те ѝ бяха направили голям комплимент по своя странен и прекрасен макструанов начин. — За мен ще бъде голяма чест да приема — каза тя, като гледаше Дарах.

— Ще направя всичко по силите си да оправдая доверието, което ми давате с тази титла, ако наистина сте сигурни, че го искате.

— Искаме го — заяви Брус с грейнало лице.

— Да — добави Дуган.

— Тогава стани, Джулия Адисън — каза Лиам.

Той вдигна една кошница от пода и извади от нея къс дървен жезъл, чиято глава беше изваяна във формата на вплетени възли и листа.

Джулия се изправи със замъглени очи. Тя погледна към Дарах и той ѝ кимна тържествено.

— Приеми жезъла на разказите — каза Лиам, докато ѝ го подаваше. — И нека всички знаят, че ти си бардът на клана Макструан.

Джулия пое жезъла и го задържа пред себе си. Тя огледа мъжете около масата, които я бяха избрали за хроникьор на живота им.

— Приемам с гордост жезъла на разказите — каза тържествено тя. — И ще се оглеждам, и ще се вслушвам, и ще ви разказвам и вашите, и моите истории, колкото мога по-добре.

— Чуйте! Чуйте! — извика Брус.

Останалите подеха вика му, като тропаха с крака и свиреха.

Джулия ги гледаше с грейнало лице. Томи се наведе напред от мястото си на пода до камината.

— Какво ще ни разкажеш сега, Джгулия? — попита той.

Дарах се изправи.

— Оставете новия ни бард да си почине — каза той преди Джгулия да бе успяла да отговори на момчето. Той я хвана за ръката и вплете пръсти в нейните. Дарах кимна на мъжете, които избраха да бъдат дискретни и си тръгнаха веднага.

В тишината, която последва заминаването им, Джгулия се обърна към Дарах, обзета внезапно от срамежливост. Той повдигна с пръст брадичката ѝ и я целуна леко по устните.

— Съжалявам, че се скарах с теб — измърмори той.

Гласът му беше мек като пантофките от заешка кожа, с които Джгулия беше обута.

— И аз съжалявам — отвърна му тя, докато слагаше ръце на раменете му. — Държах се отвратително. Знам, че никога няма да направиш нещо, което да не е добро за клана. Но мисля... мисля, че понякога просто те ревнувам от останалите.

Той повдигна вежди.

— Ревнувах ме от тази банда тъпанари?

Тя се усмихна.

— А-ха. Ревнувам, когато виждам колко много ги обичаш и как те са всичко за теб.

Той сложи ръце на кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Вярно е, че кланът стои на първо място, сладка моя. Но моята Джгулия вече е бардът на клана Макструан. Тя е момичето на главатаря. Тя е част от клана.

Тя се втренчи в него с учудване.

— Наистина ли... го мислиш? — прошепна тя.

Дарах се възползва най-безсрамно и я целуна докато не ѝ остана дъх.

— Да, любов моя — отвърна той, докато целуваше слепоочието ѝ. — Ако ме искаш.

Тя обви ръце около врата му и се вкопчи в него, сякаш от това зависеше животът ѝ, докато той я отнасяше по стълбите към стаята си.

Едана вдигна ябълката и я огледа на светлината.

— Идеално — измърмори тя. — Толкова сочна и червена. Кой би могъл да ти устои?

Тя сложи капака на малкото черно котле и затегна въженцето около него.

— Няма да бъде много добре, ако някой реши да опита от това, нали? — попита тя бялата котка, която седеше на масата и наблюдаваше господарката си. Котката измяука гърлено, скочи на земята и тръгна към прозореца.

Едана се разсмя тихо, изрече последните думи на заклинанието си над отровния плод и изчезна в сенките. Котката зави срещу луната от перваза на прозореца. Сякаш в отговор, в нощта се чу смях, който се разнесе в тишината и се сля с мъглата над върховете на дърветата.

— Разкажи ми за Исобел.

Двамата лежаха облечени на леглото на Дарах и се целуваха като ученици. Този следобед Дарах се беше промъкнал зад нея в градината и я беше отнесъл в стаята си; погледът му ѝ бе казал всичко, което тя искаше да знае. За първи път от дълго време тя беше с чувството, че двамата имаха цялото време, което им беше необходимо.

Джулия се осмели да му зададе въпроса, който я измъчваше, откакто Роуз ѝ бе разказала историята на Исобел в пещерата.

Дарах затвори очи.

— Това е минало, Джулия. Да го забравим.

— Не. Не мога. — Тя се притисна по-близо до него. — Трябва да ми кажеш за нея. Каква е била. Как сте се сгодили. Какво си изпитвал към нея.

— Исобел е мъртва — каза той с глух глас.

— Знам, но...

Дарах отвори очи.

— Но какво? Какво общо има Исобел с мен и с теб?

— Обичал си я, нали?

Той се изправи в леглото, но дълго време не каза нищо. Джулия го гледаше учудена.

— Не си ли я обичал? — попита тихо тя. — Но всички ми казваха, че ти и тя... не разбирам.

Той подпра главата си с ръце.

— Знам какво си мислеха всички. Те го казваха толкова често — че двамата с нея сме били създадени един за друг, че сме се обичали. Но всичко беше измама. Поне от моя страна.

Джулия седна до него и сложи ръка на рамото му.

— Ако не си я обичал, защо тогава си се съгласил да се ожениш за нея?

Той вдигна глава и се загледа в стената.

— Сватбата беше определена още в детството ни. Докато бяхме млади, все още нямаше никакъв проблем. — Той сви рамене. — След това заминах за Единбург. Там срещнах една-две жени.

— Една-две ли?

Дарах я изгледа кисело.

— Добре де. Бяха повече от две. Но там научих много неща за света, както и това, че жените се различават една от друга, също както мъжете.

— Много си се просветил.

Той не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Когато татко беше убит, аз бях повикан обратно тук и когато се върнах, Исobel вече беше пораснала. Тя беше все същото сладко, срамежливо момиче, което бях оставил, когато тръгвах за Единбург. Дори още повече. Беше свежа като виолетка в долината. — Той стана и започна да крачи из стаята. — В нея нямаше нищо, което един мъж да не обича. Или да не може да се научи да обича.

— Но ти не си бил всеки мъж.

Той поклати глава.

— Не можех. Харесвах Исobel. Обичах я като роднина. Но никога не съм чувствал любовта, която знаех, че тя иска от мен. Онази любов, която трябва да съществува между един мъж и една жена, които трябва да прекарат живота си заедно.

— И въпреки това си щял да се ожениш за нея?

— Да. Бях дал думата си, а да я наруша означаваше да се откажа от всичко. Нямаше да бъда достоен да водя клана Макструан. Затова ние уговорихме деня на сватбата.

— И тогава тя е била... отвлечена.

Той се спря и се загледа в огъня.

— Тя живееше в къщата ми и се грижеше за майка ми, която беше болна. Тя беше много добра, винаги се грижеше за другите.

Джулия стана, отиде до него и сложи ръка върху неговата.

— Не можеш да продължаваш да се укоряваш за онова, което се случило с Исобел. Не си можел да направиш нищо.

Той се отърси от ръката ѝ.

— Напротив, можех! Не разбираш ли? Имах възможност да се спазаря за живота ѝ, но не го направих. Оставил се да ме води гордостта и отказах да сключа сделка с Крейгън. Исобел умря, докато аз се правех на велик главатар, който никога не отстъпва.

В гърлото на Джулия заседна буца. Той изпитваше толкова силна болка и потискаше всичко това в себе си в продължение на години.

— Дарах — каза тя и отново докосна ръката му. — Не си можел да знаеш, че Крейгън ще убие Исобел. Нямаш кристална топка, с която да предсказваш бъдещето. Направил си онова, което си смятал, че е най-добро за клана ти, както правиш винаги. Не си можел да дадеш на Крейгън земите си и да го оставиш да те смачка. — Тя се вгледа в измъченото му лице. — Твърде често хора като Крейгън убиват заложниците си, независимо от изхода на преговорите. Дори ако си му дал всичко, което е искал от теб, Исобел пак щеше да е мъртва.

— Може и да си права. Но това не променя факта, че аз не я обичах достатъчно и не направих всичко по силите си, за да я спася. Смъртта ѝ ще тежи на съвестта ми до края на живота ми.

— А аз?

Той я погледна с изпълнени с болка очи.

— Съжалявам, момиче. Мислех си, че съм преживял смъртта на Исобел, но се оказа, че съм се лъгал. Не съм добра партия за теб. Ще ти донеса само тъга и мъка. Това е проклятието на предводителите на клана Макструан. — Той отиде до масата и си наля чаща вино.

Джулия отиде до него със свито сърце.

— Това ли е всичко? — попита тя. — Провалил си се веднъж и затова всичко свърши? — Тя се намръщи, за да се пребори със сълзите, които напираха в очите ѝ. — И към мен ли изпитваш същото, което си изпитвал към Исобел? И мен ли не обичаш?

Той се втренчи с удивление в нея.

— Не. Не знаеш ли какво означаваш за мен, Джулия? Ти си моето слънце и моята луна, моето тяло и моята душа. Господи, ако ти

кажа, че те обичам, ще бъде твърде малко.

— Тогава защо ме отблъскваш?

Той я сграбчи за раменете и я погледна тревожно.

— Твърде много се страхувам за теб, любима! Морстън ме е притиснал силно и не знам дали ще мога да защитя клана си и теб. Както сама знаеш, не съм много добър в ухажването. Нося белезите на твърде много горчиви грешки, които съм правил през живота си. Спомням си за толкова много хора, чийто живот бе погубен напразно, и знам, че ще има и други. Не мога да понеса дори мисълта, че можеш да бъдеш наранена, Джулия!

Тя вече се беше разплакала.

— А аз не мога да понеса мисълта, че никога вече няма да те видя!

Дарах я прегърна. Тя се разхълца върху гърдите му, обзета от всички страхове и съмнения, които беше държала в себе си толкова дълго.

Той я отнесе на леглото, седна на ръба и я сложи да седне на коленете му. След това я залюля и я остави да се наплаче. Най-накрая Джулия изправи гръб и избърса сълзите си.

Той поклати глава.

— Какво ще правя с теб, Джулия Адисън? Ти нахлу в живота ми като гръмотевица и го обърна с главата надолу. Нямаш ли чувства за срам или жалост към мен?

— Не. — Тя му се усмихна през сълзи. — Завърших колежа с първа специалност „Бесрамие“ и втора „Без жалост“. Дипломирах се с отличие по измъчването на големи, лоши шотландци.

Той я погледна сериозно.

— Знаеш, че не можеш да останеш тук, момиче. Не знам какво могат да ти направят Морстън, но нямам намерение да чакам да видя това. Крейгън иска да получи планината — същата планина, в която се крият жените и децата. Вещицата му вече на два пъти застраши живота ти. И двамата ще опитат отново.

— Никъде няма да ходя и ти не можеш да ме принудиш да го направя.

— Джулия, не можеш да...

— Мога много неща! Обичаш ли ме или не?

— Обичам те до полууда! Но...

— Никакво „но“. — Тя улови лицето му с ръце. — И аз те обичам до полуда, Дарах Макструан. И няма да позволя да бъдем разделени. — Тя сложи едната си ръка на хълбока. — Достатъчно голям мъж ли си, за да се изправиш срещу мен, неандерталецо?

Той я бълсна на леглото и вкопчи ръце в раменете ѝ.

— Неандерталец, така ли? За това, че те обичам? Или за това, че се грижа за теб?

Тя му се ухили.

— Да.

— Би трябвало да те...

Джулия промъкна пръсти под ризата му и погъделичка ребрата му. Той се разсмя и се извъртя, за да се измъкне. Тя скочи от леглото и се втурна към вратата.

Дарах прекоси светкавично стаята и огромната му ръка ѝ препречи пътя точно когато Джулития посягаше да отвори вратата. Тя се пъхна под ръката му и изтича до другия край на леглото, като се смееше.

Той започна да я дебне.

Джулия му се ухили.

— Хайде, Дарах, спомни си за кръвното. И за онази стара футболна контузия...

Той се хвърли срещу нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Аласдеър чакаше край кръга от камъни. Той обикаляше старата скала с изтърканите гравюри и риташе по-малките камъни, които се намираха в подножието й.

Дни. Бяха изминали дни, откакто за първи път бе видял Селандин в гората. Тогава те не бяха говорили много, а само се бяха гледали учудено, бяха се запознали и си бяха обещали да се видят отново, когато някакъв далечен звук я беше подплашил и тя си бе тръгнала.

Той идваше на това място всеки ден с надеждата да я види отново. Но сега Аласдеър вече беше отчаян и се страхуваше, че никога вече нямаше да я види. Или че срещата му с нея беше просто един сън.

Той чу шумолене в гората и вдигна очи в очакване, но за всеки случай извади и ножа си.

Тя отново се появи сякаш изневиделица до него. Златистата ѝ коса блестеше на лъчите на късното следобедно слънце, а очите ѝ горяха с неприкрита радост. Той я сграбчи импулсивно и я целуна.

Когато целувката свърши, Аласдеър се отдръпна и се загледа в красивото ѝ лице. Очите ѝ бяха затворени, а устните ѝ приличаха на току-що цъфнала роза.

— Отново — прошепна тя. — Направи го отново, моля те.

Той сложи ръце на раменете ѝ. Възбудата му се бореше с чувството му за чест. Господи, тя беше толкова красива, толкова изкушаваща. И беше напълно невинна в страстта си и в поведението си.

— Ела — каза той и я хвана за ръка. — Трябва да поговорим.

— Добре. — Тя тръгна с него и двамата седнаха на един от широките, плоски камъни от кръга. — Какво искаш да знаеш?

— Първо, коя си ти?

Тя се разсмя и звукът го омая.

— Аз съм Селандин, не помниш ли? Селандин Талкот. Името ми нищо ли не ти говори?

Той се замисли и след малко сви рамене.

— Съжалявам.

Тя се намръщи.

— Мислех, че знаеше коя съм, когато те видях за първи път. Ти... е, това няма значение. — Тя вдигна ръцете му, сложи ги под брадичката си и му се усмихна лъчезарно. — Аз съм годеницата на Крейгън Морстън.

Аласдеър си помисли, че щеше да повърне. Той издърпа рязко ръцете си от нейните и скочи на крака.

Тя се загледа в него с тревога и объркване.

— Аласдеър? Какво има?

— Ти! Ти си Морстън?

— Да. Е, поне ще бъда.

— Ти... ти вещица ли си?

— Не, разбира се, че не съм. — Той я гледаше тревожно и тя му кимна окуражаващо. — Не съм вещица.

Аласдеър седна отново с облекчение.

— Аз съм една от феите.

— Боже милостиви.

Той отново започна да крачи напред-назад и тя тръгна след него.

Най-накрая Аласдеър се обърна и я погледна.

— Чуй ме, момиче. Това някаква игра ли е? Някаква шега?

Селандин го погледна учудено.

— Игра? Искаш да играем на някаква игра ли?

— Не. Не искам да играем на игра. — Той стисна юмруци. —

Сериозно ли говориш? Наистина ли си фея? И ще се омъжиш за Морстън?

— Да. Едана — тя се грижи за мен след смъртта на родителите ми — казва, че ще трябва да се омъжа следващия месец, когато знаците показват, че ще бъда готова да приема семето му.

Аласдеър затвори очи. Цялата тази работа ставаше все по-странна и по-странна с всяка измината минута. А Дарах си мислеше, че е имал проблеми с една обикновена смъртна чужденка каквато беше Джулия.

— Вярваш ли ми? — попита Селандин и докосна ръката му.

— Искаш ли да се омъжиш за Крейгън? — Той произнесе думите дрезгаво.

Тя поклати глава.

— Не.

Аласдеър я сграбчи за раменете.

— Тогава трябва да дойдеш с мен. Дори ако си луда колкото стария Макфий, пак няма да те оставя на онзи мръсник Крейгън! За бога, Селандин! Та той те е държал като хубава кокошка, която трябва да бъде угоена, преди да бъде заклана.

— Но Едана...

— Ти не дължиш вярност на клана Морстън, момиче. — Аласдеър погали косата ѝ с трепереща от страх ръка. Само за няколко часа тя бе намерила място в сърцето му. Той искаше да бъде с нея и да я пази.

— Аз не съм му давала клетва, но дадох обещания на нея.

— На тази Едана ли? Тя не е ли Морстън?

Селандин поклати глава.

— Не мога да ти кажа нищо повече. Но аз обещах. Едана беше много добра с мен. Тя ми е като сестра.

— Само една жестока сестра може да те накара да обещаеш такова нещо. Ще убия Крейгън, преди да те е докоснал — заяви той.

В гората се чу кряськът на сова. Селандин вдигна глава като подплашена сърна.

— Трябва да вървя — прошепна тя и се отдръпна от него.

Той я дръпна към себе си и я целуна с надеждата да я накара да мълкне и да я убеди да го послуша. Тя му отвърна със същото желание, но когато целувката свърши, се измъкна някак от прегръдките му и се втурна към дърветата.

— Селандин!

— Чакай ме, любов моя! — достигна до слуха му тихият ѝ отговор.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Джулия скочи върху леглото му, след което се втурна към гоблените, които висяха на отсрещната стена. Тя се скри зад тях, като не преставаше да се смее.

— В капан си, момиче. По-добре се предай.

— Никога!

Тя усети как ръцете му се движат наоколо и се приближават постепенно. Джгулия се промъкна към далечния край.

— Джгулия — повика я тихо Дарах. — Не забравяш ли нещо?

Тя замръзна на мястото си и се ослуша. Какъв ли номер се готвеше да й изиграе Дарах?

— Не забравяш ли, че каза, че няма да позволиш да бъдем разделени?

— Ах, ти, мошеник такъв! — възклика тя и изскочи зад ръба на гоблена.

Той я улови мигновено, вдигна я на ръце и я отнесе на леглото. Тя пищеше и се опитваше да го ритне на шега.

— Това беше мръсен номер — беснееше тя. — Да се възползваш от една нещастна, беззащитна жена.

— Нещастна, беззащитна жена ли? — Той се изсмя. — Денят, в който това започне да се отнася до теб, ще бъде денят, в който Дуган ще се откаже от яденето.

— Да не би да казваш, че не съм жена? — Тя се престори на обидена. — Ако е така, значи ти не си мъж, неандерталецо Макструан.

Той я придърпа към себе си и я целуна дълбоко. Джгулия отстъпи и му отвърна по същия начин. След малко той се отдръпна и повдигна вежди.

— Значи мислиш, че не съм мъж, а, момиче?

— Не съм казала такова нещо. Но ми се струва, че си адски докачлив за мъж, който ходи облечен с пола.

Лицето му потъмня, но миг по-късно Дарах забеляза веселите пламъчета в погледа ѝ.

— Така ли? — попита тихо той. — А какво ще кажеш за момиче, което ходи обуто в панталони?

Тя се усмихна.

— Не мога да се оплача.

— Така е. Не ти ли харесва поличката ми?

Тя протегна ръка и опира тежката брошка, която придържаше дългото парче вълнен плат през рамото му.

— Харесва ми — отвърна тихо тя.

Ръката му се плъзна по плетения ѝ пуловер.

— А тази твоя туника. Обзалагам се, че си има своите предимства.

Джулия потръпна, когато усети голямата му, твърда ръка да гали толкова нежно гърба ѝ.

— Харесва ли ти?

— Да. — Ръката му се спря по средата на гърба ѝ. — Но не съм сигурен за това тук.

Тя усети как по тялото ѝ се разлива топлина, когато той опира задната част на сутиена ѝ.

— Там, откъдето съм, се смята за прилично да се носят такива неща. И мъжете често ги намират доста... възбуждащи... за гледане.

— Така ли? — Очите му заблестяха. — Когато са сложени или когато са свалени?

Тя се разсмя.

— Когато са сложени.

— Хмм. Интересна идея. — Пръстите му се плъзнаха под предната част на пуловера ѝ и тя усети как мекият плат се плъзга нагоре. — Не бих искал да не спазвам вашите обичаи — каза той.

— Така ли?

— Да.

Джулия затвори очи, когато пуловерът продължи да се плъзга нагоре. Тя вдигна ръце и Дарах го измъкна през главата ѝ. Джулия отвори очи и го видя да я гледа с възхищение.

Пръстите му се плъзнаха по дантеления ръб на сутиена ѝ. Погледът му я накара да изправи гръб от гордост.

— Виждам защо вашите мъже обичат да виждат жените си облечени в тези неща — каза той. — Или поне защо биха искали да

виждат жени като теб в тях. — Ръката му обхвана едната ѝ гръд. — Това е хубава копринена опаковка за такъв сладък подарък.

Дарах наведе глава и я целуна на мястото, на което гърдите ѝ се надигаха над сутиена. Джулия се зачуди дали наоколо нямаше магазин за еротично бельо. Като си помислеше само какви неща можеше да му покаже...

— Има ли още нещо за гледане? — прошепна той, докато целуваше врата ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Има ли нещо друго отдолу?

— Защо не провериш сам?

Дарах вдигна глава и се усмихна.

— Мислех, че никога нямаше да го кажеш.

Той вдигна ръце към сутиена ѝ. След това се спря и се намръщи. Започна да си играе с една от презрамките, като я повдигаше и я дърпаше.

Джулия извъртя гръб към него.

— Виждаш ли кукичката? — попита го тя. — Просто я откачи.

— Да я откача — измърмори той. — Просто да я откача.

Това му отне малко време. Той продължи да разкопчава и закопчава сутиена ѝ, докато не се научи да го прави само с едно движение на ръката си. Най-накрая, доволен от новото умение, което беше придобил, той я освободи и се отдръпна назад.

Джулия вдигна ръце и плъзна презрамките надолу. Дарах ѝ помогна да свали сутиена и го остави встрани на леглото.

— О, Джулия Адисън — каза той. — Ти си най-прекрасното нещо, което съм виждал през живота си. — Той се наведе да целуне гърдите ѝ и устните му се плъзнаха по кожата ѝ и я накараха да потръпне от удоволствие.

Дарах се отдръпна назад.

— Така. Какво друго носят жените в твоя свят?

Джулия наклони глава и повдигна вежди.

— Защо сам не провериш? — подканни го отново тя.

Той прие предизвикателството. Дарах я вдигна с лекота и я изправи. След това огледа панталоните ѝ.

— Първо трябва да разкопчееш копчето на кръста.

— Копчета. За тях знам. — Той се справи бързо и присви очи, когато видя ципа. — Сигурна ли си, че не си вещица?

Джулия се разсмя.

— Не, не съм вещица — каза тя, като имитираше гласа му. — Аз съм жена.

— Амин за това.

Джулия хвана ръката му и двамата бавно, много бавно свалиха ципа.

— Ооох — каза той с удивление. — Какво устройство. Но съм благодарен на бога, че мъжете не трябва да имат подобно нещо до срамните си части.

Тя се разсмя отново.

— Имам новина за теб. В моя свят е точно така.

Дарах я зяпна.

— Не говориш сериозно! — Той поклати глава. — Проклет да съм, ако мъжете в твоят свят не са от желязо, щом се разхождат по цял ден, подлагайки на опасност семейните си ценности.

— Е, мисля, че те биха казали същото и за теб, ако те видеха с тази поличка.

— Никога няма да ги разбера. Но това определено е по-хубаво от връзките. Не се налага да връзваш и да развързваш.

Той сложи ръце на бедрата ѝ и започна да смъква бавно панталоните ѝ. Те се свлякоха по краката ѝ, паднаха на пода и тя ги изрита встрани. Джулия направи една крачка назад, за да му позволи да види какво носеше под панталоните си.

Той подсвирна тихо.

— Момиче, това няма да те стопли дори в най-топлия летен ден.

— Дарах я завъртя, за да я огледа по-добре. — Как се нарича това нещо?

— Бикини — отвърна тя. — Не ти ли харесват?

— Да ми харесват? Момиче, ако започна да се радвам повече, сигурно ще се посрания. — Той протегна ръце и я придърпа към себе си. След това погали бикините ѝ и Джулия подскочи от удоволствие.

— Полека — успокои я Дарах. — Просто проверявах стоката.

Тя не можа да се въздържи да не се разсмее.

— Говориш такива смехории.

— Кой, аз ли? Аз? И кой казва това! Самата госпожа Лазер Кафеварка Камион Радио! — Той прокара ръце по бедрата ѝ. — И това ли има кукичка?

Джулия поклати глава. Дарах изглеждаше облекчен.

Тя плъзна палец под еластичния плат и свали бикините си. Дарах седна на леглото я огледа внимателно от главата до петите. Тя си помисли, че ще се почувства неудобно. Досега никой не я беше оглеждал по толкова явен похотлив начин. Но с Дарах тя се чувстваше съвсем спокойна. И горда. И все по-възбудена с всяка измината секунда.

— За бога, Джгулия. Ти си като жена от някой сън.

Той я придърпа към себе си и я целуна. Джгулия се отдръпна и го погледна в очите.

— Сега е твой ред — каза тя.

Тя се качи на леглото и коленичи до него. Сините му очи не се отместваха от нея, докато тя слагаше ръце на раменете му.

— Как се маха това? — попита Джгулия.

Той почука с пръст по брошката.

— Опитай с това.

Тя измъкна иглата на брошката и освободи плата от рамото му. Дарах помръдна с рамо и дрехата се свлече до кръста му.

— Без копчета, а? — попита Джгулия, докато опипваше дантелите по маншетите на ризата му.

— Без копчета. Без кукички. Без озъбени закопчалки, които се плъзгат нагоре-надолу и могат да захапят... кожата.

Джулия развърза връзките на маншетите му. След това импулсивно се наведе и развърза връзките около врата му със зъби. Той затаи дъх. Джгулия се отдръпна и се усмихна самодоволно.

— Дразниш ме.

— Така ли?

— Ами ако аз бях направил същото с малките ти бикини?

Тя усети нов прилив на възбуда, когато си представи как устните му докосват тази чувствителна част на тялото ѝ.

Дарах протегна ръце напред.

— Е? — попита той. — Така ли ще ме оставиш?

Джулия седна на пети и подпра брадичката си с пръст.

— Хмм. Не знам. Това е малко като Коледа. Искам да отворя подаръка, но тогава той вече няма да бъде изненада.

— Остави изненадите на мен.

— Добре. — Тя хвана ризата му и я издърпа през главата му. След това я остави да падне на пода и се загледа с възхищение в него.

— Обичам да те гледам — каза тихо тя и докосна с пръсти косматите му гърди.

— Радвам се, че онова, което видя дотук ти харесва.

— И какво друго носят мъжете в твоята страна? — попита закачливо Джулия.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, нали знаеш, отдолу — отвърна тя като се усмихваше.

— Защо не провериш сама?

Джулия посегна към токата на колана му. Тежкият кожен колан се отдели от кръста му. Остана само поличката му, която се спускаше свободно по краката. Джулия посегна към нея.

— Ще трябва да станеш.

Той се изправи. Джулия дръпна леко дългото парче вълнен плат и го остави да падне на пода върху останалите дрехи, които вече бяха захвърлени там.

Той стоеше пред нея с обляно от слънчевата светлина мускулесто тяло.

Джулия му се усмихна.

— Мога да те гледам с часове.

Дарах се усмихна и седна до нея на леглото.

— Прости ми, скъпа, но ще трябва да изпълня това твоё желание някой друг път. Трябва да те докосна. Сега.

Джулия се притисна към него и обви ръце около врата му.

— Тогава ме докосвай — прошепна тя. — Докосвай ме навсякъде. Аз съм твоя.

Дарах я положи да легне по гръб върху леглото и започна да я гали навсякъде. След това я вдигна, отнесе я до гоблените на стената, подпра гърба ѝ в тях и проникна в нея прав. Когато и двамата достигнаха до върха на екстаза, той я отнесе отново в леглото, легна до нея и започна да си играе лениво с нея, докато тя не помисли, че щеше да полудее, след което отново я облада, без да сваля очи от лицето ѝ.

Джулия се сгуси в него, изморена и задоволена. Тя погали бузата му и сплете крака в неговите.

— Обичам те — прошепна тя. — Знаеш ли го?

Дарах взе ръката ѝ и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Толкова добре, колкото и собственото си име, сладка моя. Толкова добре, колкото знам, че и аз те обичам.

Тя се обърна в прегръдките му и се притисна към него, щастлива, че означаваше толкова много за този труден, надменен, уязвим, невероятен мъж. Скоро щяха да се оженят. Ако зависеше от нея, разбира се. Джулия нямаше намерение да му позволява да я отпрати. Тя го прегърна доволно, докато обмисляше плановете си за съвместния им живот.

Той дръпна завивката върху тях и скоро заспа дълбоко. Джулия се усмихна на себе си, докато гледаше угасващия огън. Монти Джилет и биячите му ѝ бяха направили голяма услуга, като я бяха подгонили в планините на Шотландия. В планините на Шотландия и право в прегръдките на любовта. Любов и още едно чувство, което никога през живота си не беше изпитвала — чувството, че беше намерила своето място. Тя беше момичето на главатаря на клана Макструан.

Джулия вече не се интересуваше от това дали живееше в най-странната общност, която някога беше виждала. Вече не се интересуваше, че тук водата се вземаше направо от реки и потоци, че се готвеше на обикновен огън, а чистота беше ежедневна битка. Вече не се интересуваше дали наистина беше от двадесети век и как се беше озовала в миналото. Тя беше открила любов и семейство и това ѝ беше достатъчно.

Семейство! Тази мисъл я накара да потръпне от удоволствие. Ами ако в нея вече растеше дете? Един малък Макструан, заченат от нейния любим Макструан?

Джулия не можеше да заспи. Въпреки умората си тя беше твърде развлечена от всички тези нови чувства, от мисълта за новото си бъдеще и сънят не искаше да дойде.

Тя вдигна нежно ръката на Дарах от кръста си, измъкна се леко от леглото и облече ризата на Дарах и пантофките си. Джулия вдъхна дълбоко аромата на Дарах, с който беше пропита дрехата му. Той беше неин. Тя искаше всички да знаят това, да го обяви за своя собственост

като лъвица, която защитава територията си. Искаше да остане до него цял живот.

Само че сега беше гладна.

Джулия излезе от спалнята и слезе в кухнята. Малко Коте дойде да я поздрави, с което показва, че смяташе нощните визити за нещо съвсем нормално, особено ако имаше възможност така да получи малко риба.

Джулия вдигна котката. Коремчето ѝ беше много закръглено и твърдо.

— Това тук да не е моята храна? Или си се заигравала с някой котарак? — Котката само я гледаше. — Значи си решила да се възползваш от правото си на мълчание по този въпрос, а? Е, мен не ме е срам да призная, че с Дарах правехме точно това. И се надявам огънят да пусне корен бързо. — Джулия се изкиска, пусна котката на земята и погали стомаха си. — Бързо, разбираш ли? — прошепна тя.

Докато вземаше чиния със сирене и хляб от една от полиците, тя си помисли, че започва да стана абсолютно примитивна. Внезапно пред погледа ѝ попадна една великолепна ябълка, която стоеше на масата и изглеждаше дяволски апетитна.

Джулия се усмихна. Сигурно някой от леърдите я беше донесъл за нея. Най-вероятно беше Рос. Още беше твърде рано за зрели ябълки, но той беше успял да намери една и я беше запазил за нея. Мястото ѝ наистина беше тук. Джулия започваше да вярва в това.

Тя вдигна плода и отхапа от него. Това беше най-сладката, най-сочната...

Джулия не можа да довърши мисълта си. Тя усети как в стомаха ѝ пламва огън и почувства слабост в крайниците си. Падна на пода и удари главата си в нещо твърдо. За миг през ума ѝ мина смешната мисъл, че трябваше да почисти тавана на кухнята. След това светът потъна в мрак.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Дарах? Дарах!

Дарах измърмори някаква ругатня и зарови още по-дълбоко лице във възглавницата. Той протегна ръка, за да придърпа Джулия към себе си, но там, където очакваше да я намери, напипа само студения чаршаф.

Той седна в леглото и разтърси глава, за да се събуди.

— Джулия? — извика той и се огледа.

— Аз съм, Аласдеър! — чу се гласът на брат му пред вратата.

Дарах стана от леглото и отиде да му отвори. Някак смътно той долови, че нещо не беше наред с вратата, но беше твърде сънен, за да обърне внимание на това.

— Какво? — изръмжа той, като гледаше ядосано брат си.

— Джулия при теб ли е?

Дарах се обърна и огледа отново стаята. След това погледна брат си и поклати глава.

— Не е ли в кухнята? Сигурно вече се разсъмва.

— Отдавна се съмна. И да, тя е била в кухнята, но вече я няма.

— Защо ме питаш всичко това, по дяволите? — Дарах отиде да вземе ризата си от пода. Той забеляза, че дрехите на Джулия все още лежаха пръснати по пода, както ги беше оставила миналата нощ, но не можа да намери ризата си. В стомаха му започна да се появява странно усещане.

— Стори ми се странно, когато влязох в кухнята преди малко — каза Аласдеър. — На пода имаше една счупена чиния и малко храна. Знаеш каква маниачка е Джулия на тема чистота — каза той и се усмихна. — Тя никога няма да остави счупена чиния и храна на пода.

Дарах обу ботушите си и отиде да си вземе риза от раклата.

— Не, тя не би направила подобно нещо. И не би излязла навън облечена само в моята риза. Миналата вечер сложих резето от вътрешната страна. Сега резето беше вдигнато. Излязла е сама.

Аласдеър пребледня.

— За бога, Дарах, нали не мислиш, че...?

Дарах се обърна към него, докато закопчаваше токата на колана си.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали не мислиш, че е избягала отново?

Дарах си спомни за миналата нощ и за начина, по който Джулия му се бе радвала и как беше настояла да остане с него. Нищо в нея не показваше, че го е лъгала.

— Не — отвърна той.

Аласдеър изглеждаше облекчен.

— Добре. Страхувах се, че може отново да започнеш да мислиш, че е отишла при Морстън или че е отлетяла с кухненската метла.

— Не и облечена в моята риза — каза Дарах, докато вдигаше меча си. — И не преди да използва метлата, за да помете счупената чиния. — Той закачи меча си на кръста и прибра ножа в ботуша си. — Но наистина мисля, че е при Морстън.

Той мина покрай Аласдеър и тръгна към стълбите, преди брат му да успее да изрече името, което Дарах не желаеше да чува точно сега — Исobel. В ума му се завърнаха спомените за нощта, в която беше отвлечена Исobel. И сега беше същото както тогава. А той се беше окказал голям глупак, щом като бе смятал, че историята не може да се повтори!

Джулия се съвзе със стон. Устата ѝ беше пресъхнала и тя имаше чувството, че ято кълвачи чукаха от вътрешната страна на черепа ѝ. Опита се да отвори очи.

Слънчевата светлина беше толкова силна, че тя веднага ги затвори.

— Дарах — измърмори тя и протегна ръка към неговата част на леглото. В ръката ѝ се озоваха шепа листа, мъх и прах. — Какво... къде?

Тя седна. Ушите ѝ пищяха.

— Дарах, как се озовахме... тук... — Гласът ѝ загълхна, когато тя успя да отвори напълно очи и видя, че се намира в гората при кръга от камъни. — О... не. Не!

Нешо не беше наред. Дърветата не бяха същите. Не бяха достатъчно много.

В устата си Джулия усещаше горчивия вкус на цитрус, а обонянието ѝ долавяше аромата на умиращи цветя. И двете усещания избледняваха бързо.

Беше пътувала във времето. Всичките ѝ сетива ѝ подсказваха, че се беше върнала в собственото си време. Далеч, много далеч от Дарах и клана.

— Не — прошепна тя. — Не, сега не му е времето. Не исках това да се случи точно сега. Аз просто... — Тя не можа да продължи. В гърдите ѝ напираше изпълнен с мъка вик, а в гърлото ѝ беше заседнала буза.

Тя чу стъпки.

Джулия скочи на крака и се огледа. На няколко крачки от нея стоеше някакъв мъж. Той беше облечен в кожено яке, сини дънки и маратонки „Найк“. Ако досега беше имала някакви съмнения, че беше пътувала във времето, те изчезнаха мигновено.

Той протегна ръце.

— Не се страхувайте. Няма да ви нараня.

Тя се стресна.

— Ти! Ти си онзи, който ме преследваше! Ти стреля по мен!
Какво правиш тук?

— Следях ви. Добре ли сте? — Той пристъпи една крачка към нея.

— Назад! — Джулия се огледа за някакъв клон или камък, с който да се защити.

— Госпожице, стрелях предупредително във въздуха, за да ви накарам да спрете — каза той и замълча. — Не пожелахте да спрете, когато ви извиках.

— Разбира се, че не спрях. Да не съм луда. — Тя отстъпи, като се чудеше дали щеше да успее да го надбяга. Този мъж изглеждаше в отлична форма. Може би ако успееше да отклони вниманието му за няколко секунди, щеше да успее да получи преднина.

— Значи си американец? — попита тя. — Сигурно си от момчетата на Монти. Трябва да ти кажа, че сте доста умни, щом сте успели да ме проследите чак дотук.

— Всъщност, госпожице Адисън, аз не съм тук от името на господин Джилет. Аз работя за ФБР.

— Да бе, да — каза тя. — Веднага ти повярвах.

Мъжът бръкна в джоба на якето си.

Джулия изпиця и приклекна, покривайки главата си с ръце.

— Оп-па! Нямам намерение да вадя оръжие, госпожице. Ето, виждате ли? — Той вдигна ръце и тя забеляза в тях блестяща карта и значка. Мъжът ѝ подаде документите си. — Личната ми карта — каза той. — Специален агент Уилямс. Следя ви от седмици.

Джулия пое документите между палеца и показалеца си, сякаш се страхуваше, че всеки момент ще избухнат. След това ги разгledа внимателно, като местеше поглед между лицето на мъжа и снимката на картата.

Внезапно тя усети, че всички кости я болят. Джулия му върна документите.

— Е, изглеждат истински, но в днешно време всеки може да се снабди с фалшиви.

Той въздъхна.

— Да. Госпожица Кобърн каза, че ще бъде трудно да ви убедим. Тя ни даде една касета със запис за вас, в случай че не ни повярвате.

Той извади един миниатюрен касетофон от джоба си и ѝ го подаде. Джулия пое уреда и седна на един от камъните. Главата я болеше. Чувстваше се толкова изморена и не беше уверена дали ѝ пукаше какво щеше да се случи с нея сега. Искаше Дарах. Искаше да се върне у дома при него.

Но реалността беше, че сега се намираше тук, далеч от него. И тя знаеше прекрасно, че беше оставила недовършена една работа в своето време. Джулия погледна предмета в ръката си. Малкият уред ѝ се струваше някак странен, въпреки че тя отлично знаеше какво представлява. Тя го обърна няколко пъти в ръката си, след което намери бутона за възпроизвеждане и го натисна.

„Здрави, Джулия. Говори Мартин. момиче, ако слушаш това, значи господин Уилямс най-после те е намерил. Знам, че донякъде аз те накарах да избягаш, след като момчетата на Джилет очистиха онези типове в кухнята ми. Но момчетата във ФБР и полицейското управление на Ню Йорк ме убедиха, че за теб ще бъде най-добре да се върнеш у дома и да им разкажеш какво си видяла. Те ще се погрижат

за твоята защита. Обещаха ми, защото се заклех, че ще изпробвам новите си ножове върху тяхната кожа, ако нещо се случи с теб. Мисля, че ме взеха на сериозно.“

Джулия се беше втренчила в касетофона. Това наистина беше приятният глас на Мартин. Но дали не я бяха принудили да направи това? Ако беше така, тя щеше да ги разкъса на парчета. Записът продължи.

„Както и да е. Знам за какво си мислиш. Мислиш си, че записът е фалшив и че съм го направила под дулото на пистолет или че са използвали компютър, за да фалшифицират гласа ми. Но искам сега да ме чуеш внимателно. Записът е истински и аз мога да ти го докажа. Истински е, защото само аз знам какво се случи онази вечер, когато двете с теб се промъкнахме в ресторанта на Лидо. Спомняш ли си? Използвахме компютъра му, за да променим всички менюта за вечерята на следващия ден, така че заприличаха на кошмар. Никога няма да забравя твоя специалитет на деня — свински обелки а ла Мезон Дени. Никой, освен нас не знае за това.

Така че се стегни и поеми риска, Джулс. Заради мен и заради себе си. И за да можем да вкараме онзи боклук Джилет завинаги зад решетките. Върви с този човек. Той е безопасен, освен ако не го ядосаш истински. Разкажи му какво знаеш. А когато се върнеш, готоварската ти шапка ще те чака изпрана и колосана.“

Лентата свърши. Джгулия се втренчи в касетофона, а след това и в агент Уилямс.

— Добре. Ще ви разкажа всичко, което знам. След това се махам. Ясно ли е? — Тя събра полите на ризата на Дарах и се настани удобно на камъка.

— Искате да говорим тук?

Джулия се огледа.

— Разбира се. Защо не? Няма да има проблеми, освен ако Морстън не се появява, въпреки че нещо ми подсказва, че това няма да се случи. Поне не днес.

— Морстън? — Той потърка бузата си. — Госпожице Адисън, нали не сте се забъркали в гангстерска война и тук?

Тя изправи гръб, като се опитваше да имитира Майри Макструан.

— Разбира се, че не съм се забърквала в никакви гангстерски войни. Съвсем случайно се озовах там, когато стана онова убийство в Ню Йорк.

— Значи сте видели как е станало?

— Да. Бях в хладилника за корнуолски пилета за менюто. Погледнах през прозореца на хладилника — той всъщност е хладилна стая — за да се уверя, че никой не стои до вратата, защото ръцете ми бяха пълни със замразени пилета и не исках да се бълсна в някого на излизане. — Тя потръпна при спомена за това преживяване.

— Искате ли да ви дам якето си? Мисля, че ще вали, а тази... рокля... не ми се струва много топла.

— Не, няма нужда. След като прекарах няколко месеца тук, вече започнах да свиквам. Но винаги ми става студено, когато се сетя за онази нощ в Ню Йорк.

Той изглеждаше озадачен.

— Няколко месеца?

— Да. Тук съм от началото на май. Вече е септември.

Уилямс седна срещу нея.

— Госпожице Адисън. Когато стрелях по вас, вие паднахте ли?

— Ами, да, може и така да се каже. По-скоро полетях надолу по онази пътека.

— А да сте ударили главата си?

— Не. Имах няколко натъртвания тук-там, но не съм си удряла главата. — Тя се вгледа в него. — Защо си мислите, че може да съм си ударила главата?

Той се изкашля. След това огледа кръга от камъни. После погледна към небето. Най-накрая погледът му се спря върху нея.

— Господин Уилямс?

— Госпожице Адисън, знаете ли коя дата сме днес?

— Да. Двадесет и седми август.

— Не, днес е четиринадесети май. Същият ден, в който тръгнахте с взетата под наем кола встрани от пътя и влязохте в гората. Това се случи преди малко повече от час.

Тя го зяпна. След това се огледа. Той беше прав — всичко беше така, както го беше оставила тогава, мъжът беше същият. Само тя се беше променила. Джулия се опита да намери смисъл във всичко това.

— Но когато паднах по склона на онзи хълм, аз бях пленена от Макструан. Живях в селото на техния клан в продължение на седмици, месеци!

Той стана и започна да обикаля от вътрешната страна на кръга от камъни.

— Сега вече наистина ме объркахте. Тук не видях никого на име Макструан. Само вас, госпожице Адисън. Обикалях тези храсти от един час. — Той се обърна към нея и се намръщи. — Но когато ви видях да тичате, вие бяхте облечена с пуловер, шапка и панталони. След това се изгубихте от погледа ми и когато ви видях отново, лежахте на земята и бяхте облечена в това нещо. И казвате, че сте били в лагера на някакъв клан?

— Да. — Тя посочи с ръка наляво. — Всичко това, от камъните до малкото езеро от другата страна на селото и малко по-нататък са земите на Макструан. Или поне са били техни.

— Госпожице, това е резерват, защищен от Асоциацията за шотландско историческо наследство.

Тя потърка главата си. На тила ѝ имаше цицина, която я болеше. Беше си ударила главата при падането. Беше напълно объркана. Джулия знаеше, че се беше върнала в двадесети век по същото време, когато я бяха преследвали.

Тя се наведе напред.

— Кажете ми нещо. В село Кинлох има ли хотел, който се казва „Блекуотър ин“?

— Разбира се. Нали там сте отседнали.

Тя потърка главата си.

— Агент Уилямс, можем ли да тръгнем веднага? Мисля, че ми трябва малко време, за да разбера какво става.

— Добра идея. — Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. — Колата ви е заседнала в храстите, в които се напъхахте. Мисля, че едната ви гума е спукана. Но моята кола е малко по-надолу. — Той погледна обутите ѝ в пантофи крака. — Удобно ли ви е в тези?

— О, да. Нося ги през цялото време. — Тя го погледна. — Или поне мисля, че ги нося през цялото време.

Те се върнаха мълчаливо при колата на агент Уилямс. Джулия седна и си сложи колана. Той се качи, запали двигател, бръкна под седалката си и ѝ подаде един термос.

— Вземете. Това е чай. Добър и силен. Сигурно имате нужда от нещо, за да се съвземете.

Тя напълни чашата си, докато той затопляше двигателя. Когато топлината на чая проникна в дланиите ѝ, Джулия си помисли как беше възможно този чай да е бил приготвен преди толкова месеци и все още да е топъл. А може би беше приготвен само преди два часа?

Тя зави капачката на термоса и го остави в краката си. Джулия отпи голяма гълтка от чашата и погледна агент Уилямс.

— Поне ще си помислите ли да се върнете в Ню Йорк, за да дадете показания? — попита я той.

Джулия се замисли за миг. Когато най-накрая кимна, агентът подкара колата обратно към главния път. Тя държеше здраво чашата с чая, като отпиваше бързо, за да не се разлее течността в скута ѝ. Когато напуснаха границите на владенията на клана Макструан, тя усети как сърцето ѝ се свива. Джулия знаеше, че напускайки това място, част от нея оставаше там.

Тя си каза, че трябва да се успокои. Нямаше да се предаде. Щеше да се възползва от тази възможност, за да научи повече за рода Макструан. Щеше да даде показания срещу Монти Джилет, също както знаеше, че щеше да даде показания срещу Крейгън Морстън, ако се наложеше. Щеше да се погрижи справедливостта да възтържествува. А след това щеше да се върне в планините на Шотландия, където се намираха камъните. Те сигурно бяха вратата между нейното време и това на Дарах, както Джулия беше предположила в деня, който беше прекарала в библиотеката с Аласдеър. Тя щеше да се върне при Дарах с освободена съвест.

Дарах яздеше, сякаш скоростта беше единственото нещо, което можеше да му попречи да не полудее. А може би беше точно така. Трябваше да стигне до замъка Морстън, преди нещо лошо да се беше случило с Джулия.

След отвлечането на Исобел той беше изчакал и беше отказал да преговаря с Крейгън. Беше чакал, докато не беше разbral, че животът ѝ е в опасност. Смъртта на Исобел тежеше на неговата съвест. Той не искаше да добави към нея и смъртта на Джулия.

Дарах ругаеше всяко скалисто място, което се изпречваше на пътя му и го забавяше. Искаше му се да има криле като фантастичните машини, които Джулия му беше описвала. Ако ги имаше, щеше да се издигне над дърветата, над хълмовете и земята — като орел отмъстител — и щеше да стигне до най-високата кула на замъка Морстън.

Но това беше невъзможно. Той продължи да язди напред, следван от Аласдеър, Найал и Голямо Куче. Оставаха още само няколко мили. Той дори не смееше да мисли какво можеше да намери, когато стигнеше до този дом на злото.

Крейгън Морстън гледаше жената, която лежеше на леглото. Той повдигна безжизнената ѝ ръка и я оставил да падне отново върху леглото.

— Ангъс, идиот такъв, ти си я убил — каза тихо той. — Мислиш ли, че мъртва ми е нужна?

Ангъс се сви, когато забеляза гнева в очите на главатаря си.

— Не съм я докосвал, Крейгън — каза той. — Кълна се! Тя лежеше на пода на кухнята, точно там, където ти ми каза, че ще бъде. Нямах никакви проблеми да я отнеса. Стори ми се, че е заспала.

— Тогава защо лежи тук бездиханна?

— Не знам! Когато минахме покрай каменния кръг на границата, тя просто спря да диша. Беше жива, когато я взех, Крейгън. Готов съм да заложа живота си за това!

— Ти вече го направи. — Крейгън кимна на един мъж, който стоеше мълчаливо в сенките.

Ангъс се разкрещя.

Крейгън изчака той да бъде отнесен надолу по стълбите и извън кулата, след което каза:

— Можеш да излезеш, Едана.

Едана се измъкна от нишата зад гоблените, които покриваха стената. Тя се приближи до леглото и погледна жената, която лежеше на него.

— Тц — каза тихо тя. — Поредната мъртва невеста на Дарах. Кога ще се научи този човек?

— Значи е мъртва? — Крейгън взе едно огледалце от нощната масичка. Доближи го до носа на Джулия, макар да знаеше, че дъхът ѝ нямаше да замъгли повърхността му.

— Да, мъртва е.

— Ама че късмет! — Крейгън захвърли огледалото на леглото, отиде до масата и си наля вино. — Исках я жива, за да я разменя срещу останалите земи на Макструан.

Едана сви рамене и започна да си играе с една от къдиците на Джулия.

— Все още можеш да ги получиш.

— Какво искаш да кажеш? Не мога да ги получа срещу труп!

— Дарах не знае, че тя е мъртва.

Крейгън се намръщи.

— Той не е идиот. Ще пожелае да я види, преди да сключи сделка с мен.

— Така ли? — Едана започна да си тананика някаква весела мелодия.

— По дяволите, вещице, престани! Мразя това и ти много добре го знаеш!

Тя се разсмя, но смехът ѝ не беше весел.

— Добре, Крейгън. Слушай ме внимателно. Дарах обича тази жена.

— Е? Той обичаше и другата.

— Не, не я обичаше. Той щеше да се ожени за нея заради баща си — заради мъртвия си баща. Не, той не обичаше братовчедка си Исobel с нейното слабо лице. Но тази — за нея той е готов да даде и последната си капка кръв.

— Но не и ако тя е мъртва!

Едана го изгледа с широко отворени очи.

Крейгън се сви малко, но не отстъпи.

— Много добре. Кажи ми как отново мога да съживя тази жена.

— Използвай Селандин. Тя има същия ръст като тази, а и телосложението ѝ е горе-долу същото.

— О, да. А косата ѝ е червена като изгрева. Това със сигурност ще заблуди Макструан. — Крейгън отпи отново от виното си.

Едана му се усмихна.

— Крейгън, знаеш, че изобщо не ме интересува дали ще получиш земята на Дарах. Аз искам само да го видя на колене пред мен. Ако искаш, мога да ти помогна; ако не искаш, можеш да продължиш да ми се присмиваш и аз ще си тръгна. — Тя понечи да тръгне към вратата.

— Не, по дяволите. Знаеш, че имам нужда от теб. Казваш, че можеш да направиш така, че Селандин да бъде събъркана с тази тук? Направи го, вещице, и аз ще ти поднеса Макструан на сребърен поднос.

— Повикай я. Ако познавам добре моя Дарах, той сигурно вече чука на вратата.

Крейгън се вгледа в нея.

— Твоят Дарах ли? Не мога да спра да се удивявам как една жена може да превърне едно случайно запознанство в голяма любов. Съмнявам се дали той изобщо ти помни името, вещице.

— Губиш си времето — каза с напевен глас Едана, докато се навеждаше над жената на леглото.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Излез, Морстън! — извика Дарах, свил длани като фуния пред устата си. — Знам, че се криеш вътре като страхливец! Покажи се!

На парапета на кулата се появи една фигура.

— Какво искаш, Макструан? — извика високо някой и Дарах позна гласа на Крейгън.

— Знаеш какво искам! — извика в отговор Дарах. — Пусни я или ще те подпаля!

— И кое е това момиче? — попита Крейгън. — Някоя, която ти е скъпа ли?

— Пусни я.

— Може би ще успеем да се споразумеем, Макструан.

Дарах мълкна. Какво беше намислил този мръсник?

— Никакви сделки, Морстън. Аз поръчвам музиката. Пусни я или ще подпаля всичко, което ми попадне пред очите.

— С теб ли са хората ти? — попита подигравателно Крейгън. — Колко са те, Макструан? Сигурно можеш да ги преброиш — можеш да използваш целия си комплект пръсти!

Дарах остана загледан в мъжа до парапета.

— Чакам. Но нямам намерение да чакам дълго.

Крейгън сякаш обсъждаше думите му с някой, когото Дарах не можеше да види. Той даде знак на Аласдеър и Найал да се приближат и да вдигнат факлите си така, че хората в замъка да ги видят добре.

— Морстън. Времето ти изтече!

— Чакай малко, Макструан.

Дарах кимна на хората си. Те се спряха.

— Сега пък какво? — попита той. — Май много си падаш по приказките.

— Ще сключа договор с теб, Дарах.

— О — измърмори Дарах. — Значи вече сме на малко име, а? —

Към парапета той извика: — Задръж си договора.

— Сигурен ли си? Мисля, че това може да те заинтересува.

Дарах скръсти ръце. Той изгаряше от нетърпение да влезе в тази кула и да бъде отново с Джулия, но знаеше, че Морстън е много коварен. Трябаше да изчака и да види какво искаше Крейгън.

— Ще ти върна момичето, Макструан. В замяна на хълмовете.

— Той иска мините — прошепна с отвращение Аласдеър. — Отвлякъл е Джулия заради мините.

Дарах не каза нищо.

— Чу ли ме? — обади се отново Крейгън. — Предлагам ти момичето за хълмовете. Това е повече от честна сделка, Дарах. Ти не разполагаш с достатъчно хора, които да пазят стадата ти, камо ли да работят в мините ти. И момичето ще бъде твое.

— Не го прави — прошепна на висок глас Найал. — Знаеш, че не можеш да му имаш доверие.

Дарах не каза нищо. Той вдигна ръка към кулата.

— Покажи ми я, Морстън! Няма да се пазаря с теб, ако дори един косъм е паднал от главата ѝ.

Морстън се поклони и се отдръпна от парапета.

— Дарах! Това е твоето наследство! Не можеш да го пропилияваш така — започна отново Найал.

Аласдеър му хвърли един поглед и поклати глава. Найал се изчерви и млъкна.

— Мислиш ли, че тя е там, Дарах? — попита го брат му.

— Да. Знам, че е там.

— Ами...

Той не можа да довърши. Някаква друга фигура се приближи до парапета.

— Това е малката Джулия! — каза развълнуван Найал. — Тя е добре!

Дарах продължи да се взира във фигурата до парапета. Неговата Джулия. Трябаше да се радва, че тя отново беше застанала пред него. Но той не изпитваше нищо.

Аласдеър се приближи до брат си.

— Това не е тя, Дарах.

Дарах се обърна и го погледна.

— Откъде знаеш?

— Не съм напълно сигурен, но мисля, че това е друго момиче. Не прилича на Джулия в устата.

Дарах се вгледа по-внимателно. Същата красива черна коса. Същата височина. Същият дълъг врат. Но устата ѝ? Той присви очи.

— Господ да ми е на помощ — прошепна той. Това наистина не беше Джулия.

Внезапно Аласдеър издаде звук, сякаш се беше задавил. Дарах го погледна. Лицето на брат му беше пребледняло като платно и той гледаше с широко отворени очи.

— Какво? — изръмжа той и усети, че тревогата му започва да нараства.

— Това е тя — измърмори Аласдеър.

— Тя ли? — попита Найал. — Джулия?

— Не — тросна се Дарах. — Тази е друга, не е Джулия. — Той допря пръсти до устните си и изсвири пронизително.

Останалите леърди се появиха от укритието на гората с факли в ръце. Дарах застана срещу тях.

— Крейгън ни е мамил твърде често. Отваряйте си очите на четири. — Той слезе от коня си и подаде юздите на Найал. — Аз влизам вътре.

Ню Йорк не се беше променил, това беше сигурно. Не че тя бе успяла да види кой знае колко от града, откакто се беше завърнала. Уилямс буквально я беше вкарал като контрабандна стока в Съединените щати, след което я беше откаран право в един апартамент, от който се виждаше почти целият град. Откакто беше напуснала Шотландия, Джулия не беше излизала.

Отново затворничка. Но този път беше по неин избор. Когато се беше върнала във времето точно в деня, в който беше напуснала своя свят, тя бе знаела, че има една недовършена работа. Сърцето ѝ се свиваше от мъка по Дарах, леърдите и шотландските планини, но Джулия вярваше, че постъпваше правилно. Това беше неин дълг, а всеки Макструан беше почен човек.

Тя се ухили. Напоследък Джулия мислеше за себе си като за Макструан. Като член на клана. Тази мисъл я топлеше и ѝ даваше сили откакто беше напуснала каменния кръг заедно с агент Уилямс. Тя щеше да се върне там. Независимо какво щеше да ѝ струва това, тя щеше да намери начин да се върне при Дарах. Веднага щом изпълнеше

задълженията си в Ню Йорк. След това с нейното време нямаше да я свързва нищо. Откакто беше напуснала Шотландия, тя се чувстваше, сякаш част от душата ѝ липсваше.

Джулия се обърна към агент Уилямс и партньора му, агент Даяна Кенеди.

— Още колко ще трябва да остана тук според вас? — попита тя.
Уилямс сви рамене.

— Надявам се, че съдебните заседатели скоро ще произнесат присъдата. Но трябва да останете тук, докато всичко свърши.

Кенеди стана от мястото си на дивана и отиде до Джулитя. Тя погледна през прозореца.

— Ако си извиеш врата, докато те заболи — каза сухо Джулитя,
— можеш да видиш Сентрал Парк. Или поне някои от дърветата в него.

— Знаете ли, госпожице Адисън, след като дадете показания в съда, ще се наложат някои промени. Независимо какъв ще бъде изходът от процеса, хората на Джилет няма да бъдат доволни от вас.

Джулия облегна глава на стъклото. От мястото си тя виждаше колите, които се движеха четиридесет етажа под нея. Колко странно ѝ се струваше всичко това. Тя не бе предполагала, че щеше да заобича планините толкова бързо. Но тя копнееше за онзи влажен, хладен въздух в гората и равнините до дома на Дарах.

— Разбирате ли какво искам да кажа, госпожице Адисън? — попита агент Кенеди.

— Да. — Джулитя въздъхна. — Знам какво искате да кажете. Ще трябва да се скрия.

Агент Уилямс отиде до бара и си наля още една чаша кафе. Той добави сметана и се облегна на бара, докато разбъркваше сместа.

— Знаете ли нещо за Програмата за защита на свидетелите, госпожице Адисън?

— Моля ви, наричайте ме Джулитя. Така съм свикнала.

— Добре, Джулитя. Запозната ли си с Програмата за защита на свидетелите или с Програмата за промяна на местожителството на свидетелите?

— Мисля, че веднъж гледах нещо за това в някакъв третокласен филм. Но това беше преди доста време.

— Е, в твоя случай тя ще бъде наложена от шефовете ми. Беше наложена и от приятелката ти госпожица Кобърн, както сама чу на записа.

— Ще мога ли да се видя с Мартин?

— Ще се видите утре в съда.

— Това е добре. Тя ми липсва. — Внезапно Джулия беше обзета от една страшна мисъл. — Мартин нали няма да загази заради мен?

— Не мисля, че ще има проблеми. В крайна сметка, тя не е видяла нищо. Но ние ще дадем защита и на нея. — Кенеди кимна окуражително, но погледът ѝ се отмести към партньора ѝ. Джулия забеляза тревогата в погледите им.

— Мислите си, че съм откачена колкото стария Макфий, нали?

— попита ги тя. След това се отдръпна от прозореца и седна на дивана.

— Не мога да кажа, че ви виня за това. И аз самата не знам какво точно се случва с мен. В един момент съм тук и съм такава, каквато съм била винаги, а в следващия се връщам в селото и седя с леърдите край огъня. Но аз искам да чуя какво смятате, че ще се случи след процеса.

— Не можем да ти кажем много. Всичко се държи в тайна и за да бъдат предпазени свидетелите, нито един човек не разполага с цялата информация — каза Кенеди. — Онова, което мога да ти кажа, е, че от теб ще бъде поискано да промениш външния си вид, а дори може да получиш и съпруг и семейство, ако това се налага, за да бъде заблуден Джилет. Ще живееш в нов град, може би дори в нов щат, ще бъдеш инструктирана какво да казваш на хората за миналото си. Нови документи за самоличност, нови имена, нова семейна история, всичко ще ти бъде осигурено.

Джулия обмисли това.

— А ако имам друг план?

— Определено можеш да поискаш всичко, от което се нуждаеш — отговори ѝ Уилямс. — Но не можем да гарантираме, че ще го получиш. Рискът някой, който те познава, да се досети какво ще направиш или къде ще отидеш, е твърде голям.

— Ами ако отида на някое място, където никой не може да ме последва?

Двамата агенти се спогледаха отново.

— Госпожице Адисън. Джулия. — Кенеди се приближи и седна до нея на дивана. — Нали не смяташ да прибегнеш към... по-

драстични мерки?

— Искаш да кажеш да се самоубия? — Джулия поклати глава. — О, не, нямам такова намерение. Имам твърде много неща за вършене. Искам да си родя деца. Искам да остане. Не, говоря ви за нещо съвсем различно. Но искам да ми обещаеш, че онова, което ще ви кажа няма да излезе от тази стая. Честна пионерска на агенти?

Уилямс и Кенеди кимнаха неохотно.

— Добре. Ето какво трябва да направя.

Джулия отдавна си беше легнала, но двамата агенти бяха будни. Те седяха мълчаливо известно време, след което Уилямс стана, за да сипе още от китайската храна, която им беше доставена в стаята.

— Това е най-хубавото свинско, което някога съм ял — каза той.

— Тя може би е напълно откачена, но определено разбира от храна.

— Значи мислиш, че е откачена? — попита Кенеди.

— О, хайде — каза той с пълна уста. — Нали беше там, когато тя ни накара да отидем при професора в Колумбийския университет. Искаше той да й направи въглероден анализ на онази риза. Тя е полудяла по тази история за пътуване във времето.

— Професорът не я сметна за луда.

— Вероятно защото се казваше Фергюсън. Той също е откачен на тема Шотландия.

— Мислиш ли, че трябва да кажем на шефа за плана й?

Той сви рамене.

— Не виждам защо да не го направим. Тя няма да получи каквото иска. Но може би така той ще разбере, че тя е една ексцентричка и че ще трябва да внимава в процеса на промяна на местожителството й.

Кенеди поклати глава.

— Не знам, Чаз. На мен тя ми се струва съвсем нормална. О, да, тя е вманиачена на тема Шотландия, но както ти сам каза, същото се отнася и за професора. Само че него не са го изхвърлили от университета за това, че е тапицирал бюрото си с плат в цветовете на някакъв шотландски клан. Ще кажа на шефа, че според мен трябва да направим всичко възможно, за да я върнем в Шотландия.

— Благодаря, агент Кенеди. Благодарна съм ви за вярата ви в мен.

Двамата се обърнаха рязко и видяха, че Джулия стои на вратата на стаята им. Тя им се усмихна.

— Не се притеснявайте. Вече съм свикнала да ми казват, че съм луда. Това ми е ежедневие. Но ако вие приемете сериозно желанията

ми по отношение на преместването ми, ще оправдая очакванията ви. — Тя се обърна към Уилямс. — За това се тревожиш, нали? Че моята мания по Шотландия, както я нарече ти, ще излезе наяве по време на процеса и ще постави под съмнение надеждността на моите показания? И че ако това се случи, хората на Джилет ще се приберат у дома си.

Уилямс потърка тила си.

— Тук ме хвана натясно, Джулия. Мислиш ли, че можеш да се справиш с това?

— Мога и ще го направя. Ще видиш. И в момента, в който всичко това свърши, се качвам на първия самолет за Шотландия.

— Дарах!

Дарах се спря под прикритието на едно набръчкано дърво и изчака Аласдеър да спре коня си до него. Той почти беше стигнал до вратата на крепостта на Морстън.

— Не трябва да ходиш там — каза задъхано Аласдеър.

— Трябва.

— Не, не трябва. Поне не по този път. Има по-добър начин да ги изненадаш неподгответни.

— За какво говориш? Откога познаваш замъка Морстън?

— Откакто се запознах с... някой, който живее там.

— Какво?

— Дарах, ако обичаш Джулия и клана си, последвай ме и ще се видиш с нея. Тя може да ни помогне. Но трябва да побързаш. Нямаме време за губене.

Дарах се поколеба. Джулия беше вътре и бог знае на какви мъчения беше подложена. Той погледна Аласдеър. Брат му го гледаше умолително. И искрено.

— Да вървим.

Те обърнаха конете си и тръгнаха назад към гората. Аласдеър грабна в движение една горяща факла от ръцете на Томи и препусна към каменния кръг.

Когато стигна там, скочи от коня си и завърза юздите за един нисък клон. След това влезе в кръга, като държеше факлата си вдигната високо. Дарах го последва по-предпазливо.

— Можеш да излезеш — извика Аласдеър.

Една дребна фигура, увита в дълго наметало, излезе иззад най-високия камък.

Дарах погледна брат си.

— Дарах, това е Селандин. Селандин, това е брат ми Дарах Макструан.

— Радвам се да се запозная с теб — долетя до слуха на Дарах един сладък, melodичен глас. — Но знам, че си нетърпелив, така че трябва да поговорим. — Тя свали качулката от главата си и Дарах се втренчи в невероятно красивото момиче, което му даваше знак да влезе в кръга.

— Живея в замъка Морстън от година и половина — каза тя, докато сядаше на един от камъните. — Сгодена съм за Крейгън Морстън.

Дарах се обърна към брат си.

— Глупак! Какво си направил?

— Мълчи! — Аласдеър заклати глава. — Тя не е Морстън и иска да ни помогне. Остави я да го направи! Това може би е единствената ни възможност да се противопоставим на Морстън и да спасим нашата Джулия.

— Какво имаш да ми казваш, жено? — изръмжа Дарах.

— Ела — каза тя. В ръката си държеше пръчка, с която бързо започна да чертае линии по земята.

Дарах се приближи предпазливо.

— Виждаш ли това? Оттук искаше да влезеш ти. Ако тръгнеш по този път, няма да оцелееш повече от няколко секунди. — Тя посочи с пръчката. — Тук. Отзад. Изкачването е опасно и няма абсолютна гаранция, че ще успееш да се изкачиш. Но ако се справиш, ще излезеш пред една малка врата. Тя е стара и се нуждае от ремонт. Стените около нея се рушат. Оттам вече почти никой не влиза и не излиза.

— Освен теб. — Дарах хвърли един бърз поглед на брат си. Боже милостиви. Аласдеър беше влюбен — и то в една Морстън!

Селандин кимна, без да вдига поглед.

— Да. Така излязох, за да дойда тук. Погрижих се на пазача да бъде даден достатъчно алкохол. Когато се появите при вратата, той трябва да е пиян.

— А имаш ли ключ за тази врата, или ще трябва да прелетим над парапета?

Тя го изгледа хладно с екзотичните си златистокафяви очи.

— Нямам ключ. И все още не съм се научила да летя. Но можеш да влезеш. Достатъчно си силен. Ако се наложи, няколко инструмента ще ти позволят да откъртиш няколко камъка от стената и можеш да влезеш оттам.

— Какво ме очаква, когато вляза?

— Не знам. Но знам къде държат жена ти. — Селандин му начерта набързо схема на кулата. — Тя е тук. И ще бъде охранявана добре. Но ти сигурно ще успееш да влезеш незабелязан, особено ако накараш Крейгън да повярва, че хората ти се оттеглят. Така той може би ще намали бдителността си.

— Ти ли си вещицата на Морстън? — попита я Дарах.

— Не. Уверявам те, че не съм аз. А дори и да бях, пак щях да направя всичко по силите си, за да ти помогна и да осигурия твоята безопасност. Заклех се да го правя. Пред Аласдеър.

Дарах излезе от кръга. На небето се бяха появили облаци, които скриваха звездите. Скоро щеше да завали и дъждът щеше да подпомогне усилията на Морстън да угасят пожарите, които щяха да запалят хората му. Дарах знаеше, че всеки миг, който Джулия прекараше в кулата, застрашаваше все повече живота й. Но коя беше тази жена и можеше ли да й се довери?

— Аласдеър — извика тихо той. Брат му се приближи до него. — Къде се запозна с това момиче?

— Тук. Онази нощ, когато всички вие бяхте при пещерата. Оттогава се срещаме тайно. Тя беше на парапета на кулата вместо Джулия. Тя ми даде знак и аз разбрах, че Крейгън се опитва да ни измами.

— Можем ли да й имаме доверие? — Дарах сложи ръце върху раменете на брат си. — Жivotът ми зависи от това.

Аласдеър кимна.

— Бих си заложил живота за това. Можем да ѝ вярваме.

Дарах се вгледа внимателно в него. Аласдеър може и да беше млад и понякога избухлив, но определено не беше глупак. Той винаги бе запазвал самообладание.

А дори и ако този път беше изключение от правилото, това нямаше значение. Тази жена му даваше надежда за Джулия, може би единствената надежда. Дарах трябваше да се хване за нея или да полудее.

— Добре. Да чуем подробностите и тръгваме.

— Дарах. — Аласдеър подръпна ръкава му. — Тя няма къде да отиде след това. Искам да дойде с мен в селото.

— Ще видим.

— Ти не ѝ вярваш.

— Не е така. Но не вярвам на Морстън. Той ще разбере, че тя ни е помогнала и ще я потърси първо в селото.

— Прав си. Добре тогава. Ще я заведа в пещерата.

— Така може. Но вече не мога да чакам тук!

Селандин беше направила картите си по-подробни. Двамата ги разглеждаха внимателно и съставиха плана си.

Докато се качваше на коня си, Дарах се обърна към Селандин.

— Трябва да те питам още нещо — каза той.

— Да?

— Жива ли е жена ми?

Тя сложи ръка върху коляното му.

— Няма да те лъжа. Не знам дали е жива. Едана и Крейгън не ме пуснаха в стаята ѝ. Но не съм чула и че е мъртва. Вслушай се в сърцето си, Дарах Макструан — каза тихо тя. — Вярата ти ще бъде възнаградена.

Той се вгледа в нея, но въпреки всичките си усилия не успя да открие нито вяра, нито надежда в сърцето си. Само страх и отчаяние.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Напрежението на Джулия се стопяваше постепенно. На пътния знак пишеше, че до Кинлох остават само двадесет мили. Почти си беше у дома.

Тя чу дрънчене откъм задната седалка и се усмихна при мисълта за множеството кашони с провизии, които беше взела със себе си. Молеше се те също да успеят да извършат пътуването във времето заедно с нея.

Пътуване. Пътуването ѝ към дома. Тя бе знаела, че беше пътувала във времето, но по време на престоя си в Ню Йорк се беше опитала да намери някакво доказателство за това. Джулия знаеше, че нямаше начин да убеди всички останали, но ѝ беше приятно да знае поне тя.

Професор Фергюсън ѝ се беше обадил малко преди да отпътува за летището, след като процесът беше приключил и хората на Джилет бяха получили присъди. Професорът беше направил анализ на плата, който му беше дала Джулия, и беше стигнал до заключението, че той несъмнено е стар. На стотици години. Колежката му в отдела по текстил се беше удивила и се беше съгласила, че мострата поне изглежда невероятно правдоподобно копие, създадено със старинни методи за тъкане. Тя не беше посмяла да определи възрастта на плата, като бе отбелязала, че той е в твърде добро състояние, за да бъде наистина толкова стар.

Джулия беше получила отговора, който търсеше. Отговорът, който бе знаела през цялото време. Съществуващо едно място и едно време, в които такива ризи бяха ежедневие. И точно на това място отиваше тя сега.

Джулия се ухили, докато посягаше да вземе един плод от кошницата на седалката до себе си. Напоследък беше постоянно гладна.

— Благодарение на главатаря Макструан — каза тя и се потупа по корема.

Te бяха успели да запалят общия огън успешно. Джулия си беше направила тест за бременност малко преди да напусне Ню Йорк и пръчицата се бе оцветила в синьо, потвърждавайки надеждите и подозренията ѝ.

— Ау — каза тя на стомаха си. — Един малък човекоядец за главатаря на клана на човекоядците.

Тя си помисли, че за въпросния главатар щеше да бъде по-добре да бъде готов за нея, защото тя беше тръгнала към него и нямаше да позволи на нищо да я спре. На нищо.

— Какво е намислил, по дяволите? — Крейгън Морстън стоеше срещу дясната си ръка Ян Дугал.

— Оттегля се — отвърна ухилено Ян. — Дъждът угаси огньовете им. Те знаят, че ако се приближат твърде много до стените, ще ги избият за броени минути. Измъкват се под прикритието на нощта.

Крейгън не споделяше задоволството на подчинения си.

— Това не ми харесва.

— Защо? Знаехме, че все някога ще ги победим, рано или късно. Дори не трябваше да вдигаме ръка. Те сами си тръгнаха.

— Оставиха жената.

Усмивката на Ян се изпари.

— О!

— Да. Не е в стила на Макструан да избяга и да я изостави. Едана казва, че той е влюбен в тази жена.

— И какво от това? — Ян си възвърна самоувереността. — Миналия път той пак оставил невестата си при нас. Опита се да преговаря с нас, след това отказа предложението ни. Когато реши, че е победен, той винаги бяга.

Крейгън поклати глава.

— Въпреки това тяхното оттегляне не ми харесва. Искам стражите да наблюдават позициите им до разсъмване. И да не пускат никой да влиза или да излиза оттук.

— Добре, Крейгън.

Ян му отдале чест и излезе да се погрижи за изпълнението на заповедите на главатаря си. Известно време Крейгън остана да крачи напред-назад из стаята. Не му харесваше, че беше затворен в тази кула.

Въсъщност, на него не му харесваше, че беше затворен в замъка. Когато приключеше с Макструан, може би щеше отново да се премести в Единбург. Може би дори в Париж. Щеше да вземе Селандин със себе си, освен ако тя не беше в напреднала бременност, която да не ѝ позволява да пътува.

Той потърка ръце. Селандин. Тя беше толкова сладка, а той беше чакал толкова дълго, преди да я получи. Разбира се, тя не можеше да се сравнява с красотата на Каролин, но все пак щеше да я замести добре и да му народи наследници. А Едана буквално му бе гарантирала, че Селандин ще му роди момче още от първия път, когато преспеше с нея.

Всичко, което Крейгън искаше, бе да получи земите на Макструан. И ако се съдеше по развоя на събитията от тази нощ, щеше да ги получи преди края на този месец.

Конят на Дарах се движеше бавно в мъглата. Въпреки че той предвидливо беше увил копитата му в парчета плат, все пак не искаше да рискува да бъде издаден от тропата му, ако го пуснеше в галоп. Той усети нетърпение, но успя да го потисне. Не можеше да си позволи да загуби самообладание точно сега. Все още не беше постигнал целта си.

Внезапно пред него се появи хълмът, на който беше построен замъкът. Всичко беше, както го помнеше отпреди. Дарах слезе от коня и го остави да пасе под един дъб. След това тръгна предпазливо в тъмнината, като се оглеждаше за знаците, които му беше описала Селандин. Той откри тясната пътека и започна да се изкачва по нея.

Оказа се, че момичето не го беше излъгало. Изкачването наистина беше опасно. Дарах трябваше да признае, че на нея не ѝ липсва смелост, ако наистина беше излязла от замъка по този път, за да се срещне с Аласдеър. На няколко места пътеката се изгубваше и преминаваше в скала не по-широка от длантата му. Дарах продължи да се придвижва бавно и предпазливо напред. Той изгуби представа за времето. Струваше му се, че беше прекарал часове по тази пътека и че наоколо нямаше нищо друго, освен скали.

Най-накрая той излезе на върха. Дарах се хвърли на земята и остана да лежи известно време, за да успокои напрежението в краката си и да се ориентира. През мъглата той успя да забележи стените на замъка Морстън и разбра, че беше излязъл на правилното място.

Когато стигна до стените, той осъзна, че нямаше да му бъде лесно да влезе вътре. Нямаше начин човек да влезе отвън, ако не бъдеше пропуснат от някой пазач. Беше му необходим почти един час, за да пробие в рушащата се стена отвор, през който можеше да се промъкне.

Дарах пропълзя по пода. Едно изсумтяване го накара да застине на мястото си с ръка върху ножа си. Той се втренчи в слабо осветения коридор. До слуха му достигна второ изсумтяване и той различи едрото тяло на един пазач, който спеше на пода, опрял гръб в стената. До него имаше една бъчонка с ейл.

Дотук странната приятелка на Аласдеър се беше оказала права. Но пред него стояха много по-опасни изпитания. Дарах тръгна да търси кулата.

Найал и Томи се промъкваха по края на гората. Мечовете им бяха увити в плат, за да не блестят. Още няколко метра и щяха да се озоват на позицията си точно пред главния вход на замъка Морстън.

Останалите леърди заемаха местата си по външните граници на замъка. Задачата им беше да чакат знак от Аласдеър, че Дарах е готов да напусне замъка с Джулия. След това те щяха да отвлекат вниманието на защитниците на замъка, за да позволят на Дарах и Джулия да се измъкнат през задната врата.

— Мислиш ли, че ще успеем? — прошепна Томи, докато двамата заемаха местата си зад мокрите клони.

Найал сви рамене.

— Не можем да знаем, преди да сме опитали.

— Но дали ще успеем да изненадаме Морстън?

— Мълчи — изръмжа Найал. — Задръж съмненията си за себе си. Нямаме време за това.

Някакъв шум зад тях ги накара да се обърнат с извадени мечове. Те приклекнаха зад няколко високи храста, когато чупещите се клонки им показаха, че няколко души бяха тръгнали право към позицията им.

Найал се намръщи в тъмнината. След това си пое дълбоко дъх.

— Какво, по...?

Пред него се появи Майри Макструан, която не можеше да бъде объркана дори в тъмнината. Найал се надигна и отвори уста да каже

нещо.

Тя вдигна ръка и му даде знак да мълчи.

— Найал Макструан — каза тя с тих, но заповеднически глас. — Какво си мислите, че правите, като сте тръгнали на война, без преди това да се посъветвате с останалите членове на клана?

— Майри, аз... ние... — Найал мълкна, когато от тъмнината се появиха фигуранте на още няколко жени. — Роуз не е с вас, нали?

— Не. Тя остана в пещерата с децата. Тя е добре. Но доведох останалите с мен.

— Трябва да се махнете оттук — каза Томи, когато забеляза Лара между жените. — Тук не е безопасно.

— Глупости — заяви Майри. — Жените Макструан са влизали в бой редом с мъжете си. Малката Джулия ми напомни за това, когато се противопостави на моя Дарах като жена от старите ни легенди. Какъв е планът ви да се справите с враг, който ви превъзхожда десеторно по численост?

Найал ѝ каза.

Майри сви устни и се намръщи.

— И на това му казвате отвличане на вниманието? Няколко дървета, които се приближават към замъка и няколко запалителни стрели. — Тя изсумтя. — Щом искате отвличане на вниманието, ние ще ви го осигурим. Вие се погрижете за сина ми и жена му.

Томи и Найал се спогледаха. Бяха обградени и победени преди още да бяха влезли в бой. Те отстъпиха пред неизбежното.

Едана усещаше близостта му и трепереше от вълнение. Тя не беше очаквала да го види толкова скоро, не и по този начин, но знаеше, че съдбата се беше намесила в нейна полза. Беше настъпил часът да се разкрие пред своя любим.

Тя седна на един стол с лице към вратата и зачака Дарах да дойде при нея.

Пътят към кулата наистина се беше оказал опасен. На Дарах му се беше наложило да преодолее няколко пазачи и той беше убил четирима и повалил в безсъзнание останалите докато беше минавал

през коридори и кухненски помещения. Момичето обаче го беше предупредило, че няма да му бъде лесно, а и той знаеше, че другият път се пазеше по-добре.

Сега той се намираше в подножието на стълбището, което водеше към кулата, и чакаше в сенките подходящ момент да се промъкне по стълбите. В двора под кулата влизаха и излизаха войници, а от стените, които гледаха към гората, се чуваха викове и команди. Край скривалището му започнаха да минават повече войници, които се отправяха към стените на замъка. Той се чудеше какво ли беше привлякло вниманието им. Все още беше твърде рано хората му да са започнали да действат.

Дарах не можеше да мисли за това точно сега. Той се възползва от объркането и се втурна по стълбите. Стигна до края на стълбите и видя, че вратата, която водеше към вътрешните стаи, не се пазеше и беше отключена.

Дарах извади меча си, тъй като се страхуваше, че това е капан. С всяка стъпка към вратата, зад която Селандин му бе казала, че се намира Джулия, той усещаше как космите на тила и ръцете му настърхват. Това беше твърде лесно. Но той нямаше друг избор, освен да продължи напред.

Дарах посегна към резето. Стомахът му се бунтуваше от чувството за опасност, което сякаш беше част от въздуха на това място. Той се огледа и отвори вратата.

— Влез, Дарах — каза красивата жена, която седеше пред него.
— Отдавна чакам тази среща.

— Виждаш ли ги? — обърна се Гордън към Найал и Томи.

— Да — отвърна отнесено Найал, докато гледаше към замъка. — Виждам ги, но не мога да повярвам на очите си.

На една поляна, която се виждаше добре от стените на замъка, гореше силен огън и пламъците му хвърляха странни сенки по стените на крепостта. Около огъня танцуваха няколко съвършено голи жени с разпуснати коси.

Томи не можеше да свали очи от тях.

— Тя каза, че ще им отвлече вниманието по начин, който ще накара косата на Морстън да настърхне — измърмори той и потърка

тила си с ръка. Неговата Лара също беше там и гледката на голото ѝ тяло го беше възбудила до неудобство.

— Е, тя си удържа думата — каза Гордън. Той отмести поглед от своята висока, стройна жена, която танцуваше гола като древна езическа богиня. — Време е и ние да си свършим работата.

По стените се виждаха членовете на клана Морстън, които се навеждаха над парапетите и викаха радостно. Жените предизвикваха интереса им с изкуителни, закачливи жестове. Докато се събираха за задачата си, леърдите едва успяваха да се концентрират върху онова, което им предстоеше.

— Вече трябва да е влязъл в кулата — каза Аласдеър. — Време е да накараме тези копелета да си платят за забавлението.

Те се разпръснаха зад жените с готови за стрелба лъкове и изчакаха на стената да се появят още войници. След това, по даден от Аласдеър знак, леърдите вдигнаха лъковете си и засипаха враговете си със стрели.

Джулия извади последните кашони от багажника и ги отнесе до каменния кръг. Тя беше доволна, че този път беше наела джип, защото иначе никога нямаше да успее да пренесе кашоните през скалите и калта, които разделяха камъните от пътя.

Джулия седна да си почине като отпиваше от бутилката прясна вода, която беше донесла. Тя си спомни първите си впечатления за планинска Шотландия — дива, сурова и същевременно изпълнена с живот. Днес тя се чувствува по същия начин. Сега това място беше изпълнено и с нейния живот, както и с живота на нейния клан и техните предци от незапомнени времена. Колко странно и колко прекрасно беше да се чувства част от нещо толкова богато и толкова древно.

Една мисъл не излизаше от съзнанието ѝ. Дали щеше да успее? По време на престоя си в Ню Йорк тя беше подлудила двамата агенти с поръчки за книги по физика, време, галска и келтска история и митология, просто за всеки случай, ако в тях имаше нещо за каменните кръгове. Дали щеше да успее да проведе пътуването, за което мечтаеше и което планираше от седмици?

Имаше още един въпрос, който не ѝ даваше мира. Когато се беше върнала в настоящето, се беше окказало, че е отсъствала само един час, докато в миналото бяха изминали седмици. Дали сега нямаше да се случи обратното? Дали щеше да се върне в дома на Дарах, с ябълка в ръката и котката в краката си?

Ябълка. Тя усети студена тръпка да полазва по гърба ѝ. Ябълката беше последното нещо, за което Джулия си спомняше, преди да се озове в кръга от камъни. Дали ябълката не беше ключът към завръщането ѝ през вековете?

Тя нямаше никаква представа как действаше пътуването във времето. Джулия знаеше, че за него няма наръчник, нито някаква рецепта. Тя просто знаеше, че щеше да се върне в миналото, дори ако това ѝ отнемеше цял живот. Душата ѝ я чакаше в едно друго време.

Джулия стана и извади от джипа една лопата. Отиде в средата на кръга и започна да заравя кашоните, които беше донесла със себе си. Нямаше причина да го прави. Действаше само по инстинкт.

Когато свърши, Джулия се почувства изморена и гладна. Взе кошницата от джипа и седна да се нахрани, като се усмихваше, докато си мечтаеше как ще каже на Дарах за бебето.

Когато се нахрани, луната вече започваше да се показва в небето. Закръглена и ярка, тя беше заобиколена от облаци, които блестяха на светлината ѝ. Джулия реши, че това е добър знак.

Тя уви дебелото вълнено палто около себе си, но остави част от ризата на Дарах, която носеше като блуза, да се показва на лунната светлина. След това пропъди от съзнанието си всички мисли, с изключение на тези за Дарах, клана и техния свят.

Но нещо не беше наред. Вместо на цветя ѝ замириса на дим, вместо на цитрусови плодове, в устата ѝ имаше вкус на горящи храсти. Джулия огледа пейзажа около себе си в очакване да види пламъци или гъсти облаци дим да се издигат към небето. Но всичко беше спокойно и ясно.

Тя въздъхна и затвори очи, опитвайки да се концентрира. Вятърът донесе до слуха ѝ гласове. Писъци. Яростни викове.

Какво беше това? Когато Джулия отвори очи и огледа кръга, усети, че трепери. Дали онова, което чуваше, беше реално? Дали се случваше в миналото, или в настоящето?

Бе обзета от отчаяние и страх. Трябаше да се върне. Трябаше да открие тайната. Нещо не беше наред.

Дарах беше в опасност.

Дарах стоеше неподвижно на вратата на стаята с изваден меч. Жената се надигна от мястото си и протегна ръце към него.

— Не ме ли помниш? — попита тя. Гласът ѝ беше мек като пролетна вода.

— Коя си ти? — попита той. — Къде е Джуллия?

Жената поклати глава и червените ѝ къдици заблестяха на светлината на свещите.

— Така значи. Същият като преди, а? С теб сме се срещали вече, Дарах. В Единбург. В двора.

Той се намръщи. Джуллия не беше тук. Дали в крайна сметка Селандин не го беше изльгала? Той се втренчи в красивата жена пред себе си. Изобщо не можеше да се сети коя беше тя.

— А, да — изльга той с надеждата, че тя ще се разкрие. — Единбург. Това беше много отдавна, но не бих могъл да те забравя, момиче. Беше по Коледа, нали? Никой мъж не би могъл да забрави цвета на косата ти на светлината на свещите в двора.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не беше тогава. А и ти не ме помниш сега повече отколкото тогава, въпреки че правех всичко възможно, за да те накарам да ме забележиш.

Тя тръгна към него. Дарах забеляза лекото повдигане на едното ѝ рамо и бедро. Тя беше куца. Куца. Той се замисли трескаво. Дарах знаеше, че това беше важно, но мозъкът му се беше концентрирал върху Джуллия и той не можеше да го накара да си спомни коя беше тази странна жена.

— Ако съм ви обидил тогава, милейди, то това е било поради младежката ми неопитност и шотландската ми грубост — каза той и пристъпи в стаята. — Моля за извинение. — Дарах се поклони леко.

Жената се разсмя. Смехът ѝ беше приятен, но му се струваше някак фалшив.

— Твоята шотландска грубост винаги ме е привличала, Дарах — измърка тя. — Но ти ме нарани, когато тръгна с Каролин Фаркухарсън.

Тя не те оценяваше както мен.

Името го накара да подскочи. Каролин! Не беше се сещал за нея от години. Но я помнеше. Тя беше момичето на Крейгън — за бога, пред какво се беше изправил тук?

— О, виждам, че си спомняш за тази дама — каза жената. — Тя взе една кама с украсена със скъпоценни камъни дръжка и опира остирието й. — Може би ще успея да освежа паметта ти.

— Едана — промълви той.

— Ти ме помниш! — извика радостно тя. — О, знаех си, че ще си спомниш за мен. С времето. Сега, след като вече се представихме един на друг, нека...

Крейгън нахълта в стаята.

— Проклета да си, вещице! Селандин е изчезнала!

Едана кимна към Дарах. Крейгън се обърна и застана лице в лице със стария си враг.

— Макструан — изръмжа той и измъкна ножа си. — Ти си поглупав, отколкото си мислех.

— Крейгън. — Дарах повдигна остирието на меча си. — Къде е момичето?

Крейгън се усмихна.

— Никога няма да я получиш, Макструан. Моята вещица се погрижи за нея. А аз ще се погрижа за теб!

— Крейгън! — тросна се Едана. — Няма да го направиш. Той е мой, не помниш ли?

Крейгън й отвърна, като говореше през рамо, без да сваля поглед от Дарах.

— Сделката ни приключи, вещице. Приключи в момента, в който Селандин е напуснала тази кула. Тя трябваше да бъде моя.

Дарах се изсмя.

— Вие двамата сте си лика-прилика. Карате се като деца за неща, които никога няма да получите.

Едана махна с ръка.

— Можеш да ни наричаш деца, Дарах, но и ти няма да получиш онова, което искаш, любов моя. — Тя прекоси стаята и дръпна завесата, която висеше от тавана до пода.

Дарах усети как сърцето му се свива. Джулит лежеше на едно легло зад завесата, безмълвна и неподвижна. Твърде неподвижна.

Мъката и ужасът го вцепениха и върхът на меча се спусна под кръста му.

Крейгън се хвърли срещу него.

Навън битката беше в разгара си. Разсеяни от танцуващите жени, войниците на Морстън бяха понесли големи загуби в първите няколко секунди. Но когато жените напуснаха поляната и първият залп от стрели намери целта си, те отвърнаха на нападателите по същия начин.

— Към гората! — извика Аласдеър, когато подвижната решетка на главния вход на замъка започна да се вдига със скърцане. Той се обърна към Брус, който стоеше до него. — Готов ли си, господарю?

— Ще им направим преследване като онова, за което ни разказа Джулия във „Френска връзка“ — заяви въодушевено Брус.

Леърдите се разпръснаха и се втурнаха към гората, като захвърлиха лъковете си и измъкнаха мечовете и ножовете си. Войниците на Морстън ги последваха незабавно, като газеха храстите и сецаха яростно клоните.

В гората проехтя силен вик. Дъжд от камъни се изсипа върху преследвачите под акомпанимента на неземни стонове и писъци. Морстън се опитаха да влязат в бой с невидимите си врагове, но мечовете им се оплитаха в клоните над главите им. Мнозина от тях отстъпиха към поляната. Останалите се затичаха по-навътре в гората.

— Браво, момичета! — извика Майри към жените, които се бяха скрили в клоните на дърветата. — А сега побързайте. Останалите от тези разбойници преследват мъжете ни.

Жените скочиха от дърветата. Жената на Гордън, Ани, запали факла, докато останалите започнаха да вземат тигани, лостове и стари мечове от една камара в храстите.

— Напред, жени! — извика Ани и останалите се втурнаха след нея в гората.

Докато лежеше на тревата в средата на каменния кръг Джулия се чувстваше като пръчка в центъра на торнадо. Небето се въртеше над главата ѝ. В един миг валеше. В следващия беше тъмно, но адски горещо. В следващия пък отново се появяващо луната.

Тя затвори очи. Това ѝ даде малко спокойствие, но все още ѝ беше толкова студено, по-студено отколкото когато и да било през живота ѝ.

След това тя чу гласове. Толкова близо. Гласът на Дарах! Сладкият смях на някаква жена. Грубите викове на някакъв друг мъж.

Какво ставаше? Тя сякаш не можеше да се помръдне.

Джулия опита да вдигне първо ръката си, а след това крака си. Безуспешно. Дали не беше парализирана? Гласовете ставаха повисоки. Те бяха до нея!

— Дарах! — извика тя. — Дарах, тук съм!

Отново ѝ се зави свят. Тя си помисли, че сънува. Един от онези ужасни кошмари, в които я преследваше нещо ужасяващо, но тя не можеше да се помръдне, а устата ѝ не се отваряше, за да пусне виковете, които напираха в гърдите ѝ.

До ушите ѝ достигна звук от сблъсъка на метал с метал, пъхтене, рязко поемане на дъх. Това беше двубой. Дарах се биеше с някого. Трябваше да стигне до него.

Джулия успя да отвори леко очи. Пред погледа ѝ изплува замъгленото лице на някаква жена. Тя веднага го позна — лицето от огледалото. Дали тя самата не беше в огледалото? Джуллия забеляза част от каменния таван над главата си.

Дали беше успяла да се върне?

Тя се опита да извика Дарах, но усети, че някаква буца в гърлото ѝ пречи да издаде какъвто и да било звук. Не можеше да си поема дъх. Усети как я обзema паника и се опита да се пребори, да вдигне ръка към гърлото си. Ръката ѝ обаче не се помръдна въпреки настояването на мозъка ѝ.

Тя чу как единият от мъжете извика и на пода падна някакво тяло.

Дарах!

— Те подпалват гората!

Дуган се появи запъхтян при Найал и Гордън, които си почиваха, след като бяха отблъснали и последните воини на Морстън, които бяха успели да ги последват. Найал скочи на крака.

— Покажи ми!

На тримата не им беше необходима факла, за да осветяват пътя си. Блясъкът на огъня им показваше накъде да вървят.

— Не можем да си позволим да загубим гората! — каза запъхтян Дуган. — Животните. Дивечът.

Гордън вървеше напред-назад между дърветата.

— Този път не са я подпалили в кръг — каза той. — Поне засега. Джулия ми каза нещо, което можем да опитаме.

— Да не е никакъв филм? — попита Найал.

— Не. Но ще ни трябват всички, включително и жените, ако искаме да спрем пожара.

Найал сложи пръсти в устата си и изsviri пронизително три пъти. Миг по-късно кланът започна да се събира около него. Аласдеър се появи тичешком; мечът му беше изцапан с кръв, а бузата му беше порязана.

— Палят всичко оттук до каменния кръг — докладва той. — Трябва да се върнем в селото, преди огънят да ни настигне.

Найал им каза за плана на Гордън. Аласдеър го изслуша внимателно.

— Доколкото знаем, Дарах е още в кулата — каза Брус на Аласдеър. — Ти трябва да бъдеш главатар, докато го няма.

Аласдеър се огледа, прибра меча си в ножницата и изправи гръб.

— Томи и Рос, вие сте най-бързи. Вървете в селото и донесете всички инструменти за копаене, които успеете да намерите. Майри, ти и останалите идете до потока и намокрете палтата си.

Докато хората тръгваха да изпълняват задачите си, Селандин застана до Аласдеър. Той протегна ръце и я прегърна.

— Можеш ли да ми кажеш какво ще се случи? — попита я той.

Тя поклати глава.

— Погледът ми е замъглен, любов моя. — Тя погали бузата му.

— Но не трябва да се отчайваш. Сега ти си главатарят и няма по-подходящ от теб за тази длъжност.

Той я целуна.

— Моля се на бога да си права — каза Аласдеър, когато се отдръпна.

Малко по-късно кланът Макструан се приготви за срещата с новия си враг.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— О, боже! — Едана се наведе леко напред и огледа трупа на Крейгън. — Той никога не е бил истински мъж. — Тя въздъхна и цъкна с език. — Браво на теб, любов моя.

Дарах мина край нея, хвърли окървавения си меч на пода и се наведе над Джулия.

Едана го потупа по рамото.

— Не забравяш ли нещо? — попита тя.

Дарах се обърна безмълвно и понесе тялото на Джулия към вратата. Внезапно той усети остра болка в кръста си, изрева и се обърна рязко, като притискаше Джулия към гърдите си.

— Какво искаш, по дяволите? — каза той. — Всичко свърши. Господарят ти е мъртъв. С теб нямам работа.

Едана заклати острието на камата.

— Хайде сега. Знаеш, че не искаш да си тръгнеш. Ти дойде тук, защото аз те накарах да дойдеш. Защото искаше да бъдеш с мен.

Той изпъшка.

— Ти си луда, жено. — Дарах се обърна и отново тръгна към вратата.

Едана се озова пред него, въпреки че той не я беше забелязал да минава покрай него.

Дарах се спря.

— Веднъж вече ме отхвърли — каза тя с горчивина в гласа. — Трябва да ми се реваншираш за това.

Той я огледа като се опитваше да прецени степента на лудостта ѝ. Отмъщение ли търсеше тази жена? Или съюз? Дарах искаше само да се махне от това място, да прегръща своята Джулия и да изплаче мъката си. Но нещо му подсказваше, че Едана беше много по-опасна отколкото изглеждаше.

— Не съм ти обещавал нищо, Едана — каза той. — Дори не съм говорил с теб често. Пък и ти си имаше Крейгън, нали? А той е — по-скоро беше — по-богат отколкото аз мога да се надявам да бъда някога,

както и по-влиятелен. Той беше много по-добра партия за теб, отколкото бях аз. Ти заслужаваш повече.

— Опитваш се да ме поласкаеш. — Тя се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Казвам истината. Сега, когато Крейгън е мъртъв, ти ще бъдеш богата, защото не се съмнявам, че той ти е оставил достатъчно средства. Такива като мен едва ли ще ти харесат. Аз съм просто един неандерталец и съм толкова беден, че можеш да прибереш цялото богатство на клана ми в едната си обувка. — Той намести Джулия върху ръцете си и се опита да мине край Едана.

Вратата се затръшна, въпреки че никой не я беше докоснал. Дарах се напрегна, когато внезапно осъзна, че си имаше работа не просто с една луда жена, а с вещица. Щеше да му се наложи да се пребори с нея.

Той се обърна и се върна при леглото. Дарах остави Джулия да легне отново и се обърна към Едана.

— Е, вещице. Казвай какво искаш от мен.

Жената се усмихна.

— Ами, да те обичам, разбира се! Защо иначе ще полагам такива усилия? — Тя тръгна към него. — Ние с теб си принадлежим. И сега, когато Крейгън вече го няма, аз съм направила така, че двамата с теб ще водим и двата клана.

— А ако откажа?

Тя изглеждаше удивена.

— Но защо би отказал?

— Защото ти си любимата на дявола, а не моята.

— Ах, ти, ревнивецо! — Тя се изкиска. — Когато веднъж вкусиш от властта, която притежавам и която ще споделя с теб, няма да те интересува какъв е нейният източник. — Тя се приближи още малко и се усмихна предизвикателно. — Когато опиташ моето любене, моето тяло, ще забравиш за всичко останало. Аз знам тайни на любовта, които ще те доведат до екстаз какъвто дори не можеш да си представиш. — Едана плъзна ръце по гърдите му. — И не забравяй, че си ми дължник. Ти не само ме пренебрегна в Единбург, но също така открадна и любимата на Крейгън. Сега пък уби моя благодетел. Знам, че твоята семейна чест, на която толкова много държиш, ти повеляваше винаги да си плащаши дълговете.

Дарах отблъсна ръцете ѝ.

— Ти си твърде порочна, Едана. Ти уби Исобел. Ти дебнеше хората ми и ги поваляше с болести и лукавство. Ти се свърза с Морстън и се съюзи с него срещу мен, въпреки че той уби баща ми и чичо ми. Ти отвлече една невинна девойка и я обеща на онова чудовище Крейгън, продаде му я като кон, за да задоволиш похотливостта му. — Той се отдръпна от нея. — И след всичко това вярваш, че ще ти се отдам? Че ще те обичам? Предпочитам да споделя леглото си с вълчица, отколкото с теб.

Едана сложи ръце на хълбоците си.

— Не ме ядосвай, Дарах — каза нацупено тя. — На мен никой не ми отказва.

Той сви рамене и скръсти ръце.

— Вече нямам какво да ти кажа, вещице. Ти си на ход.

Внезапно лицето на жената се промени и стана сурово.

— Няма да получиш друга възможност! — извика тя. — Вече убих твоята чернокоса кучка. Искаш ли да ти покажа какво друго умея?

Дарах кимна.

— Да. Покажи ми какво можеш да правиш, когато не пълзиш наоколо и не създаваш проблеми на хората.

Тялото ѝ започна да се разпада пред погледа му. Фигурата ѝ започна да трепти и от косата ѝ захвърчаха искри. Дарах усети острая мириз на горяща сяра. Миг по-късно тя се беше превърнала от красива жена в червенокос воин, чиито мускули изпъкваха ясно. В ръцете си воинът държеше меч с широко острие.

— Опитай сега, Дарах, любов моя — чу той женския глас от мъжките устни.

Дарах се втурна напред и боят започна.

Дарах се биеше храбро, но противникът му не познаваше умора. Всяка рана, която успееше да му нанесе, зарастваше само за няколко секунди, докато той самият кървеше силно от двете порязани места. Трябваше да мисли, да състави някакъв план, защото беше очевидно, че само със сила и умения нямаше да успее да победи.

— Защо не се откажеш, скъпи, и не дойдеш при мен? — попита Едана. — Тя е мъртва. Крейгън е мъртъв. Малкият парцалив клан е изпепелен. Защо искаш да продължаваш?

Зашо ли наистина? Думите ѝ отекваха в съзнанието му. Какъв беше смисълът, ако наистина беше загубил всичко? Дарах беше живял целия си съзнателен живот за другите. Сега животът му беше изгубил смисъла си.

Той отстъпваше към вратата и се опитваше да си поеме дъх. Дарах се подхълъзна на една разхлабена дъска и падна, при което беше порязан по ухото. Той се зачуди зашо продължаваше да се бие.

„Не ти ли омръзва да караш земята да се върти?“ — спомни си той думите на Джулия.

„Аз съм такъв, какъвто съм.“

„В такъв случай ти си един голям тъпанар, както ти казах още първия път, когато те видях... На теб ти трябва един силен ритник в поличката...“

Докато отбиваше следващия удар, той мислеше върху тези думи. Тъпанар, а? Дали наистина беше човек, който никога нямаше да се промени, дори и когато получеше един хубав ритник в задника?

Дарах реши, че щом не можеше да се накара да се бие заради другите, трябваше да се бие заради себе си. Щеше да спре да се опитва да контролира съдбите на всички, които познаваше и които обичаше, и да мисли само за собственото си оцеляване. Каквото и да се случеше, струваше си да направи това в памет на Джулия. Дарах щеше да се промени.

Той усети нов прилив на сили. Отмести се встрани с лекота, за да избегне острието на противника си, и успя да отвори вратата. Едана се хвърли напред и се озова в коридора.

Дарах я притисна надолу по коридора. Сега тя беше принудена да се защитава, а Дарах се биеше само заради усещането. Ако успееше да я изтика към някое стълбище, може би щеше да получи предимство.

— Дарах, какво правиш? — извика тя. — Ти ме обичаш, нали не си забравил това?

— Да, вещице. Обичам те! Смятам да те вкарал в ада с обичта си! — Той се хвърли напред, вдигнал високо меча си.

Тя се опита да го намушка в незащитените гърди, но Дарах отскочи назад и се разсмя.

— Внимавай къде стъпваш, вещице! — извика той. — Куцият ти крак е почти толкова крив колкото и душата ти.

Думите му я стреснаха. Внезапно образът на воина започна да се размазва и да трепти. Дарах видя как тя започва да се превръща отново в жена и ръцете ѝ стискат с усилие тежкия меч. Той беше получил предимството, което бе търсил. Дарах я притисна. Едана се спъна и падна тежко на пода, точно на ръба на стълбището. Тя вдигна меча си нагоре, но беше твърде късно. Дарах вдигна остринето си и го заби в сърцето ѝ.

Той застана запъхтян над гърчещото се тяло. Очите на Едана се разшириха, след това тялото ѝ се вцепени и тя умря. Дарах захвърли меча си и се върна в стаята.

Джулия лежеше там, където я беше оставил. Той се беше надявал, че смъртта на Едана може да развали магията и да съживи Джгулия. Но когато вдигна едно огледало към устните ѝ, то не се замъгли от дъха ѝ.

Дарах коленичи до леглото и се разплака от мъка.

Никой не дойде да го предизвика. Членовете на клана Морстън бяха чули воплите в кулата и се бяха втурнали натам. Когато видяха трупа на вещицата на Крейгън, те се уплашиха. Тъй като главатарят им беше мъртъв и нямаше кой да ги ръководи, те се пръснаха във всички посоки из замъка. Някои започнаха да грабят, а други избягаха от крепостта. Трети пък нахълтаха в складовете с храна и алкохол и започнаха да пируват. Никой не обърна внимание на високия мъж, който излезе от кулата като носеше на ръце една жена.

Дарах тръгна през гората, заобикаляйки презрително пламъците. Скоро щеше да се съмне, но облаците и димът бяха застанали като завеса пред слънчевите лъчи. Дарах не забелязваше това. Той беше жив. Беше се бил само за своя живот, както го беше накарала Джгулия. Тя никога не си беше позволила да се предаде или да се отдае на самосъжаление, дори докато бе била затворена в малката влажна килия в дома му. Джгулия беше нахълтала в живота му като ураган, беше го накарала да се почувства отново жив със своята жизненост и възмутително поведение. Сега той трябваше да се научи как да живее този живот сам.

Дарах чу стъпки да приближават към него, но продължи да върви към селото. Димът се разнесе и когато стигна в края на гората той

видя, че там го очакваха хората — живи и покрити със сажди и прах. Радостните им викове замряха, когато забелязаха кого носеше Дарах.

Леърдите се наредиха в кръг около него и факлите им осветиха безжизненото тяло в ръцете му. Някои от жените се разплакаха. Голямо Куче се промъкна през кръга и подуши ръката на Джулия.

— Отдръпни се — каза Дарах с напрегнат и дрезгав глас. — Тя не може да те погали. — Той тръгна към селото като притискаше тялото на Джулия към гърдите си.

Дарах я отнесе в стаята. Той я остави на леглото и се наведе да отметне косата от лицето ѝ, като се чудеше как беше възможно тя все още да изглежда толкова жива и да бъде толкова топла. Каква подигравка! Дарах коленичи до леглото и зарови лице в ръцете си.

— Дарах. — Майри беше застанала до него. Той не вдигна очи.
— Дарах, тя е мъртва. Трябва да се пригответим за погребението. Не можем да чакаме твърде дълго.

— Не! — изрева той. — Няма да го направя! — Той измъкна ножа си и острието му блесна на светлината на факлите. — Няма да заровя моята Джулия в земята. И ще убия първия, който се осмели да ми я отнеме.

Той се наведе над тялото на Джулия и започна да докосва лицето и ръцете ѝ.

— Тя изглежда толкова красива — прошепна Дарах. След това се обърна и погледна мъжете, които стояха на вратата. — Защо все още е толкова красива? Лиам, ти си учен, можеш ли да ми отговориш? Аласдеър?

И двамата сведоха глави.

Дарах погледна отново към Джулия.

— Изглежда като заспала — прошепна той. — Сякаш всеки момент ще се събуди.

Внезапно той вдигна глава.

— Брус! Каква беше онази приказка, която тя ни разказа веднъж? За принца, който целувал дамата си и тя се събудила, след като била спала сто години?

— Дарах, момче, трябва да я оставиш...

Но Дарах не го чу. Той бе допрял уста до устните на Джулия.

— Дарах! — Майри беше ужасена. Той не й обърна внимание. — Някой да направи нещо! — нареди тя.

— Пуснете ме да вляза! По дяволите, пуснете ме да вляза!

Томи си проправи път през навалицата и се озова до леглото. Дарах погледна нагоре към момчето.

— Не, Дарах, не така. Спомняш ли си как се прави? — Томи дърпаше ръцете му, за да го накара да остави Джулия на леглото.

Дарах изръмжа и се опита да го отблъсне.

— Ако искаш, можеш да ме удариш, Дарах. — На Дарах не му убегна властната нотка в гласа на Томи. — Удари ме — продължи момчето. — Но трябва да продължиш онова, което правеше. Чуваш ли ме? Трябва да дадеш на Джулия целувката на живота. И ако ти не можеш да го направиш, ще го направя аз.

Внезапно Дарах почвства прилив на енергия.

— Целувката... — Той не си губи времето да довърши изречението. Дарах сграбчи Джулия и отвори устата ѝ. Той чу как всички край него извикаха възмутено, но не им обърна внимание. Единственото, което имаше значение беше Джулия.

Той викара пръсти в устата ѝ. Майри извика. Томи вдигна ръка, за да покаже на останалите, че трябва да мълчат.

— Точно така, Дарах. Търси чужди тела в устата ѝ.

Сърцето на Дарах се сви. Езикът на Джулия беше подут. Той опипа с пръсти около него, както бе видял Томи да прави преди. След това прокара пръст дълбоко в гърлото ѝ и усети как нещо се отмества. Дарах извади предмета.

Миг по-късно Джулия си пое дъх толкова силно, че тялото ѝ подскочи върху леглото.

— Какво е това? — попита Томи. Дарах му подаде парчето и започна да разтрива китките на Джулия и да я удря леко по бузите. — Парче от ябълка — каза учудено момчето.

— Жива ли е? — попита Майри.

— Не знам. Мисля...

— Целувката, Дарах — подкани го Томи. — Трябва да ѝ вдъхнеш живот...

В стаята настъпи гробна тишина, когато откъм леглото се чу тих женски глас.

— Дарах?

— Тук съм, Джулия — каза той и погали косата ѝ. — Събуди се, любима.

Очите ѝ се отвориха бавно.

— Върнах се — каза тя с въздышка. — Върнах се.

— Да, момиче. — Дарах я повдигна и я прегърна. — Наистина се върна.

Тя потърка лице в гърдите му, след което се отпусна безмълвно. Дарах бързо провери пулса ѝ и се усмихна.

— Жива е — каза той на Томи. — Просто припадна.

— За бога, Дарах, не ѝ казвай, че е припаднала — каза ухилен Томи. — Ще се ядоса толкова много, че ще ни храни с лепливо задушено цял месец.

Дарах се ухили.

— Момче, страхувам се, че не мога да контролирам онова, което прави моята Джулия.

Дарах изобщо не се интересуваше дали тя беше в съзнание или не, дали беше бясна, или мъркаше от удоволствие; достатъчно му беше, че Джулия беше жива. Той знаеше, че няма нужда от това, но за всеки случай се наведе и я целуна, като издиша нежно между полуотворените ѝ устни. Целувката на живота. Целувката на живота с неговата Джулия.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Мина дълго време, преди доктор Томас Макструан, както беше започнала да го нарича тя, да позволи на Джулия да стане от леглото. Заради твърдото му и неотстъпчиво поведение тя добавяше и титлата Неандерталеца към името му. И когато най-накрая беше сигурно, че е достатъчно здрава, Дарах я люби с такава нежност, че Джулия едва не се разплака от радост.

Пожарът в гората беше угаснал, оставяйки още една черна ивица върху земята. Но тази ивица едва докосваше границите на земите на клана Макструан. Благодарение на бързата мисъл на Гордън и усилията на целия клан, огънят бе задържан, преди да стигне до каменния кръг. Аласдеър и Селандин отпразнуваха това особено тържествено.

— Тя е прекрасна, Дарах — каза Джулия, докато наблюдаваше как Аласдеър и Селандин се разхождат прегърнати, сякаш живееха в свой собствен свят. — Коя е тя? Чужденка е, нали?

Той изпъшка.

— О, това не е дори и половината от истината. Тя казва, че е от феите, които живеят от другата страна на морето. Нарича се Талкот и притежава дарбата да предсказва бъдещето. А нашият Аласдеър си е загубил тази дарба още когато я е видял за първи път.

— О, сега вече разбирам. Една от онези невъзможни връзки между чужденка и упорит леърд, от които никога нищо не излиза. — Джулия му се ухили и двамата се разсмяха. — Предполагам, че можем да им пожелаем късмет.

— Да — съгласи се Дарах и плъзна ръка около кръста ѝ. — Не можем да направим нищо друго.

Тя го погледна изненадано. Нейният Дарах ли беше казал това? Господин Дългът Зове? Наистина ли най-сетне той се отказваше от контрола върху брат си? Джулия го прегърна и той ѝ се ухили така, че косата ѝ настръхна.

— Освен това — каза провлачено той, — момичето е единствена наследничка на Крейгън. Тя ще донесе голямо богатство на клана Макструан.

— А-ха! Значи затова приемаш тази връзка. — Тя се усмихна и поклати глави. — Ти си студен човек, Дарах Макструан.

— Просто се грижа за хората си. — Той й се усмихна и в погледа му проблеснаха весели искрици. — И съм готов да ти докажа колко съм студен, ако искаш да се върнеш с мен в леглото.

Джулия остана повече от доволна от демонстрацията. Беше си у дома. Споменът за Ню Йорк и стария ѝ живот избледняваше като сън.

Когато се възстанови достатъчно, Джгулия заведе леърдите и няколко от жените при каменния кръг и им показа къде да копаят. Кашоните ѝ си бяха там и бяха непокътнати.

— Добрият стар стиропор — каза радостно тя, докато вадеше една кутия. — Живейте по-добре с химията. — Тя го подаде на Томи, който разкъса нетърпеливо капака и започна да рови из съдържанието, развлъннуван като дете на Коледа.

— Това не са лекарства, нали, Джгулия? — Той вдигна една консерва с тъмночервен етикет.

— Не — отвърна ухилено тя. — Това е за склада. Артишок.

— Арти... какво?

— Няма значение. Чакай само да го опиташи. А тук имаме домати, тесто за пizza, водни кестени и...

— И се пази, момиче. — Лиам заклати пръст към нея. — Чревоугодничеството е покосило повече хора, отколкото мечът.

— Аристотел? — попита усмихната Джгулия.

Той изсумтя.

— Не. Макструан.

Те замъкнаха кашоните в селото с радостни викове. Няколко диви кокошки им се изпречиха на пътя и Гордън и Лиам подхванаха отново стария си спор. Дуган изсумтя и се отдалечи от тях, за да потърси новата си любов — една млада вдовица, която се казваше Теса. Жените се бяха върнали в селото и това караше Джгулия да се чувства по-щастлива.

Джулия вървеше до Дарах и се радваше на успешното си завръщане у дома, като се хилеше доволно.

— Е — каза той, когато изостана малко, за да не може да бъде чут от останалите. — Изглежда, като че ли смяташ да останеш дълго тук.

Тя се притисна по-близо до него.

— Така е. Искаш ли да се възползваш от това?

— Да.

— О, така ли? — Тя скръсти ръце. — И как?

— Мисля, че вече е време да повикам свещеника.

Джулия замръзна на мястото си.

— Какво?

— Казах, че вече е време да повикам свещеника да ни посети. Има нещо, което искам той да направи, щом си решила да останеш тук.

— Дарах! Мислех, че този въпрос е вече решен! Мислех, че вече сме забравили за тази работа с вещиците. Беше Едана, ако си забравил, тя беше...

— Мълчи, жено! Искам да се оженя за теб.

Тя го зяпна и дълго го гледа с отворена уста, докато най-сетне не проумя истинския смисъл на думите му.

— Наистина ли? — попита тихо Джгулия. — Искаш да се ожениш за една чужденка, която постоянно те ядосва?

— Щях да те искам дори ако беше Херман Дребоська — отвърна тържествено той.

— О, боже — каза Джгулия, която не можеше да сдържи смеха, който напираше в нея. — Не казвай това.

— Защо да не го казвам?

— Няма значение. — Тя го прегърна. — Повтори го.

— Кое?

— Онова, което искаш от мен.

— Джгулия Адисън, искам да станеш моя жена. — Тя въздъхна доволно. Дарах я разтърси леко. — А ти казваш...

— О! О, да. Да. — Тя се разсмя и го целуна. — Да, любов моя.

Селандин и Аласдеър гледаха как младоженците танцуват. Селандин улови ръката му и я целуна, след което я сложи върху корема си.

— Какво се опитваш да ми кажеш, любов моя? — измърмори той срещу косата ѝ.

— Време е, любими — отвърна тя. — Ако го искаш.

Той я погледна в очите.

— Сигурна ли си?

Тя се усмихна.

— Забравяш коя съм. — Тя притисна ръката му към корема си.

— Не го ли чувстваш?

Аласдеър затвори очи. На лицето му се изписа учудване.

— О, господи. Чувствам го! Като вода от езерото, която гали ръката ми. — Той отвори очи и се загледа в нея. — Не съм сигурен дали ще успея да дочакам да те кача горе в леглото си.

Селандин се разсмя и сладкият звук на смеха ѝ се уви около сърцето му като лоза.

— Ще трябва да почакаш. Намислила съм нещо специално.

Той въздъхна.

— Любима, ти ще ме умориш. Но не мога да ти откажа. Води ме. Малко по-късно той я гледаше учудено.

— Тук ли?

— Тук. — Селандин отиде в средата на каменния кръг и хвърли наметалото си на земята. Роклята ѝ заблестя на светлината на звездите и тя протегна ръце. — Тук започна всичко и тук искам да ме любиш за първи път. Тук искам да заченем първото си дете. — Тя размаха полите си и пред погледа на Аласдеър се откриха стройните ѝ крака и белите ѝ глезени.

Той започна да сваля меча си като се смееше на безсръмния начин, по който тя го предизвикваше. Тя протегна ръце и той я прегърна.

— Е, главатарке на клана Морстън, какво желаеш?

Тя се усмихна.

— Много добре знаеш какво желая.

— Знаеш, че съм верен Макструан.

— Да, знам. Но когато се оженим аз също ще бъда Макструан. И твойт клан ще бъде и мой, а моят — твой.

— Харесва ми как го назваш.

Тя отстъпи и посочи към небето.

— Пълнолуние — каза Селандин, докато се събличаше. — Искам синът ни да се роди през пролетта.

Той поклати глава.

— Да не си вземала уроци от брат ми? — попита ухилено Аласдеър, като клатеше глава. — Изведнъж започна да командаваш много.

Селандин въздъхна и се наведе да вдигне роклята си.

— Е, щом не искаш, предполагам, че мога...

Тя не успя да довърши. Луната осветяваше древните камъни, чиято сила благославяше и защитаваше феята, която бе станала обикновена жена в прегръдките на своя любим.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива — каза с доволна въздишка Джулия.

Дарах целуваше врата ѝ докато я отнасяше към спалнята им.

— Радвам се. Но се кълна, че си станала по-тежка, сладка моя. Или пък аз вече не съм толкова силен колкото преди.

Тя се усмихна и подръпна ухoto му.

— Ти си по-силен от всяка. А и аз съм нещо повече от това, което бях.

— Ти си Макструан.

— Да, така е.

Дарах се спря, притисна гърба ѝ към стената и я целуна, докато и на двамата не им остана дъх.

В голямата зала под тях Лиам беше зает да изпълнява древния ритуал на изброяване на предците на клана. Публиката му беше изпила доста вино и унищожила доста храна, така че малцина забелязаха, когато той вмъкна имената леърд Хъмфри от Богарт и кралица Ингрид Бергман в списъка. Жена му Бес обачеолови шагата и му изпрати една въздушна целувка от мястото си край огъня. До нея седеше Роуз, която кърмеше новородения си син — Харисън Форд Макструан.

Дуган показваше на Майри как се танцува валс — нещо, което беше научил от Джулия. За случая Майри беше захвърлила бастуна си, но това не бе изненадало никого. Рос, Найл, Гордън, Брус и новият

свещеник, брат Саймън, вдигаха наздравици за щастливата двойка, за клана, за къщата, за времето, за мебелите... със зачервени щастливи лица. Никой не бе забелязал кога Томас — както всички вече го наричаха — се беше измъкнал навън с Лара.

Кучето и котката се бяха сгущили под масата и доволно дъвчеха остатъците от вечерята, които успяваха да отмъкнат от някого, или храната, която леърдите им подхвърляха от време на време.

Дарах влезе в стаята и затвори вратата с ритник. Той положи нежно Джулия върху леглото.

— Значи си станала нещо повече отпреди, а? Аз пък си мислех, че ми е по-трудно да се изкачвам по стълбите.

Джулия се усмихна лукаво.

— Това е, защото си сложил едно бебе в корема на жена си.

Дарах се втренчи в нея. Джулия се разсмя.

— Не бъди толкова изненадан. Какво очакваше след всички упражнения в леглото?

— Дете — каза тихо той. — Кога... как... можем ли все още да...

— И още как — каза тя, докато увиваше ръце около врата му. — Почакай само да видиш какви изненади съм ти донесла от другия свят.

Той я погледна и очите му заблестяха от любопитство.

— Да не искаш да кажеш, че...?

Тя кимна.

— В началото на бременността съм и все още влизам в онези копринени сutiени и бикини, които толкова много харесваш. Разбира се, може да съм станала малко по-голяма отгоре в сравнение с преди, но ти няма да се оплакваш много, нали?

— Ще се преборя — отвърна тържествено Дарах.

— Добре — каза през смях Джулия. Тя седна в леглото и започна да развързва връзките на роклята си.

— Чакай.

Тя се спря и го погледна въпросително.

— Вече се опитваш да командваш жена си, а, леърд Дарах?

Той поклати глава.

— Джулия Адисън Макструан, казвал съм ти това и пак ще ти го кажа — ти си жената от сънищата ми. — Той сложи ръка върху леко

издущия й корем.

— И ти също, съпруже — каза тихо тя и се наведе да го целуна.

— Не сме ли щастливи, щом сънищата ни са се сбъднали?

Издание:

Корал Смит. Магическото огледало

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1998

Редактор: Мая Арсенова

Техн. редактор: Никола Калпазанов

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-170-168-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.